

GLEDAJ I SLUŠAJ

ALLATRA TV

Živi razgovor

**OD NEIZBJEŽNO MRTVOG
DO VJEČNOG ŽIVOTA.**

Svijest i Osobnost

Na hrvatski jezik
prevedeno sa Engleskog jezika

Tekst programa: "Svijest i Osobnost. Od neizbježno mrtvog do vječno Živog " pod uredništvom Anastazije Novykh

allatra.tv/en

(Napomena, kratice korištene u tekstu: izlagač Tatiana – **T**; Igor Mikhailovich Danilov – **IM**; Zhanna – **Zh**; Volodya – **V**; Andrey – **A**).

Živi razgovor:

OD NEIZBJEŽNO MRTVOG DO VJEČNO ŽIVOG. SVIJEST I OSOBNOST.

00:00:00 - 00:11:41

VIDEO # 1

"U današnjem svijetu, ljudi se podučavaju samo intelektu, pamćenju i znanju koje dolazi iz logike. Dok spoznavajući Istinu čovjek mora savladati uzvišen stupanj samousavršavanja, svjesnosti i razumijevanja onih najdubljih, duhovnih osjećaja koji proizlaze iz Duše. Uostalom, duhovno iskustvo leži izvan granica uma ..."

(Iz knjige "AllatRa")

T: Pozdrav, dragi prijatelji!

Životni uvjeti društva i civilizacije mijenjali su se tijekom života. Ali samo je jedno ostalo nepromijenjeno - ljudsko biće, njegova unutarnja dualnost

i pitanje pravog značenja njegovog postojanja ovdje. U svakom trenutku, smisao života je bio i ostao Duhovno oslobođenje koje se može postići praktičnim iskustvom spoznavanja sebe, svoje prave prirode i samousavršavanjem u različitim duhovnim praksama. Tema našeg današnjeg programa je „Svijest i Osobnost. Od neizbježno mrtvog do vječno Živog“.

VIDEO # 2

SVIJEST I OSOBNOST.
OD NEIZBJEŽNO MRTVOG DO VJEČNO ŽIVOG. PROROCI.
Inkulturacije. SLIKE I OBLIČJA.
MAGIJA I REINKARNACIJA. LJUDSKO BIĆE JE KREIRANO DVA
PUTA. AUTOGENI TRENING. MEDITACIJA. DUHOVNA PRAKSA.
ŠTO LJUDI NE VIDE ?! ŠTO SU SUSTAV I SAVJEST ?!
ŠTO SU OSOBNOST I DUHOVNOST? KAKO POSTATI
SLOBODAN?
FIZIKA NADNARAVNOG. NEPOZNATO. DUHOVNO ISKUSTVO.
PRAVI ŽIVOT.
PITANJA I ODGOVORI ONIH KOJIH VJEŽBAJU. ISTINA KOJA
RAZOTKRIVA SUSTAV
I MIJENJA VAS ZAUVIJEK.
U PROGRAMU „ SVIJEST I OSOBNOST.
OD NEIZBJEŽNO MRTVOG DO VJEČNO ŽIVOG "

T: Danas su moji sugovornici: Igor Mihajlovič Danilov, Zhanna, Volodya i Andrey.

Igore Mihajloviču, nakon gledanja serije programa "Istina je jedna za svakog", uz vaše izravno sudjelovanje, ljudi iz različitih zemalja svijeta poslali su nevjerovatne povratne informacije. Odgovori su raznoliki, ali važno je da su mnogi koji su gledali seriju, posebno prethodnu emisiju, prvi put u životu osjetili svoju duhovno ispunjenu tišinu na potpuno novoj razini duhovne percepcije. Mnogi od njih su osjetili najdublje osjećaje, duhovne, bezgranične osjećaje, kao dio njih samih.

IM: To je dio koji bi trebao dominirati kod svih ljudi; to je prirodno stanje za normalne ljude.

T: Otkrili su u sebi duboko razumijevanje suštine bez riječi koja se upadljivo razlikuje od uobičajenog razmišljanja i djelovanja svijesti.

IM: Dakle, nije sve izgubljeno.

T: Srcu je ugodno to što su mnogi ljudi primijetili da se najvažniji dijalog ne odvija riječima, već se odvija na razini najdubljih osjećaja. Nakon razgovora, uspoređivali su ono što se događalo s njihovim otkrićem izvora ili oceana neizmjerne radosti...

IM: Zanimljivo je da su me ljudi često znali pitati o univerzalnom jeziku ili originalnom jeziku, ali u prethodnom programu razumjeli su nas i oni koji apsolutno nisu upoznati s jezikom kojim govorimo.

T: Vrlo zanimljiv trenutak – ljudi su, nakon gledanja programa, bili prožeti dubokim značenjem svoje religije, njenim temeljima, važnošću duhovnog Znanja koje je donešeno preko njihovih Proroka. Otkrili su onaj početni, potporni korak u duhovnom, korak kojim počinje razumijevanje temelja njihovih religija i vjerovanja ... Željela bih pročitati nekoliko pisama o ovoj temi:

"Bismillahi rrahmani rrahim (U ime Allaha, najmilostivijeg, najmilosrdnijeg)

JazakumuLlahu Hayran (Neka te Allah blagoslovi).

Ova tema je za današnjicu vrlo aktualna. Program je imao vrlo snažan utjecaj na mene, duboko značenje za razumijevanje moje religije, mog puta. On se prenosi plodom iskrenosti. U jednom od hadisa, Poslanik, (mir i blagoslov Allaha bio s njime), prema riječima al-Hasana ibn Alije, Resul Allah (mir i blagoslov Allaha bio s njime) rekao je: "Ostavite ono u što sumnjate u korist onoga u što nemate sumnje. Istina je mir, a laž je sumnja."

BarakAllahufikum (Allahov mir i blagoslov Allaha bio nad njime). "

Evo drugog pisma, koje je stiglo iz sasvim drugog dijela zemlje:

"Ja sam kršćanin. Pročitao sam Bibliju i pokušao zamisliti gdje je to nevidljivo Božje nebo, ta Duhovna stvarnost, u odnosu na materijalnu.

Kako doći tamo? Koja je prva namjera, kako napraviti prvi korak na istinskom putu Svetih očeva? Moje razumijevanje iz uma je bilo nejasno i neizvjesno. I tek danas, zahvaljujući ovom izvanrednom programu, bez riječi sam razumio dubinu i jednostavnost osjećaja Božje milosti. Doista, kako Biblija kaže: "Oko nije vidjelo, uho nije čulo i nije došlo čovjeku u srce ono što je Bog pripremio za one koji su ga voljeli." Sada, slušajući propovijed u crkvi i čitajući Bibliju, počeo sam shvaćati dubinu i istinu Kristovih učenja koje nam je dala crkva. Shvatio sam što je "Kraljevstvo Božje" unutar nas. Shvatio sam riječi Isusa Krista: "Moje kraljevstvo nije od ovoga svijeta."

T: Iгоре Mihajloviču, ova, a i druga pisma, istaknula su ključnu točku, a to je shvaćanje odakle bi trebalo početi praktično razumijevanje znanja bilo kojeg duhovnog puta koji vodi k Bogu, a to je, od praktičnog kontakta s našim najdubljim osjećajima. Danas je odnos mnogih ljudi prema njihovim religijama samo navika i ravnodušnost, ili jednostavno tradicija. U današnjem društvu osoba sebe ne razumije, ne razumije važnost življenja u Duhovnom svijetu. U najboljem slučaju, ljudi pokušavaju proučavati svoju religiju, ali na temelju ideja svoje svijesti ...

IM: Ovdje postoji jedno malo "ali"... Proučavanje religije je jedno, a put do Boga je drugo. Sve su religije dobre, o tome smo već puno razgovarali, nema loših religija i sve one vode k Bogu. No, pitanje je što osoba želi, što je odabrala. Mnogi vole sudjelovati u religiji kao u kazališnoj predstavi samo zato da bi bili sudionici. Ali mnogi drugi uistinu teže Bogu. Razlika između to dvoje je značajna. Jedno je ako se ljudi uključe u neku vrstu religije kako se susjedi ne bi naljutili. Ali ako se uključe u religiju kako bi preko nje došli do Boga, to je potpuno drugačije. Mora se reći da su sve religije sjedinjene u jednom značenju, a to značenje je jednostavno - **to je put do Boga.**

T: U emisijama ste rekli da svaka religija sadrži zrnce znanja, ali da bi čovjek slijedio put koji vodi Bogu, u praksi mora shvatiti da postoji drugačija percepcija - opažanje najdubljim osjećajima. U svijetu postoji oko 300 religija i svi sljedbenici kažu da je baš njihov put do Boga jedini pravi i jedini istinit.

IM: Ljudi to kažu iz uma i upravo to kažu oni koji poput lošeg vodiča vode ljude u močvaru iz koje neće nikada izaći. Ali ljudi koji su sami spoznali taj put, koji ga slijede, neće to reći. U svim stvarnim religijama, ne onima

koje su ljudi izmislili umjetno, nego uistinu stvarnima, svi koji su dosegli taj put razumiju da u svim religijama postoji jedno zrno, a to je put do Boga. Sve ostalo je kultura, baština i mnogi drugi atributi prihvatljivi određenim narodima, ništa više. Zapravo, sve je to jedan put.

T: Zašto je put do Boga uglavnom podijeljen na toliko religija?

IM: Svijest uvijek dijeli, ne može drugačije: javlja se borba za vlašću, borba za dominaciju nad nekim. Ovo je materija, a to su zakoni materije. Suština je u ovome: podijeli pa zavlada; zato se ljudi dijele. Ali oni koji dosegnu razumijevanje, oni se žele ujediniti.

T: S čim su se Proroci suočili kad su došli na ovaj svijet?

IM: S istim stvarima s kojima se sada suočavaju: s ljudima i njihovom sviješću.

00:11:53 - 00:37:31

VIDEO # 3

IM: Ništa se ne mijenja ... barem ne metode kojima sustav utječe na ljude kroz njihovu svijest. S čim su se Proroci suočili? Prije svega, s nerazumijevanjem ljudi koji su zahtijevali od njih čaroliju i svakojaka čuda ovoga svijeta kako bi im potvrdili da su Proroci. Morali su trpjeti nepovjerenje, nezadovoljstvo, ismijavanje, sve vrste uvreda, otvorene sukobe, ne samo od ljudi na vlasti već i od običnih ljudi. Svijest se ne razlikuje po tome tko je na vlasti. Usklađuje svakoga na valnu duljinu Životinjskog uma, prije svega, na valnu duljinu konzumenta/potrošača pa Prorok za sustav predstavlja stvarnu prijetnju i pa se počinje odupirati na sve moguće načine, kroz sve svoje robove. A robovi nisu samo moćni ljudi, i među onima na vlasti ima mnogo dobrih ljudi. Nažalost, među takozvanim "običnim ljudima" ima puno robova sustava.

U stvari, sve to otkriva lice sustava Životinjskog uma i način na koji on funkcionira. Sustav Životinjskog uma ne zna i ne razumije što je Duhovni svijet i što je na prvom mjestu. Zato se opire na svaki mogući način. I upravo zato su Proroci prijetnja njegovoj ukupnoj moći nad čovjekovom Osobnošću i zato se djeluje kroz svijest ljudi, kroz ponos koji im svijest

nameće čineći ih agresivnim i izazivajući strah u njima. A strah vodi u izravnu borbu.

Bilo bi zanimljivo primijetiti zašto se čovjek boji Proroka ili duhovnog bića? Napokon, on nije u nikakvoj opasnosti. To su miroljubiva bića. Kad se suoče s Prorokom ili prosvijetljenom osobom, ljudi doživljavaju istinski strah i tjeskobu jer njihova svjesnost to doživljava, stoga to prijeti sustavu. Svijest aktivira svoj utjecaj na Osobnost u negativnom smislu; pokušava ljude ovim putem otjerati u tor. Kroz svijest, kroz ponos, agresiju i strah, upravo rukama samih ljudi kao robova sustava, sustav se pokušava suprotstaviti svim duhovnim manifestacijama. Prije svega, suprotstavlja se svemu onome i onima koji ljudima pružaju stvarnu slobodu od okova sustava.

T: Doista, kada čitate priču o životu Proroka, shvatite da se u tim pitanjima suprotstavljanja duhovnom u materijalnom svijetu apsolutno ništa nije promijenilo.

IM: Potpuno si u pravu. Uzmimo za primjer proroka Muhameda. U svom se radu više puta susretao s takvim manifestacijama, kada je sustav aktivirao umove ljudi oko njega, često njemu najbližih ljudi. To se odrazilo različitim agresivnim manifestacijama, nezadovoljstvom. Jednostavan primjer. Što su moćnici koji su vladali Mekom tražili od njega? Prije svega, tražili su izravan dokaz da je Prorok, poput: *"Pomakni planinu, okreni tok rijeke unatrag"*. Uvijek je isto: *„Izrazi Božju volju ovdje, u trodimenzionalnosti, promijeni ili učini nešto, dokaži nam da si Poslanik."* Prirodno je da ljudi zahtijevaju čuda od Proroka ...

T: ... jer to je svijest koja vlada ljudima i za svoju korist zahtijeva magiju i beskrajna čuda.

IM: Da, bez obzira koliko čuda ljudima pokažete, oni će i dalje sumnjati. Oni će ispitivati svako čudo koje pokaže Prorok. To je stvarno tako. Jer zahtjevi za čudima dolaze, govoreći jezikom islama, od Iblisa, šejtana, odnosno, vraga.

T: ... jer su ponos i bahatost prouzrokovali pad Iblisa.

IM: Da, u Kur'anu, u petnaestoj suri, opisan je trenutak kada je Allah Svemogući rekao Iblisu da ima moć samo nad obmanutima, onima koji ga

slijede. Svi su oni u budućem životu osuđeni na paklene muke vrućim vatrenim plamenom. Što to znači - vrući vatreni plamen koji zadesi osobu nakon smrti? U suvremenom smislu to je stanje podosobnosti.

T: To jest, i danas u svetim pismima, unatoč brojnim prijevodima, ostaje zrno Znanja ... Vrlo dobre riječi ...

IM: Da, ali te riječi su dobre samo za one koji razumiju njihovu suštinu. Evo, opet ću malo zastraniti ... Kako osoba sve tumači? Pomoću svijesti. Ona sve to doživljava kao bajku, ni više ni manje. Samo onaj koji je stekao iskustvo razumije da to nije bajka, već istina. To je problem.

T: Kao što izreka kaže: "Nitko nije prorok u svojoj zemlji."

IM: Isus je rekao: "Prorok nije bez časti, osim u svojoj zemlji ... i u svojoj vlastitoj kući". To je zaista tako, to je jednostavno razumijevanje. Na primjer, postoji čovjek ili skupina ljudi koji te poznaju. Odrasli ste zajedno. A onda tebi dođe otkrivenje ili silazi na tebe i ti postaješ Prorok. A što je Prorok? Prorok je Božji glasnik, on priopćava Istinu poslanu od Boga. Ali ljudi su te poznavali, odrastali su pored tebe. Što će utjecati na njih u prvom redu? Hoće li oni slušati što govoriš? Neće. Pogledat će te i pomisliti: "Kako to? On/ona su odrasli sa mnom, a sada odjednom govori o Bogu." Nije li tako? Događa se zavist. I što će ona stvoriti u njima? Mržnju. Mržnju koja se u njima rađa, prije svega, zbog njihova ponosa. Jer otkrivenje nije sišlo na njih, već na tebe. Stoga u vlastitoj zemlji nema Proroka. Rekao bih ovako: „*Nema Proroka na ovome svijetu za one koji žive po ovom svijetu.*“

T: I ... kako je sustav reagirao na pojavu Isusa Krista u svijetu? Na isti način - agresijom, počevši od osude vladajućeg svećenstva i završavajući progonom, mržnjom prema svemu svetom. Što su ljudi tražili od Isusa imajući jedinstvenu priliku da zatraže Vječno? Opet magiju...

IM: Da, nešto slično se dogodilo s Isusom. Ljudi su od njega tražili istu materijalnu korist, zdravlje u prvom redu. I općenito, mora se reći da nije tako bilo samo prema Isusu ... Uvriježeno je mišljenje da ako je osoba duhovno prosvijetljena, onda mora biti savršeno zdrava, sretna i bogata u ovoj trodimenzionalnosti i slično. A pojam sreće, nažalost, prema ljudskom razumijevanju, nije jedinstvo s Duhovnim svijetom i nije stvarni Život u stvarnoj Slobodi od trodimenzionalnosti. Razumijevanje sreće za ljude je zdravlje, bogatstvo i moć. Prva i najvažnija stvar za njih je moć, tajna moć.

Ne radi se o tome da ste izabrani za vođu ili nešto slično, već o tajnoj moći kojom možete tajno upravljati tim vođama, a oni ispunjavaju "vašu volju". Ali, je li to vaša volja? To je pitanje.

T: Zdravlje, bogatstvo, moć, odnosno, svi atributi svijesti u ovoj trodimenzionalnosti - to je sve kvarljivo i krhko, smrtno i privremeno.

IM: Da, svi materijalni atributi sustava su nametnuti ljudskoj svijesti. Zašto mnogi ljudi žele znati takozvane citate "duhovnog znanja"? U stvari, oni žele naučiti magiju, posjedovati neku vrstu skrivene Božanske moći koja će im omogućiti da imaju moć nad drugim ljudima ... u trodimenzionalnosti. Ali to se izravno protivi Duhovnom svijetu. U Duhovnom svijetu pojam moći ne postoji. Upravo se događa oslobođenost od svih tih trodimenzionalnih problema. Zašto? Jer tamo nema zla, nema tuge, nema zavisti. Sreća i sloboda su tamo. Ljudima je teško to razumjeti. Porobljeni su svijesću. Za osobu koja živi po zakonima ovog trodimenzionalnog svijeta prava sloboda je kad može raditi što god želi. Za njega je prava snaga kad može potajno utjecati na nekoga. To je magija, najobičnija magija. Kad ga se ljudi plaše, kad ga se poštuje, kada je bogat, neovisan, to je moć za takvog čovjeka. Svijest mu govori: "Postigao si sve." Ili, najčešće, svijest kaže: "Naučit ćeš tajno znanje i posjedovat ćeš ga." Ali, u pravilu svijest to znanje ljudima ne daje, samo im ga obećava. Iako sustav mnogim svojim sljedbenicima daje zemaljsku snagu i bogatstvo, nekima čak i zdravlje ... Ali kasnije uzima mnogo više.

T: Prije, kao i sada, bogatstvo je bilo i ostalo izvor ponosa u svijetu ljudi. I čini se da zato ljudi u stisku svijesti nisu razumjeli zašto Proroci žive i zašto ne traže od Boga nikakvu zemaljsku korist za sebe.

IM: Ovo je nerazumijevanje još više uzrokovalo i još uvijek uzrokuje agresiju i otuđenje kod ljudi; zašto Proroci, prije svega, ne pitaju Boga za nekakvu zemaljsku korist za sebe? Ovo izaziva sumnju u njihovim umovima: "Ako si Prorok, ako imaš, govoreći zemaljskim jezikom, vezu s Bogom i možeš Ga pitati sve što želiš, pa zašto onda prvo ne pitaš nešto za sebe? Kako možeš dati nekome, ako ne uzmeš za sebe?" Ljudi ne razumiju da Poslanik nikome ništa ne daje. On samo donosi Znanje. Ljudi sami uzimaju što žele. Ako žele služiti Bogu - oni služe Bogu. Služe Bogu radi pronalaženja više svrhe i Vječnosti. Kad počnu tražiti, traže od Boga zemaljske stvari. Oni se tada ne mole Bogu već Sotoni. Uostalom, ne

možete od Vječnosti tražiti nešto privremeno. Ne možete od Života tražiti smrt, nema toga.

Svaki zemaljski zahtjev, materijalni zahtjev, bez obzira koliko se ljudima skup činio... želio bih istražiti ovo stajalište ... U svakodnevnom ljudskom životu ljudi imaju vezanosti. Postoji rodbina, obitelj, ljudi koji su im bliski i dragi. Kad se netko blizak razboli, ljudi žele pomoći, počinju moliti, tražeći od Boga da dade zdravlje rođacima, voljenima, dragim ljudima. Obećavaju da će se moliti Bogu, i tako dalje. Ulaze u pregovaranje s Bogom. Pregovaranje o čemu? O zdravlju. Uostalom, oni ne traže od Boga besmrtnost, spas Duše za svoju rodbinu i prijatelje. Oni traže zdravlje. A zdravlje je sastavni dio materijalne koristi. Koga pitaju? Svijest. I tko im odgovara? Svijest. Kome se obraćaju u takvim molitvama? Sustavu. Onome koji vlada nad ovim materijalnim svijetom. Onome kojemu pripada taj svijet.

Uostalom, u gotovo svim religijama, na ovaj ili onaj način, govori se da postoji Princ ovoga svijeta. To jest, ovdje, u ovom trodimenzionalnom svijetu postoji Princ koji vlada ovim svijetom. On daje materijalna dobra ljudima kada to zaslužuju, to isto zdravlje, ali zauzvrat uzima Život. Ljudi to ne razumiju. Jer mnogi, opet, usmjereni sviješću, vjeruju da je: "Bolje imati trideset godina lijepog života nego neku vječnost koja možda postoji, a možda i ne postoji? Bolje je živjeti ovdje. Pa što god bude..."

Ljudi jednostavno ne razumiju da je trideset godina, ili sto godina, samo trenutak. Osoba nikada neće dobiti dovoljno od života. A zdravlja nikad nema dovoljno. Sve to prolazi. Sve je stvarno jednostavno i sve je dato. Želite li biti zdravi - brinite o sebi, pazite na svoje zdravlje. Želite li biti bogati - učite, radite i bit ćete bogati. I to ne proturječi nikakvim zakonima. Ako želite moć, idite u politiku, steknite tu moć. Ako želite nešto, postići ćete to. Stvar je u nečem drugom: ne možete koristiti magiju za stjecanje zemaljskih dobara. Zašto? Što je magija? Magija je prije svega trošenje životnih snaga, onih snaga koje su vam date za postizanje duhovnih sakramenata. A vi ih koristite po svojoj želji i usmjeravate prema stjecanju nečega opipljivog. Bez obzira na materijalnu blagodat koju ste stekli, ona je još uvijek privremena. U tome dolazi do zamjene. Pa, što možete učiniti, sustav je jak. Ništa se ne mijenja. Jer ljudi su ljudi, bili i ostali. Točnije rečeno, ne ljudi, već njihova svijest. Budući da je sustav uvijek jedan te isti. Čini se da su ljudi različiti, da su svijesti različite, ali sustav je jedan te isti. Uzmimo, govoreći suvremeno, sve vrste naprava: telefone, tablete,

prijenosna računala. Različiti su, ali imaju gotovo iste programe i kad ljudi idu na mrežu, idu na isti internet i dobivaju iste podatke. Pa, isto je i sa svijeću, sa sustavom. No, ovdje je vrlo važno da operator razumije koji se programi mogu aktivirati, a koji nisu potrebni, te kako će biti plaćeni.

T: Došlo je toliko mnogo Proroka, i u suštini, svi su govorili o istom znanju, o istom putu do Duhovnog svijeta, o tome što treba prevladati u sebi, o dualnosti, o sustavu, o tome da Princ ovog svijeta djeluje kroz svijest samih ljudi...

IM: U prvom redu, razgovarali su o potrebi da ljudi nauče da ne vjeruju svojoj svijesti, da se ne drže slika i slično. Proroci su o tome zaista puno razgovarali. Ali u čemu je čovjekova nevolja? U tome da, u stvarnosti, ljudska svijest ne treba Proroke i ne treba znanje. Ili, da generaliziramo, **ljudima ne trebaju Proroci, potrebni su im džinovi koji bi ispunjavali njihove želje.** Možda bi ovdje bilo ispravnije reći: ne ljudima, već ljudskoj svijesti.

Što je ljudsko biće? Ono je prije svega Osobnost, a ona nije pod upravom svijesti, Osobnost upravlja svijeću. Ako osoba nije u stanju kontrolirati svoje emocije, svoju svijest, onda se ona nalazi unutar sotonine moći. I, naravno, u tom slučaju, ta osoba prije svih skuplja kamenje. Zašto? Da baci kamen na Proroka...

T: ... kamenje sumnje, ponosa, zavisti sustava ... To je ono s čim su se Proroci suočavali ... čak i od bliskih osoba, od braće ... Postoji fraza: "Ne možeš mi pružiti toliko dokaza, koliko ti ja neću vjerovati."

IM: A tko je razgovarao usnama ovog brata? Točno je govorio sotona, to jest svijest: "Koliko god mi to dokazivali, neću prihvatiti". Zašto? Jer svijest mrzi Božji svijet. I tu leži prvi i najveći razlog zašto ljudska svijest odbacuje sve Božansko? Jer je ljudska svijest smrtna. To je poput vašeg starog računala, nije vječno, na kraju ćete ga promijeniti.

T: To znači da dok je Prorok živio, Znanje koje je donio na svijet, u suštini, bilo je živo, neiskrivljeno, može se reći, zahvaljujući njegovom... autoritetu ...

IM: Ne. Nije se izobličilo tako brzo, ali ipak se iskrivilo čak i tijekom njegovog života. Opet, ako uzmemo Muhameda, razgovarali smo o tome,

za vrijeme njegovog života, počelo je iskrivljavanje onoga što je rekao. Već tada se pojavilo nekoliko ljudi koji su počeli iskrivljavati islam. A ako uzmemo Isusa, kakve su se zamjene i promjene događale u njegovom životu? Proroci su mogli ljudima reći Istinu, oni su bili ovdje, na ovom svijetu, i mogli su barem malo obraniti nastala iskrivljenja. Ali zašto ići tako daleko, zašto gledati velike Proroke? Uzmimo samo knjigu "AllatRa" i pogledajmo što se danas događa.

Koliko ljudi se sada pojavilo koji to tumače iz uma, jednostavno na svoj način. I zašto to tumače? Za vlastitu korist, da bi pronašli ... što? Moć nad vlastitom vrstom. Oni formiraju neke zatvorene skupine. Kažu da su oni neka vrsta autoriteta u pokretu ALLATRA ili nešto treće, oni su vođe ALLATRE i svih vrsta stvari. Ljudi im vjeruju, osoba je pročitala knjigu, nešto shvatila, želi naučiti više i ovdje joj se upravo na vrijeme predočava autoritet koji ponekad uopće nije ni pročitao knjigu „AllatRa“..... i igra počinje. Dakle, to je tako u modernom životu, kada čovjek može pročitati, proučiti nešto i započeti s radom. Uostalom, o tome se piše i govori. To apsolutno nije teško. Jednostavno treba razgovarati s tom osobom.

I opet, koliko puta su ljudi govorili, koliko puta im je rečeno da ako traže duhovni put, onda će naći duhovni put. A što ljudima treba? Zdravlje, rješenje njihovih problema i saznanje što će se dogoditi sutra. Pa.... ništa se nije promijenilo.

T: I što bi ljudi trebali učiniti kako bi se osiguralo da se isto ne dogodi s AllatRom kao što se dogodilo sa Znanjem prije?

IM: Pa, sve je ljudski izbor: dogodit će se ono što će ljudi izabrati. Oni koji teže životu, ništa ih neće zaustaviti. A oni koji žele služiti sustavu ... pa možeš li spasiti mrtve od smrti?

Zh: Sada, osim loših primjera, vidimo i dobre primjere u pokretu pa tako i među ljudima koji se bude. Ima ih mnogo više. A ovo donosi više radosti, ljudi čuju, osjećaju ...

IM: I tu je ključ - to donosi više radosti. To uistinu donosi radost. To je ono zbog čega se sve ovo radi.

T: To znači da ljudi unutar sebe umnožavaju duhovnu radost, radom na sebi, svojim postupcima i djelima.

IM: Točno. Oni brane položaje Duhovnog svijeta u materijalnom svijetu i time donose radost. Radost je poput svjetla u tami. I što se više takvih svjetala upali to se više mraka povlači, a to generira više radosti. Vidite koliko je sve jednostavno.

Zh: To je jednostavno, vrlo jednostavno.

T: Poput svjetla i tame ... Jer kroz tamu svijesti dolazi do poricanja svega što je Sveto, prije svega, poricanje svega što je Sveto u vama kao Osobnosti. Pa, tko može roditi mrtve? Mrtvi su oni koji rađaju mrtve.

IM: Živi rađaju žive... Stvaraju unutarnju duhovnu Ljubav. A ovo je vrlo važno.

Zh: Vrlo je važno ... Vrlo je važno pronaći u sebi Izvor jer on stvara bezgraničnost unutarnjeg Života. Otkriva se neiscrpn izvor sreće i radosti. Beskonačan je, bezgraničan i daje život onima koji ga prihvaćaju najdubljim osjećajima. Život daje onima koji su se već odlučili i žive ga svaki dan.

IM: U Bibliji se nalazi ... u Ivanovom evanđelju ... Bilo je jedno vrijeme kada je Isus zamolio ženu za piće zemaljske vode. Rekao joj je da će svi koji piju ovu vodu ponovno ožednjati, ali onaj koji se napije vode koju će mu on dati, nikada više neće biti žedan, jer će ta voda postati Izvor u njemu iz kojeg će se voda slijevati u život vječni.

To su duboke riječi, mogu ih razumjeti samo ljudi otvorenog srca, kako kažu u religiji. Ako tome pristupite uz pomoć svijesti, onda je to potpuno nemoguće razumjeti. Ona sve svodi na što? Na bajke.

Dakle, možete li vjerovati Proroku? Uz pomoć svijesti - ne, s Duhom - da. Osobnost ne treba potvrdu, ona zna tko je Prorok jer to osjeća i pruža mu ruku. Ali svijest staje na put Osobnosti koja želi doseći Proroka. Zašto? Opet zbog ponosa i moći. Počinje govoriti Osobnosti: "Ne vjeruj mu, otjeraj ga, uzmi kamen i baci ga na njega jer on je isti kao i ti, on je od mesa izrađen, a i ti si od mesa. Jer ... Duh ne može biti viđen. Da je on Prorok, dao bi ti sve što želiš, onda bi mu mogao vjerovati. Ali ako ti on to ne da nego samo govori o onome što ne znaš, kako onda da mu vjeruješ?" Svijest uvijek gorljivo uvjerava Osobnost da to nije tako. "A ono što osjećaš", kaže, "je greška, ovo je tvoja nada. Bog je taj koji ti daje sve što tražiš. On je

poput roditelja." I stvarno, pokušajte se usprotiviti tome. "Kada tražiš od roditelja vode, hoće li ti dati pa... recimo, umjesto vode ... goruće olovo? Naravno da neće, to su ti roditelji. Oni te vole. Kada tražiš hranu, hoće li ti dati kamenje? Naravno da neće, oni će ti dati kruh ili što već tražiš, tako da ti se tijelo zasiti. Isto je s Bogom, traži od njega novac – dat će ti ga, jer on te voli, ako je to pravi Bog." Ovako rezonira svijest.

Ali istina je da je za Duhovni svijet vrijeme boravka ovdje, vrijeme zemaljskog i ljudskog, vrijeme kada čovjek odabire: živjeti ili umrijeti, biti zaveden ili osloboditi se. I sve tjelesno što dolazi od Iblisa ili vraga, kako kažu, ili iz svijesti, moglo bi se reći i iz uma (za ateiste, da ih usrećim), sve emanirane materijalne želje koje diktira svijest su privremene i ne donose ništa. Čak je i želja za spoznavanjem Boga koja dolazi iz svijesti uvijek izopačena i od nje se uvijek pravi tajna. Oni kažu: "Pa, kako možeš dostići Boga, što znači Duhovni svijet? Bez obzira koliko razmišljao o tome, on neće doći. Ako želiš nešto naučiti i saznati - idi, uči i radi. Želiš li sagraditi kuću, prouči kako se ona gradi, idi naprijed i izgradi je. Možeš izgraditi kuću. A možeš li, čovječe, izgraditi Duhovni svijet za sebe? Ne možeš. Zašto? Jer ne znaš. Budući da to ne znaš, to ne postoji." Tako Osobnost pada u okovanost i ropstvo zajedničkih uvjerenja, i naizgled, logičnih objašnjenja koja proizlaze iz vlastite svijesti. Ovdje se treba zaustaviti i razmisliti. Ako ste sami svoj gospodar, zašto onda takvim mislima prepuštate svoju Osobnost? Zašto trošite snagu koju vam je dao Duh za život i spasenje slušajući bajke? Zašto čeznete za zlom i zašto na ovom svijetu uvećavate zlo? Ako želite živjeti, zašto onda težite smrti? O tome vrijedi razmišljati.

VIDEO NAZIV

U SVOJOJ ZEMLJI NITKO NIJE PROROK.

LJUDI NE TREBAJU PROROKE,

ONI TREBAJU DJINOVE

KOJI ISPUNJAVAJU NJIHOVE ŽELJE.

AKO ŽELITE ŽIVJETI, ZAŠTO STREMITI SMRTI?

IM: ... Tko se protivi? Svijest se protivi. Već smo razgovarali o tome da se svijest uvijek protivi svemu što je povezano s drugim svijetom, Božanskim svijetom. Zašto? Zbog načina na koji je on zatvoren za svijest, što je za nju zastrašujuće, zato nastaju takvi problemi.

T: To jest, za vrijeme života, Prorok, nije uvijek bio shvaćen.

IM: Razumjeli su ga oni koji su težili Bogu. A oni koji su živjeli po zakonima materije, oni koji su težili moći, jednostavno su koristili njegovo učenje kako bi stvorili svoje vlastite smjernice i određene manipulativne škole. To su ljudi koji snagu svoje pažnje ne usmjeravaju na pravo mjesto i žive po zakonima svijesti.

T: Igore Mihajloviču, dakle, za početak duhovnog puta, od prvog kontakta s Bogom do života u Duhovnom svijetu, potrebni su neki instrumenti. Za neke, ti su instrumenti molitva i meditativne tehnike. Tako je bilo oduvijek, od antike do modernih religija. U toj istoj filozofiji može se naći puno toga ... Sam Platon koji je u Egiptu tražio nekakvu mističnu vrstu ...

IM: Ali on nije tražio put do Boga. Tražio je sredstva za manipulaciju ...

(Napomena urednika: svjetlo se ugasilo u studiju).

IM: Da, pa, vidite, svjetlo se ugasilo. Sustav je uvijek protiv govorenja istine. To je, u principu, sva magija koja dolazi od njega ... Dakle, zaustavili smo se na Platonu. Platon nije tražio put do Boga, tražio je sredstva za manipulaciju, magiju, ništa više.

T: A oni ljudi koji stvarno traže put do Boga? Ovdje se opet vraćam činjenici da svaka religija nudi svoje instrumente: meditacije, molitve ...

IM: To je zbog činjenice što, ponovimo, postoje tradicije ovisno o tome što je bilo prihvatljivo. Negdje se više koriste meditativne prakse, negdje molitvene prakse. Ali u stvari, svi teže spoznati percepciju osjećajima.

Dakle, o molitvenom stanju... već smo rekli u jednoj od emisija da je Isusova molitva postizanje percepcije osjećajima.

Postoje i mantrе. To je u principu isto molitva, gdje se iste riječi ponavljaju duže vrijeme kako bi se u početku evocirao asocijativni, a potom pravi, najdublji osjećaj. Također, neke su meditacije usmjerene na razumijevanje organiziranja vlastite svijesti. Kasnije se prešlo na duhovne prakse kako bi se spoznalo sam put ili percepcija osjećajima. Sve se to naziva duhovni put. Naime, duhovni put je kada osoba teži ... Razlika u svim tim instrumentima je velika, ali suština, ono na što su usmjereni, to je isto. Iako, ako pogledamo mnogo starije škole, sve je bilo jednostavno.

VIDEO NAZIV

Od neizbježno mrtvog do vječnog života.

IM: Što vodi k Bogu? Naravno, put do Boga kroz duhovnu praksu. Ali opet, što se može nazvati duhovnom praksom? Pa, sve: autogeni trening može se nazvati duhovnom praksom, meditacija, molitva... Duhovna praksa je rad na sebi u spoznavanju Duhovnog svijeta.

Neki ljudi napreduju vrlo lako i brzo. To znači da su sposobni shvatiti samu suštinu ovog procesa i vrlo se brzo prebaciti na percepciju osjećajima. Ali ovo je ... recimo, malo komplicirano. Od tisuću ljudi, takav bi bio jedan čovjek. A ostali, ako se trude, ako imaju jaku želju, morat će ići dužim putem koji je testiran tisućljećima – a to je autogeni trening, meditativna praksa. No, pristup bi trebao biti ozbiljan. I nakon toga slijedi duhovna praksa. Ovo nije tako težak put i ne treba previše vremena ako naporno radite i zaista težite k tome. No, mali je problem u činjenici da ljudi to ne žele raditi. Svijest ih ometa. Neće čak ni autogeni trening odraditi kako treba, ali će razgovarati o tome i željeti to.

VIDEO NAZIV

Od neizbježno mrtvog do vječnog života.

IM: Razgovarali smo o fazama osobe koja osjeća unutarnju potrebu, ali ne može se nositi sa svojom svijješću i slično. Što je potrebno? Od davnina je postojala dobro razvijena formula: u modernom pogledu to je autogeni trening, meditacija i duhovna praksa. Prije su se autogeni treninzi različito nazivali. Bilo je puno fikcije u njemu. Ali zahvaljujući Schultzu koji je eliminirao svu izmišljenu filozofiju, svu metafiziku koja je prethodno dana zajedničkom autogenom treningu ... Eliminirao je to i izvukao običnu formulu za auto-sugestiju, odnosno, rad na tijelu pomoću vaše svijesti. Ali to je bio samo prvi korak.

Druga faza je meditativna praksa. To je proces u kojem se rad nastavlja s vašom svijješću, uz pomoć nje naučite složenije tehnike autogenog treninga (rad sa čakrama i sve ostalo). Ove su se prakse svele... na što? To je usavršeniji autogeni trening i ništa više. Dakle, u auto-treningu događa se rad na tijelu uz pomoć svijesti. Odnosno, osoba nauči pravilno primjenjivati svoju pažnju, pravilno je usmjeravati, usredotočujući se na određeno područje svoga tijela. Na taj način bi trebala prekinuti ili zaustaviti tok misli u svojoj glavi. Znači, odabire samo ono što joj treba.

Kasnije se u meditativnoj praksi još više radi sa svijješću. Znači, osoba svoju svijest podučava disciplini. Naravno, to podrazumijeva rad s tijelom u prvim fazama. U praksi je to isti auto-trening, dodano je samo osjećanje i osjećaj protoka energije, rad čakri i slično.

Duhovna praksa je čisto duhovna praksa, svijest nema nikakve veze s tim, nema njenog upliva, radi se o percepciji osjećajima. Događa se prijelaz u izmijenjena stanja svijesti. Što su izmijenjena stanja svijesti? To su oblici svijesti. To je ista svijest, ali s promijenjenom percepcijom.

T: To jest, promijenjeno stanje svijesti jednostavno je promjena frekvencije, na primjer ...

IM: ... Autogeni trening, meditacija, hipnoza i takve stvari... sve su to instrumenti svijesti i ništa više. Duhovna praksa, za razliku od toga, nadilazi sposobnost svijesti.

Ako govorimo jezikom fizike, naša svijest aktivno djeluje u trodimenzionalnosti. Može pokriti sve do šeste dimenzije, ali iznad toga ona više nema utjecaj. Najviša magija se događa upravo na razini šeste dimenzije, kada kroz svijest, uz pomoć navođenja pomoću dodatnih sila,

osoba može utjecati na ovaj svijet ili na druge ljude. To nije tajna, tako je bilo od davnina. Ali svijest ne može prijeći šestu dimenziju jer tamo već počinje utjecaj Duhovnog svijeta.

Duhovna praksa *nije razdvajanje od svijesti*. Ako isključite svijest, prestajete doživljavati trodimenzionalni svijet. Bez svijesti ga ne možete opažati. Svijest je posrednik između Osobnosti i ovog svijeta. Zahvaljujući svijesti vi komunicirate, vidite, osjećate, uzrujavate se ili uživete u ovom svijetu - živite u njemu, postojite u njemu, recimo to tako, a svatko odabire za sebe različite načine postojanja. Svijest je neophodan instrument za komunikaciju u trodimenzionalnosti. **Zato duhovna praksa nije deaktivacija svijesti, ona je izlazak Osobnosti izvan granica unutar kojih svijest može funkcionirati.**

VIDEO NAZIV

Duhovna praksa je izlazak Osobnosti izvan granica unutar kojih svijest može funkcionirati.

IM: Treća faza je duhovna praksa kada čovjek shvati da je on Osobnost. Kad je to savladao, konačno shvaća da on kao Osobnost **može kontrolirati svoju svijest**, može birati misli koje mu se nude, može ih prosijati, neke odbaciti, a druge opažati. Proces postaje upravljiv, a onda dolazi percepcija osjećajima, što znači da čovjek shvaća da je on taj koji jest. Tada preusmjerava snagu svoje pozornosti na percipiranje osjećajima Duhovnog svijeta u sebi. Ne više na potragu negdje vani, nego unutra. U konačnici, to je naravno dovelo do otkrića, kako su ljudi uobičajeno govorili, velikih tajni. Svijest je ljudima govorila: "Ne možeš ti to shvatiti bez učitelja ili nekog drugog jer je to velika misterija. Trebaš meditirati dvadeset godina, a tek onda prijeći na duhovnu praksu."

U stvarnosti je sve jednostavno. Ali opet, spoznaja da je osoba Osobnost, a ne svijest, kao što smo već rekli, da je gledatelj u kazalištu sjena, dolazi postupno. Za neke to ide dosta brzo, ali takvih ljudi je vrlo malo. Većinom se to događa polako i postupno, a ljudi su uglavnom zbunjeni. Svijest im često smeta i govori: "Ne, nije tako ... To ti neće uspjeti". Ljudi obično počinju slušati svijest i ne uspijevaju. Ali oni koji stvarno teže Bogu, koji stvarno žele znati, oni spoznaju lako i brzo.

T: To jest, osoba uči duhovnu praksu uz pomoć najdubljih osjećaja ...

IM: Duhovna praksa se izvodi pomoću najdubljih osjećaja, a ne uz pomoć svijesti. Skeptici i entuzijasti koji traže potvrdu, tj. oni koji ne žele spoznati sebe već samo traže potvrdu kažu: "Koja poznata osoba je to rekla?" Takvi građani mogu slobodno pogledati povijest duhovnih starješina, ljude koji su to postigli, i vidjet će kako su ti stari opisali svoje iskustvo spoznaje o duhovnom svijetu. Što je potrebno tijekom izvođenja molitve ili meditacije? Odbaciti svaku pomisao, svaku emociju: bila ona dobra ili loša. Znači, sve što dolazi iz uma treba odbaciti jer se Duhovni svijet spoznaje samo osjećajima. Bez obzira na to što netko kaže - **to je jedini način zbog toga što svijest ne može percipirati Duhovni svijet.** Oni su poput vatre i vode, nespojivi su.

Veliki broj ljudi je uspio na ovaj način. Ali svijest nekih gledatelja sada može postati ogorčena: "Zašto oni sjede, govore..." - i tako dalje. Sveti Oci nikada nisu radili autogeni trening, nisu obavljali nikakve meditacije. Molili su i opažali." Naravno, uvidjeli su... Ali ako uklonimo svo blještavilo, što ostaje? Ostaje mantra. Mantra je ponavljanje iste stvari kako bi se dostiglo molitveno stanje, a molitveno stanje je upravo percepcija osjećajima. A onda su, postepeno, razvijajući ga opazili Duhovni svijet. Zamolio bih one koji se prepiru s nama s druge strane ekrana da odgovore na ovo pitanje: "Koliko je Svetih Otaca to stvarno opazilo?" Samo nekoliko njih. Od onih koji su pisali o tome lako je vidjeti tko je i što opažao i tko je od koga kopirao kako bi postigao važnost. Ali opet, zašto se to događa? Imitacija, želja za prikazivanjem i tako dalje...

Ali, u stvarnosti sve su religije ujedinjene. Bog je jedan i svi prolaze kroz to. Nemoguće je doći k Bogu na bilo koji drugi način osim putem sebe, odbacivanjem svijesti i opažanjem Boga.

Bilo koja, čak i najmanja misao tijekom molitve negira čitavu molitvu, zar ne? Zaista jest. Tko o tome nije razgovarao? Samo oni koji to ne razumiju, oni koji govore iz uma. Treba kucati srcem. Ali opet, kakav je to izraz "kucati srcem"? To ne znači ... Srce je organ. To je, zapravo, bila metafora. Ovo je spomenuto zbog percepcije osjećajima, jer su čula ljubavi, osjećaji, i slično, pripisani srcu kao organu. A Bog je sreća, Bog je Ljubav. Duhovni svijet je prije svega ... Onaj koji je razumio posljednju emisiju, on zna što je to. Ostali se moraju boriti s umom, besmisleno je da im to govorite

jednostavno zato što nećemo pronaći riječi, nije to zato što nisu u stanju opaziti, neka se ne uvrijede. Bez obzira kako to opisujem, to će i dalje biti ponavljanje istih riječi, sve će se svesti na banalno: ljubav, sreća, radost, beskonačnost ... to su sve riječi koje sužavaju stvarnost.

T: To znači da se dijalog čovjeka i Boga odvija upravo...

IM:... pomoću percepcije osjećajima. A duhovna praksa je instrument. Molitva i meditacija nisu instrumenti zajedništva, to su instrumenti postizanja zajedništva. Duhovna praksa kroz percepciju osjećajima je ključ, recimo to na ovaj način, od vrata iza kojih stoji svijet bez granica. Samo trebate naučiti kako ga koristiti, treba se okrenuti u pravom smjeru i ne biti previše lijen za otvaranje. Bilo bi još bolje ukloniti vrata, a ne ih zatvoriti za sobom.

T: Da bi osoba razvila percepciju osjećajima, treba započeti s autogenim treningom?

IM: Osoba može započeti s onim što želi. Svaka religija ima svoje osnove, ima iskustva svojih mudraca. Ali ako suvremena osoba stvarno želi i teži k Bogu, mnogo je lakše koristiti uobičajene jednostavne stvari koje će zaista pomoći čovjeku da u najkraćem vremenu stigne tamo gdje želi.

T: Iгоре Mihajloviču, autogeni trening ... koji je ispravan način da se on uradi? Kad se ljudi opuste, često izgovaraju ovu tvrdnju: *"Ja nisam tijelo. Ja nisam svijest. Ja sam Osobnost. Kontroliram svoje tijelo i svijest. Ja sam Duh."*

IM: Ljudi čine slične pogreške vrlo često. Zašto? U psihologiji je rečeno da sami sebi sugerirate: "Ja sam hrabar.", a ne "Ne bojim se." ... Upravo se na ovom principu temelji autogeni trening - to je banalna autosugestija.

Svijest doista počinje raditi prema ovom programu. Ali ako osoba sebi kaže: "Nisam svijest, ja sam Duh.", tada će se svijest prilagoditi i reći će mu: "Ti već jesi Duh, ništa drugo ti i ne treba, hajde ... Ti već jesi svetac ili anđeo.", što god želite, ovisno o religiji, nazvat će ga u skladu s tim. „Što si htio? Da spoznamo Boga? Evo ga ... evo njegovih slika."

I pokazat će mu Boga ... privući će ga trodimenzionalno. Osoba će komunicirati s tim Bogom, ili s bilo kim drugim, s bradatim svecima koji

će mu doći, sjediti i razgovarati s njim baš kao i mi sada. Baš tako, on će to vidjeti i reći: „E sada je ovo meditacija! Ovo je super! Ovo je ozbiljno!“, ili, "Sada je ovo autogeni trening!" **Čovjek mora postati Duh, a ne samo govoriti o njemu. To je bitno!**

VIDEO NAZIV

Čovjek mora postati Duh, a ne samo govoriti o njemu.

IM: Čovjek mora postati Duh, a ne samo govoriti o tome. Ne biste pomoću svjesnosti trebali uvjeravati svoju svijest, tj. uvjeravati sebe koristeći svoju svijest i njezine smjernice jer to su upravo direktive iz svijesti nad Osobnošću. Sjećate li se da smo razgovarali o „glumcima“ i gledateljima?

Dakle, ako je Osobnost gledatelj, tada su "glumci" svijest. Razdijelili su se glumci i rekli jedni drugima: "Ti si duh, ti si duh! Sve si već spoznao. Kako je to lijepo." A onda se, poput demona, svijest/glumac transformira u bilo kojeg sveca ili nekog drugog, nije važno u koga. O čemu su govorili istinski Sveti Oci? „Ako se tko pred vama pojavi na slici ... ljudskoj ... otjerajte ga, jer to je demon.“ I mnogi su pogrešno shvatili: „Kako ?! To je ... grijeh, to je ... Za mene su se pojavili ..." Nikada se nitko neće pojaviti u trodimenzionalnosti. U trodimenzionalnosti postoje ljudi i demoni. Nitko više.

00:56:07 – 00:58:58

VIDEO # 4

(Napomena urednika: video se temelji na odlomcima iz programa "Život")

IM: Već smo razgovarali o "glumcima" na pozornici, o slikama koje prikazuju. Zašto? Jer izazivaju u čovjeku snažnu emociju pa on usmjeri na to svoju pažnju. I što je slika svjetlija, ljepša... to joj se više pažnje posvećuje.

O tome smo već razgovarali, sve je jednostavno. Tu su isti oni "glumci", ... debeli ogroman tip prikazuje nešto tanko, oprostite, vlat trave. Ali on to portretira i nameće vam. Vi vidite da je to kontradikcija. I tako Osobnost osjeća ovu kontradikciju i te zamjene. I želi, i trudi se, upravo onako kako biste i vi pokušali da u dvorištu vidite tu travku, a ne nekog debelog tipa koji je prikazuje budući da je Osobnost u dubokoj tami dok ne stekne "duhovni vid, duhovni sluh" (postoji takav izraz, to je dobro) kad gleda stvarnost. I dok to ne dobije, ona je poput djeteta, sjedi u publici i sluša sve što joj se kaže. Jednostavno je tako.

Ali izvan ovog kazališta apsurdna postoji ogroman svijet. A jedini iz ovog kazališta koji je u stanju doći u kontakt s Duhovnim svijetom - to ste vi kao gledatelj, vi kao Osobnost. Kad osoba izađe iz kazališta, gledatelj gubi svoje "glumce". Zašto bi joj trebali klaunovi kad postoji nešto stvarno? Zašto gledati iluziju kad postoji stvarnost? Zašto se vezivati za privremeno kad postoji Vječnost?

00:58:59 - 01:35:57

IM: Općenito, u duhovnim praksama različitih religija posebna se pozornost posvećuje temi uklanjanja iluzornih slika. To jest, u kršćanstvu, islamu, budizmu, kao i u starijim religijama, naglašeno je da ne smije biti slika, trodimenzionalnih slika, posebno u duhovnim praksama.

Zh: Da, tu je razlika. Kada, recimo, ovo prvi put čujete ili čitate o tome, a vaša svijest prosvjeduje, govoreći: "Kako to?! Zašto ne bi trebalo biti slika?!" Potpuno je drugačija stvar kada to znate iz prakse, kad imate svoje vlastito razumijevanje u obliku iskustva.

T: To jest, svi ovi primjeri u religioznoj literaturi postaju jasni kad sami vježbate i steknete iskustvo.

Zh: Da, upravo je vaše vlastito iskustvo ono što donosi razumijevanje, a vi imate znanje iz prve ruke o tome što su ti fenomeni i kako vas odvlače od najvažnijeg. Ima mnogo spomena o tome.

Na primjer, postoji drevni perzijski traktat o sufizmu - knjiga Al-Hudjviri,

koja se naziva "Otkrivenje zavedenih". Islamski teolog iz IX stoljeća, Junaedi Al Bagdadi je rekao: "Ako mi Bog kaže: "Poledaj me", tada ću odgovoriti: "Neću pogledati u tebe, jer u ljubavi kroz oči ima nešto drugačije (a to nije Bog) ... Na ovom svijetu navikao sam Ga vidjeti bez pomoći očiju, pa zar bih onda pribjegao očima kao posrednicima u drugom svijetu?"

Zanimljivo je kad u praksi shvatite da kako biste osjetili Boga u dubini Duše ne trebate ni oči ni zemaljski sluh niti vam trebaju iluzorne, trodimenzionalne slike jer su sve to prepreke iz svijesti, iz sustava. To vam stoji na putu ...

IM: Da.

T: U kršćanstvu se također često spominje činjenica da se osoba ne smije zvesti iluzornim zamišljanjem duhovnog. I Sveti oci upozoravali su na činjenicu da um, sam po sebi, može sanjati, da lako može stvoriti iluzorne slike i da bi čovjek trebao održati um bezbojnim, bezobličnim i bez slika. Na primjer, također u knjizi "Philokalia", u petom tomu, ugledni Gregory sa Sinaja ...

IM: ... Pa, za one koji ne znaju, Gregory sa Sinaja je bio ortodokсни svetac XIII stoljeća koji je oživio praksu Isusove molitve na Planini Atonu.

T: Da, apsolutno točno, on je bio jedan od prvih hesihasta ... I da, napisao je da kad činite vaše djelo, vidjet ćete svjetlost ili vatru ... unutar ili izvan vas, ili neko lice - Isusa, na primjer, ili Anđela, ili nekog drugog – ali ne prihvaćajte to kako ne biste pretrpjeli nikakvu štetu. I nemojte stvarati nikakve slike radi svoje koristi, a na one koje se stvaraju samostalno ne obraćajte pažnju i ne dopustite da ih um utisne u vas, jer sve to, s obzirom da je utisnuto i zamišljeno izvana služi samo za zavođenje Duše.

IM: Mnogi sveci, i prije Gregorija Sinajskog, također su rekli da se ne smiju imati na umu bilo kakve slike ili misli dok se obavlja duhovna praksa. Nije važno jesu li dobre ili zle ... Znači, čak i ako nisu loše, ipak se ne smijemo usredotočiti na njih. Vaša molitva, dakle, vaša pažnja, trebala bi biti na unutarnjem sadržaju suštine, odnosno, na percepciji Duhovnog svijeta kroz osjećaje.

T: To o mislima je vrlo važno za one koji vježbaju, nije važno jesu li misli

dobre ili loše. To su misli! Ljudi pogrešno shvaćaju ovo pitanje, oni kažu: "Ako mi pri meditaciji dođu dobre misli, to je u redu, zar ne? Jer to su dobre misli!". To je vjerojatno posljedica toga što u nekim religijama to govore na jedan način, a u drugim religijama na neki drugi način. Onaj koji traži svoj put obično ga traži svugdje. I odmah svijest sve to pomiješa pa tako nastaje ovo nerazumijevanje. A bez čovjeku bez Znanja čovjeku vrlo je teško sve to shvatiti.

IM: Bez obzira na to što radite sa svojim mislima ... to je kao da hoćete zahvatiti cijeli ocean jednom šalicom. Besmisleno je. Nikada nećete doseći razumijevanje ako idete Bogu pomoću misli. Misao je element svijesti, a svijest je dio onoga što ljudi nazivaju Iblisom ili vragom (sustav). Kako možete spoznati Boga koristeći instrument koji je dao vrag? Ne možete. Zato je rečeno: „Sušajte samo srcem.“ Ne dopustite svojoj misli da uđe u zavjet Božji. Jer će postati sotonistička. U tome je stvar. I to su rekli oni koji su to spoznali.

A drugi su govorili upravo suprotno: "Trebalo bi postići bistrinu uma, koncentraciju uma. Usredotočite svoj um na dobre misli. I opažajte dobro, jer je um (svijest) podijeljen u dvije kategorije: loše i dobro. U ovome je bit: da biste imali dobar život, morate se razdvojiti: ne biste smjeli percipirati loše, samo dobro. Ali loše će krišom naći put u vas i čim se odvratite od dobrog, loše će se misli ponovno pojaviti i zaokupit će vam svijest. I zato morate održavati svoj um čistim, usredotočiti se samo na dobre misli i cijelo vrijeme razmišljati samo o dobrim stvarima. U početku je teško, ali tada će postati sve bolje i bolje." Postoje religije u kojima se ljude uči na ovaj način. Njihova se cijela meditacija svodi na činjenicu da moraju zadržati pažnju na nekoj misli ili na odsutnosti misli.

Znate li s čime bih to usporedio? Usporedio bih to sa ... ovo govorim bez ikakvog vrijeđanja. Imam vrlo dobar i izuzetno fin odnos prema svim religijama. U svakoj religiji ima sjemena, u svakoj religiji, ma kakva god bila, ima naznaka za put, ali ono što se događa naknadno je posao ljudskih ruku. Pa, zašto to govorim? Usporedio bih ove postupke s lijekovima protiv bolova tijekom razvoja smrtno bolesti. Osoba se prilikom uzimanja lijekova protiv bolova osjeća bolje, mirno, gotovo zdravo, dok smrtonosna bolest napreduje sve više i definitivno dovodi do smrti. Zašto? Jer se događa olakšanje od boli, ali nema liječenja pa se bolest razvija neometano i nevidljivo. Ovo nije u redu.

Bilo koji posao s mislima samo je gužva u kutiji s pijeskom, u trodimenzionalnoj materijalnoj kutiji s pijeskom. Bez obzira mislite li o dobrom ili o lošem – mislite i ne shvaćate ono što leži dublje. Još bih to usporedio s ovim: došli ste do jezera i divite se njegovoj glatkoj površini. A jeste li spoznali ovo jezero, njegovu dubinu i njegovu vodu? Dok ne zaronite, nećete znati. A da biste znali što je u tim vodama, morate zaroniti. Moguće je vidjeti vodu i razgovarati o tome što pliva na njenoj površini, ali nećete znati što je to jezero u stvarnosti ako ne uđete u njegove dubine. Nešto slično tome.

Zh: Da, a sve su te slike poput iluzije na površini ovog jezera, poput vodene pare što se diže iz jezera za vrućeg dana. I evo, postoji takav trenutak da svijest izvuče sve što zna. Uvijek će nešto nadomještati. Uvijek će misliti za vas. Uvijek će iskriviti i upotpuniti sliku nečim što se čini da jest. Sve što bi namamilo osobu unutra. Iz skladišta svoje memorije crpi sve što zna, sve što joj odgovara. To se događa samo onda kada osoba stoji na obali i ne usudi se ući u vodu, u jezero, to jest, kad se ne kreće prema naprijed. Te su slike način za privlačenje pozornosti, odnosno, osoba traži ovo jezero koje privlači njenu pažnju. Ali osobu koja želi upoznati dubinu, koja želi zaroniti u jezero slike počinju ometati.

IM: Upravo tako. Kao što smo već rekli, slike odvrćaju pažnju. Naprotiv, krivo orijentiraju Osobnost ... Pa ... što se događa? Razmotrimo samo sliku. Slika je uvijek trodimenzionalna i povezana je s nečim uobičajenim za našu svijest u trodimenzionalnosti. Ali Osobnost ne percipira samo trodimenzionalnost ...

T: Nije aktivna samo ovdje, u trodimenzionalnosti, zar ne?

IM: Da, Osobnost doživljava trodimenzionalnost samo kroz svijest. Taj trodimenzionalni svijet ne može percipirati sama po sebi već onako kako ga kroz svijest doživljavamo, u slikama. Otuda, svaka slika, nužno, dolazi kroz svijest, tj. kroz takvu intermedijalnu vezu.

Je li moguće da čovjek uđe u Duhovni svijet koristeći svijest? Nemoguće je. No, informacije se, čak i znanje, šire u prvom redu, u trodimenzionalnosti. A kad osoba osjeti da je to istina, uz pomoć te iste svijesti počinje proučavati i postaje slobodna. I ovdje svijest djeluje kao vrsta posrednika koji uništava samog sebe.

To razlikuje pravo Znanje, po svojoj čistoći, od iskrivljenog znanja. Istinsko znanje uvijek govori otvoreno i ukazuje na put, ništa više. U njemu je čistoća koju Osobnost osjeća. Uvijek čuva snagu koja dolazi od Duha, a to je upravo ono što Proroci prenose, ili netko tko govori kroz njih, Glasnici, recimo. Ali opet, kada se Znanje izobliča, zavodi um, ali kao takvo ne privlači Osobnost. Osobnost može biti privučena ako se znanje djelomično promijeni, što znači da postoje zamjene, ali beznačajne, koje još uvijek čuvaju suštinu onoga što je rečeno. Iako su takve zamjene opasne i odvrćaju pažnju, ipak istodobno zadržavaju barem malo suštine i unutarnju snagu koju nose u sebi. I ovdje Osobnost još uvijek ima priliku pobjeći.

Slike dođu u velikoj mjeri kada se aktivira želja za magijom ili nečim sličnim, a slika je trodimenzionalna, prvenstveno. Iza trodimenzionalnosti uvijek stoji želja za magijom, želja za materijalnim dobrima, moći i slično. Oni koji su prošli ovim putem su to rekli i u osnovi su razumjeli bilo koju religiju. Zato su savjetovali svojim učenicima da se oslobode svih zemaljskih stvari, u prvom redu značenja od slika u duhovnoj praksi i da se svom Dušom trude, "svim srcem", kako to kaže Osobnost, da idu pravo k Bogu? To znači da percepcijom osjećaja teže Duhovnom svijetu, spajanju, povezivanju s tim svijetom jer se tada svijest predaje.

Ali opet, naglašavam, svijest je ovdje poslužila kao posrednik. To znači, kada osoba nema slobodu, ovisna je o trodimenzionalnosti i s njom može razgovarati samo kroz svijest. I ovdje je važno što se daje i kako se daje. Ako je Znanje čisto i sve se događa pošteno, kako kažu, bez zamjene, to se Znanje prenosi i ono dopire do Osobnosti, a osoba to osjeća. Najčešće, prvo što čovjek opazi je bijes njegove svijesti. Svijest počinje stvarati buku i osoba to osjeća. Taj osjećaj iskrenosti nadvladava nespremnost svijesti da spoznamo ovu Istinu. Tako je ... i sama se Istina rađa.

T: Dakle, svijest često manipulira, obmanjuje i sapliće osobu upravo kroz slike. Na primjer, upoznali ste osobu i njegov izgled ili njegova slika stvara jedan dojam, sliku u vašoj svijesti. Svijest je za sebe stvorila neki stereotipni ideal, ili suprotno, stvorila je "loš dojam". A onda se događa uzajamni rad ili život s tom osobom; vašu iluziju uništila je vaša vlastita svijest. Zašto? Jer je vaša svijest saznala što svijest ove osobe govori. Zapravo, u stvarnosti, osoba biva podsvjesno privučena duhovnom dijelu druge osobe, ali tada se svijest umiješa i pretvara sve u ponos i moć nad

svojom vrstom. Međutim, ako radite na sebi i živite prema drugoj percepciji - po najdubljim osjećajima, tada znate razliku između Istine i Laži i svih ovih zamjena. Odnosno, svijest vam govori i pokazuje jedno, ali vi osjećate nešto potpuno drugo i znate da je to što osjećate istina.

Zh: Da, i shvaćate da su u trodimenzionalnom svijetu to slike koje postoje samo u vašoj svijesti i to samo kada ih sami hranite svojom pažnjom.

T: Da, cijelo naše društvo je organizirano na ponosu i moći nad vrstom, znači, preko nadmoći svijesti ... Sve se temelji na slikama, na imaginarnim vjerovanjima o sebi, ljudima i svijetu u cjelini. Televizija, internet ... ako pogledamo reklame, sve je naglašeno slikama.

IM: Slika je alat magije.

T: To znači da ako svijest dominira u osobi, tada se slika može upotrijebiti za porobljavanje, jer je slika poznata. To objašnjava zašto se osoba ne bi trebala koncentrirati na slike dok traži put do Boga.

IM: To je sasvim tačno. Na primjer, razmotrimo inkulturologiju. Što je inkultura? (*u kršćanstvu, adaptacija kršćanstva na kulturne razlike*)

T: Došlo je do zamjene određenih slika drugima. Uostalom, iz povijesti vidimo da su prvi crkveni eksperimenti u inkulturaciji kršćanstva ... Sve je počelo s propovijedima apostola Pavla kada je pokušao ukorijeniti novu religiju među Grcima i Rimljanima. Međutim, kad je kršćanstvo postalo službena religija (isprva je to bila jedna organizacija, zatim se podijelila na nekoliko organizacija) ... kako su, na primjer, u misionarskoj djelatnosti ti isti katolički hramovi u raznim državama bili organizirani? Na način prilagođen lokalnoj kulturi.

IM: Da, tako je.

T: Na primjer, što je prikazano na ikonama? Opet slike ... slike glavnih biblijskih likova: Isusa, Djevice Marije, apostola. Međutim, zanimljivo je kako su prikazani? Prikazani su s crtama lica koje se poklapaju s vanjskim fenotipskim osobinama lokalnog stanovništva.

IM: To je sasvim tačno. Počeli su unositi neke zamjene u svoje misionarsko djelovanje. Na primjer, u afričkim zemljama Isus ili Djevica Marija su

prikazani u ikonografiji kao Afrikanci, tamnoputi. To je uobičajena slika koja nije odbačena. Zašto? Jer bi navodno većina crnih ljudi bijele ljude na slikama odbacila. Samo bi neki ljudi, oni koji su osjetili zrnce istine u ovom Znanju, evoluirali ... Uzimajući u obzir da je vjerska organizacija prije svega organizacija, velika uključenost je od ključnog značaja za nju, zato su takve zamjene provedene tamo gdje su sveci predstavljeni kao tamnoputi. Bili su prepoznati, Afrikanci su ih razumjeli i lako su to sve prihvatili.

Inkulturacija se odvijala, ne samo u zamjeni slika već i u mnogim praznicima određenih religija koje je kršćanstvo zamijenilo. Djelomično su uveli kulturne ceremonije onih religija koje su dominirale na teritorijima na kojima se uspostavljalo kršćanstvo. Na takav su način namamili, najblaže rečeno, one ljude na čijim se teritorijama uvodilo kršćanstvo.

T: Da, ima puno primjera ... Stari slavenski Božićni blagdan, koji se već pod utjecajem kršćanstva počeo povezivati s Božićnim obredima, čiji su atributi bili svijeća kao svjetlo života i ogledalo. A blagdani, koji su bili posuđeni iz starijih religija, ne postoje samo u kršćanstvu.

Na primjer, u srednjoazijskim zemljama, u kojima se ispovijeda islamska religija, slavi se praznik Navruz Bayram, što znači Novogodišnji dan. To je jedan od najstarijih praznika. Slavi se noć prije proljetne ravnodnevnicke. Zanimljiva je činjenica da se ovaj praznik svake godine slavi u čast uskrsnuća Dobrog Duha iz zemlje koji donosi svjetlost i poraz Zlog Duha. Gotovo je poput modernog Uskrsa. Zanimljivo je da su neki od glavnih atributa svijeće, ogledalo i obojena jaja. Svi oni imaju simbolično značenje, a to značenje povezano je s duhovnom interpretacijom tih simbola. Na primjer, svijeća je unutarnje svjetlo osobe, njegova vitalna sila dok jaje simbolizira rođenje duhovnog života osobe. Praznik Navruz Bayram slavio se već u zlatno doba drevne religije zoroastrizma koje je prethodilo i kršćanstvu i islamu.

01:16:45 – 01:22:32

VIDEO # 5

"Život ne može biti privremen, samo postojanje je privremeno".

Čitav ovaj privremeni svijet samo je iluzija zrcalnih raskrižja koja plijene čovjekovu pažnju lažnim realizmom sjene, njihovom igrom međusobnih promišljanja. To su višestruka ogledala koja čine bit iluzornog svijeta - svijeta mnogih pseudokopija. Ova zrcala, dok se okreću iskrivljuju reflektiranu svjetlost i nisu po svojoj prirodi svjetla. Iluzija nastaje zbog zavoda osoba željama ovog svijeta, njegove nespremnosti da uđe u pravu stvarnost. Mnogo je odraza koji privlače ljudsku pažnju usredotočujući ga na mrtve. Prava priroda (uključenjem sile Allata) je uspoređena s gorućom svijećom. Kad svijeća izgori, sve vidljivo će nestati i pretvoriti se u ništa. Sve je odraz nečega, njegovog uzroka i posljedice. Ono što privlači ljudsku pažnju: igra ogledala mnogih odraza materijalnog svijeta ili istinski duhovni izvor - dio toga čovjek postaje na kraju. Samo onaj koji nije vezan vidljivim, vodi brigu o svojoj Duši. („Primordijalna ALLATRA fizika“¹, allatra-science.org).

T: Tako se dogodilo u povijesti ... Stalne inovacije pregaze stare. Jedna religija naslijedi drugu, a tvrdi da je jedinstvena.

IM: Opet, je li to dobro ili loše? S jedne strane možemo reći da je to loše, ali s druge strane, ako pogledamo bolje - što s tim nije u redu? Jedna religija zamijenjena je drugom. Osoba ima pravo birati kome će služiti i kako će se ponašati. I opet, tko je to učinio? Narod. Kroz što? Kroz njihovu svijest. Zašto? Kako bi popularizirali svoju vjeru. Odnosno, iz dobrih motiva koristili su određene trodimenzionalne alate za postizanje određenog cilja.

Čovjek prosuđuje sam za sebe što je dobro ili loše. Na primjer, ja da budem iskren, ne vidim ništa loše u tome. S jedne strane, čini se da su zamijenili dugovječne religije svojim religijama, ali to su samo organizacije. Ako napravimo paralelu s bilo kojom organizacijom ... Uzmimo organizaciju koja proizvodi sportsku odjeću: svugdje su njeni znakovi, radi se popularizacija, reklamiranje odjeće. Ako je na određenom teritoriju poznata ili prepoznatljiva osoba, dovoljno je da obuče ovu sportsku odjeću i ljudi je počnu oponašati. To je prirodno, opet se vraćamo onome kako funkcionira svijet.

¹ <https://allatra-science.org/en/publication/iskonnaja-fizika-allatra>

Jednostavno se koristio alat svijesti. Ali tko ga je koristio? Ljudi koji su se prije svega brinuli o tome da njihova organizacija cvjeta i širi se, baš kao što smo vidjeli na primjeru organizacije koja prodaje ili proizvodi sportsku odjeću. Je li to dobro ili loše? Za organizaciju je dobro, ali što je s ljudima koji su primili to znanje? Nema loših religija, sve su religije dobre. U bilo kojoj religiji, kao i u bilo kojoj organizaciji, postoje loši ljudi koji služe upravo tome, ne u skladu s njihovom religijom, niti u skladu s učenjima koja su data u toj religiji. Ali opet, oni su samo robovi sustava; oni su samo robovi Sotone, što mi možemo učiniti? Ljudi su ljudi.

T: Da, ali nažalost, živimo u potrošačkom društvu u kojem je duhovni put koji bi trebao biti prirodan za svaku osobu, u najboljem slučaju, ograničen okvirom određene lokalne religije. A religije su također ograničene okvirom određene organizacije, i shodno tome, njihova popularizacija u takvom potrošačkom društvu ne odvija se kroz duhovnu percepciju osjećajima, već kroz slike, kroz želje svijesti. Zato je takav fenomen kao što je inkulturacija još uvijek prisutan ...

IM: Ako pogledamo dublje, što je inkulturacija? Pa, ako sve odbacite ... To je samo sredstvo za oglašavanje, ništa više. To je prirodni evolucijski razvoj neke organizacije.

01:22:33 – 01:35:57

VIDEO # 6

Video o kulturi kršćanstva u svijetu. Prikazuje ikone iz različitih država svijeta sa slikama Djevice Marije, arhanđela Gabrijela, Isusa Krista i kršćanskih svetaca čije se crte lica podudaraju s vanjskim fenotipskim crtama različitih naroda. Dani su primjeri kršćanske umjetnosti u sjevernoj Africi, Aziji, Sjevernoj Americi i drugim dijelovima svijeta. Odnosi se na činjenicu da u svijetu postoji više od 700 različitih Marijinih slika. Dijeljeni su dijelovi teksta iz Biblije na kineskom dijalektu Hakka, na arapskom, na hindu i drugim jezicima.

T: Iz osobnog iskustva znam da se takvo pitanje može pojaviti jer su mi u jednom trenutku, iskreno govoreći, informacije o kulturi izgledale kao šok. Jer, odjednom otkriješ u sebi da tvoja svijest smatra, bez ikakve sumnje,

Isusa ili Mariju svojim, da izgledaju kao da su tvoj narod, točno su onakvi kakve si ih vidio na ikonama u svom djetinjstvu. Odnosno, vjerovao si u to, bio si zadovoljan ovim, ali upravo time si se ograničio. Može se reći da zbog vlastite lijenosti i ponosa nisi išao dalje u svom duhovnom znanju. I zato su obrasci svijesti propali. A svijest je odmah počela tražiti nekoga tko bi bio za to kriv, u vanjskom svijetu. Ali, hvala Bogu, radila sam na sebi i javila su se određena razumijevanja kroz osjećaje i zahvaljujući tome shvatila sam da je neprijatelj zapravo u tebi, da te svijest ograničava, da je upravo svijest ono zbog čega vjeruješ u slike, a ne u potragu za duhovnom suštinom, upravo o onome što je rečeno u učenju ove religije.

Ali tada je ostalo još jedno pitanje. Kad sam prvi put saznala da se ne radi o slikama, suočila sam se s jednom standardnom mišlju iz svijesti: „Kako to može biti? To je sam Isus! To je sama Djeвица Marija! Kako ih možeš odbaciti u molitvi, to nije u redu”.

IM: Kad osoba radi neku praksu ili kada slika bilo kojeg sveca dođe do njega, ona dolazi kao trodimenzionalna slika, tada se nemojte zbuniti. I mnogi su sveci govorili o tome, čak i ako se Isus ili Marija pojave pred vama - otjerajte tu sliku. Ne tjerate njih, već sliku. Zašto? Jer svijest sve manifestira kao sliku. To znači da je smisao te slike distrakcija. Znači da osoba nije u duhovnom stanju, već samo u promijenjenom stanju svijesti. A ova trodimenzionalna slika nije ništa drugo nego obmana, čak i ako govori ispravne stvari. Ali pozadinske riječi će čovjeku definitivno biti štetne, a ne od pomoći. Kad je osoba u duhovnoj praksi, opaža te iste predstavnike Duhovnog svijeta, osjeća ih, ali ne postoji određeni trodimenzionalni oblik.

Zh: To jest, ona osjeća, ne vidi...

IM: Da, osjeća.

Zh: Ne preusmjerava svoju pažnju više na slike ...

IM: Naravno.

Zh: Na kraju krajeva, ljudima nije rečeno da je Djeвица Marija Duh. Što je Djeвица Marija u stvarnosti? Ako se izgubi pravo značenje "Duha", tada ostaje samo materijalno razumijevanje, razumijevanje da je ona "majka", da je "zaštita i brižnost". I ovdje svijest igra takvu jezivu ulogu s ljudima

jer aktivno promovira slike kao elemente magije kroz religije. To znači, na onim mjestima gdje ljudi doista trebaju steći razumijevanje i sposobnost da žive u Duhovnom svijetu, svijetu Božjem, kroz najdublje osjećaje - događa se potpuno suprotna priča. Ljudi se zaglave u slikama i jednostavno ne nadilaze te slike jer svijest u tom trenutku pokušava usmjeriti moć čovjekove pažnje na samu zamjenu - na magiju. To znači da osoba, privlačenjem slika koje su nacrtali drugi ljudi, počinje kao potrošač za sebe tražiti nešto zemaljsko.

IM: Prave riječi.

T: Pa kad sam započela proučavati ovo pitanje, razumjela sam znanje dano u knjizi "AllatRa" na nov način i shvatila da u početku ranog kršćanstva slike gotovo nisu ni postojale, bilo je samo znakova i simbola.

IM: Točno, i to je razlog zašto je u obnovljenoj religiji, koju je donio prorok Muhammed jasno rečeno: „Ne stvaraj nikakve slike“, i oni su se udaljivali od slika. Zašto su zabranjeni prikazi Muhameda i slično? Tako da svijest ne stvara slike. Čovjek bi sve trebao doživljavati kroz osjećaje. Muhamed je podučavao svoje učenike da kroz osjećaje percipiraju Duhovni svijet i predstavnike Duhovnog svijeta. Ali ne vizualno, ne pomoću vizualizacije, ne uz pomoć halucinacija. U tome je stvar.

T: Da, u islamu se slike u ukrašavanju svetih mjesta ne prihvaćaju. Muslimani sastavljaju apstraktne uzorke i slike ...

IM: To je sasvim točno.

T:... Za to koriste epitete, Božja imena ili stihove iz Kur'ana.

IM: Tako je, čak i muslimanski imami kažu da oni koji misle da Allah ima lice, bilo mladog ili starijeg čovjeka, ne znaju Svemogućeg Allaha, ne znaju da je to jednostavno njihova mašta i interpretacija, njihova iluzija koja u stvarnosti ne postoji. I nevolja tih ljudi je u tome što oni ne razumiju postojanje bez tijela i zato tvrdoglavo pripisuju Allahu i tijelo i odlike ljudskog. Ali u Kur'anu je rečeno da "nema ničeg poput Njega" (misle na Allaha) ...

Zh: Da ... Bog nema granica tako da bi ga netko uopće mogao zamisliti i mentalno shvatiti njegovu prirodu.

IM: Što god tražili u svojim mislima, nećete naći, jer se ne može opisati Njegovo lice, jer On nema lice, tako je sjajan da nema ničega poput Njega ...

VIDEO NAZIV

Što god tražili u svojim mislima,
nećete moći pronaći da opišete njegovo veliko lice,
jer On nema lice,
On je tako sjajan da nema ničega poput Njega ...

T: U osnovi se sada daje šire objašnjenje o tome što su slike na ikonama te iste Djevice Marije i što je Djevica u stvarnosti kao Duh. Ali tada se iz svijesti pojavilo još jedno pitanje: "Ali kako to da slike Božje majke dolaze pojedincima širom svijeta?"

IM: Zašto sustav često koristi slike? S obzirom na činjenicu da, praktički širom svijeta, ljudi koji su religiozno usmjereni, pa čak i oni koji nisu religiozno usredotočeni, često doživljavaju viziju predstavnika Duhovnog svijeta uobičajenim slikama. Vrlo često vide Djevicu Mariju kao brzu pomoć, ali opet, u većini slučajeva, upravo je to Marijin antipod.

To znači da svijest koristi poznatu sliku kako bi usidrila ljude upravo u materijalnoj stvarnosti. I ovdje imajte na umu da se osoba, dok je bolesna, moli, dođe mu slika Marije i on se izliječi. Što će se događati s tom osobom? Njegova će vjera ojačati ... vjera u svijest, a iznutra će jačati sumnje. Osoba se ne razvija duhovno, već se zaglavi točno u trenutku kad je izabrana, „on je izabran, oni su došli k njemu, on je spašen.“ Kao da se izlječenjem od neke bolesti osoba spasila?! Jednostavno pitanje. Da li ona ... sada neće umrijeti? Je li postala besmrtna? Ovo je trik svijesti. Što će se pojaviti u njemu? U njemu će se pojaviti vjera – razumijevanje, ali i strah. Strah koji mu neće dopustiti da uđe u Duhovni svijet.

Što je tražio? Materijalno bogatstvo, rješenje neke konfliktne situacije, bolji život. Što je na kraju dobio? Takva prilika... Ali što se sada događa? Strah od gubitka. Što ga zaustavlja? Strah. Ima li priliku? Da, ima. Ali taj strah od nepoznatog, od koga taj strah dolazi? Iz svijesti, od onoga koji je zatražio pomoć ispred ikone.

Zh: Potrošački odnos prema Duhovnom svijetu... Dakle, ponovno će pitati, moliti ...

IM: Sigurno, uvijek će pitati. Sam neće ništa učiniti. Zašto treba nešto stvoriti sam, ako može tražiti i dobiti? Na taj je način mnogo lakše.

Međutim, može se dogoditi da čovjek osjeća smetnju ... Osoba koja bi trebala učiniti nešto u svom životu, nešto dobro, ili recimo, osoba koja stoji na rubu, suočena s izborom, osjeća neku prisutnost. Shvaća da je to utjecaj Djevice Marije, upravo njezin utjecaj. Međutim, on ne vidi trodimenzionalnu sliku. To je percepcija kroz osjećaje. To je smisao percepcije kroz osjećaje kada se magija pojavljuje. Čarolija uvijek dolazi iz sustava. Ne dolazi iz Duhovnog svijeta. Duhovnom svijetu nije potrebna nikakva magija. Zašto bi trebao intervenirati na ovom svijetu?

Ponekad dolazi do izravnog uplitanja, ali su ti slučajevi relativno rijetki; češće je to samo, recimo, stvar dobre volje, da to tako nazvemo. Manifestacija te moći je ona koja se koristi samo da bi se pomoglo ljudima u njihovom duhovnom razvoju kao Osobnosti, kad se ta pomoć može osjetiti čak i na fizičkoj razini. Međutim, mnogi ljudi koriste ove sile za razvoj metafizičkih sposobnosti u sebi. Opet sve okrenu na štetu. Zašto to sve okrenu na štetu? Jer ih usmjerava svijest. Zašto čovjek kao Osobnost ne osjeća i ne razumije da treba sačuvati ta zrnca životvorne rose i koristiti ih na putu kroz pustinju?

T: ... To jest, treba ih množiti.

IM: Tako je. To znači da ih ne treba samo čuvati već uz njihovu pomoć napredovati na tom putu. Međutim, svijest odmah odvraća pažnju i kaže: "Samo učinite to, obratite pažnju na to - osoba je obratila pažnju i vidjela je rezultat. Vidite - djeluje! Nešto ste stekli u trodimenzionalnom svijetu." Što ste to stekli ovdje, a što će ostati s vama? Ništa. Sve je iluzija, sve je privremeno. Samo još jedna slika u vašoj svijesti. Tako djeluje svijest.

T: To jest, tjera vas da se stalno iznova vraćate izvoru.

IM: ... da stalno želite nešto iz tog izvora. Osoba teži ovom izvoru, nastoji ga ponovo iskoristi za trodimenzionalne svrhe.

Zh: Dolazi po dodatnu snagu.

IM: To je sasvim točno, to nije ništa drugo nego gomilanje snage. Daje se u ekstremnim slučajevima kada je potrebno pomoći ljudima, ali ništa više. Zašto se ovi alati koriste tako rijetko? Zato što ih ljudi često koriste, prije svega u trodimenzionalne svrhe, a ne za duhovni rast. Pa, ponekad se koristi samo kao potvrda ili kao "pečat". Odnosno, "pečat moći" - to je nešto što se očituje ...

VIDEO NAZIV

Od neizbježno mrtvog do vječnog života.

01:35:58 - 02:18:42

T: Igore Mihajloviću, konkretno si govorio o očitovanju Božje majke, anđela i slično. Ljudi se pitaju: "Koja je razlika između duhovnog vida i izmišljotine njihove mašte? Što je duhovna vizija?"

IM: Duhovna vizija je vizija stvarnosti. Međutim, pokušavajući to objasniti, mogu lako zbuniti ljude. Jer svijest (mašta, halucinacija svijesti) uvijek crta u uobičajenim oblicima: u onima koje možemo zamisliti, koje vidimo. Pogledajte u svijest; pokazat će vam se puno. Kako možete vidjeti manifestaciju Duha Svetoga, anđela ili nešto treće? Samo kroz vaše unutarnje oči. Neće vam se pokazati kao trodimenzionalna slika.

T: Da ... Samo unutarnjim očima ... Zanimljiva je činjenica da ljudi koji doista u praksi slijede duhovni put, razumiju jedni druge bez obzira na njihovu pripadnost različitim religijama, jer je Istina jedna za svakoga. Shvaćate to čitajući pisma iz raznih dijelova svijeta, komunicirajući s ljudima koji su odrasli u okruženju različitih kultura ili religijskih tradicija.

Na primjer, kako se govori i u kršćanstvu i u sufizmu o spoznaji Božje ljubavi? U traktatima o sufizmu, oni koji vježbaju opisuju što znači spoznati Boga - to znači živjeti promišljajući Boga svojim srcem. Pri tome, pod "kontemplacijom" sufiji posebno naglašavaju "duhovnu viziju". Oni naglašavaju da neki ljudi padaju u pogrešku pretpostavljajući da su

duhovna vizija i kontemplacija nekakva slika Boga koju njihova svijest oblikuje i predstavlja pomoću vlastitih predstava, sjećanja ili uma.

IM: Pa, naravno, to je samo program obrasca svijesti.

T: Stvarna kontemplacija je rezultat marljivosti u iskrenom doživljavanju ljubavi. Ljubav koja vas kao Osobnost uzdiže do takve visine gdje sam unutarnji život postaje jedina težnja za voljenim, za Bogom, za Duhovnim svijetom ... samo za Njime. Postoji unutarnje razumijevanje, da osim Njega više ništa ne postoji.

Zh: Da, jer ste već shvatili da se **rad na sebi očituje, prije svega kroz iskrenost**. Sve se to događa kroz samo-uzdržavanje. Znači da, prije svega, to treba vama. U ovom trenutku javlja se unutarnja potreba da živimo od Boga, od Duhovnog svijeta. Žeđate za tim unutarnjim kontaktom, uranjanjem u ovu bezgraničnu radost Ljubavi, u život najdubljim osjećajima jer vam daje sve istinsko, daje vam Život, oživljava vas Ljubavlju. Osjećate da ste ispunjeni njime, osjećate radost iz onoga svijeta koji ne može biti privremen kako vas preplavljuje i kako se manifestira u svojoj bezgraničnosti kroz Ljubav i zahvalnost. Shvaćate da je sve tako jednostavno! I vi doživljavate zahvalnost; vi ste u takvom stanju milosti ... riječi to ne mogu izraziti. Jednostavno se sjedinite s izvorom Božje ljubavi i postajete njezin dio. Žudite za neprestanim zračenjem ove Ljubavi i želite bivati u njoj. Jer u takvim trenucima shvaćate da je ... Duh u slobodi!

IM: Da ... da biste se pridružili Duhovnom svijetu trebali biste ostati na strani Duhovnog svijeta i sami postati Duh, tada ćete mu se pridružiti. Odnosno, Duh se može stopiti s Duhom, materija s materijom. Vatra s vatrom, voda s vodom. Međutim, vatra se ne može miješati s vodom.

T: Postoji jedno pitanje u pismu osobe koja prakticira sufizam. U istim traktatima o sufizmu postoji opis da kada osoba izvodi "mudžahat", što znači unutarnji džihad protiv njegovih nižih strasti, tada mu se otkriva "mushahadah", odnosno, blaženo stanje bezgranične Ljubavi, to trajno čuđenje Božjom veličinom i snagom ... A pitanje je: "Kada se čovjeku otkriva ovo duhovno viđenje, briše li se tada razlika između ovog zemaljskog svijeta i Duhovnog svijeta? "

IM: U stvarnosti, kada se "mushahadah" otkriva nekoj osobi, ni pod kojim se okolnostima razlike ne brišu. Jednostavno, stječe se nova percepcija,

različita od ove percepcije na koju je osoba kao Osobnost navikla (percepciju koju mu svjesnost podmeće). On stječe nešto novo. Nije povezano s ničim na ovome svijetu, čak je i opisivanje komplicirano. Na primjer, kako možete opisati Božju ljubav? Mi to pokušavamo opisati zemaljskim riječima, puno pričamo o tome, ali svejedno se događa iskrivljenje, sve se svodi na to da tu sreću spustimo na zemlju. Ovdje kažemo - sreća. Što je sreća, kako je razumiju ljudi? To je privremena, neposredna i brzo prolazna pojava. A tamo je ona bezgranična. Kažemo - bezgranična sreća, kao da bezgranični ocean usporedimo s kapljicom na dlanu. I onda mi ovu kap zovemo bezgraničnom srećom na ovom svijetu. Ali u stvari, postoji ocean; on je bezgraničan, nema ni početka ni kraja. Teško je to izraziti.

T: To znači da se razlike između zemaljskog i Duhovnog svijeta ne brišu, ali ...

IM: ... razlike se ne brišu, naprotiv, postaju očite. Što pokušavam reći? Prijenos znanja ili iskustva na takav način privlačan je samo filozofski. Zvuči dobro, ljudi pričaju i pišu o tome. Kao što je za svijest prihvatljivo da se razlike brišu, to joj je privlačno. Privlačno joj je upravo to da je "razlika izbrisana i da se ovaj svijet glatko pretapa u onaj, a onaj svijet je dio ovog", poput yina i yanga.

Pa, jasno je da je Duh prisutan na ovom svijetu. Sve živo i jest živo zbog Duha, jer ako uklonite Duh sve će nestati. To znači da je dio Duhovnog svijeta prisutan ovdje, ali je prisutan kao gibanje, ne više od toga. A onda se sve događa već kako se događa, ali po volji Princa koji vlada time. I ta mu je moć dana, ne zato što se pobunio ili što je moćan ili što je jednak Bogu pa je osvojio svoj vlastiti svijet - ne, nikako. O tome smo puno puta govorili i nećemo se ponavljati. Sva poanta leži u tome što je za sustav poželjno da ljudi doživljavaju stvarnost na ovaj način, to hrani njihov ponos. Ali činjenica je da se sve drastično mijenja, slike nestaju i nastaje razumijevanje praznine ovog svijeta.

Zato smo o tome govorili više puta, ali ponovit ću još jednom da Osobnost ne opaža ovaj trodimenzionalni svijet. Osobnost ga počinje opažati iz mnogo viših dimenzija. A iz mnogo viših dimenzija, čak govoreći i jezikom fizike, ovaj se svijet pretvara u ništa. To je smiješno, stvarno je smiješno. Da postoji takvo zrcalo koje bi za svijest odražavalo način na koji Osobnost vidi i doživljava ovaj svijet, pretpostavljam, bio bi to najluđi show koji bi

postojao na ovom svijetu. Zašto? Jer nešto što mi smatramo stvarnim životom zapravo je potpuna praznina koja se stvara samo dok mijenjamo iluzije.

Iz tog razloga, takve interpretacije vode ljude pogrešnim putem, i nažalost, povećavaju utjecaj svijesti na Osobnost. Ljudima koji su uronili u neke misli povezane s takvim tumačenjima je teže. Jer Osobnost dobiva informaciju iz svijesti da bi "sve različitosti trebalo izbrisati i da bi sve trebala postati jedinstvena cjelina." Pa je tako Osobnost u potrazi za onim putem na kojem je sve jedinstvena cjelina ... Ali postoje razlike. **Živi ne mogu biti mrtvi, i zasigurno, mrtvi ne mogu biti živi.**

Zh: Da, doista, ovo je vrlo korisna informacija za onoga tko vježba. To je česta pojava, i sama sam naišla na početku puta da kada osoba tek počne vježbati prva stvar s kojom se suočava je strah koji dolazi iz svijesti, strah od prelaska granica poznatog. Kada je, na primjer, osoba prvi put u životu imala uspješnu praksu ... prvo iskustvo kontakta s duhovnim ... prvi kontakt s nepoznatim - kao da uzrokuje napad koji dolazi iz svijesti. Svijest nameće strah. Prvo se javlja strah od toga da osoba može izgubiti svoj identitet. No, je li taj identitet zaista njegov? To je pitanje. Jer, u biti, samo svijest može izgubiti svoje "ja".

T: Svijest se boji novoga, pogotovo trenutka o kojem ste govorili, trenutka kontakta s duhovnim, s onim što se nalazi iza njega jer je svijesti nepoznato, a način na koji je on zatvoren za njega... svjesnost ne zna, ne razumije. Kao što je Igor Mihajlovič rekao: u ovom se trenutku jednostavno događa „izlazak Osobnosti izvan granica unutar kojih svijest može funkcionirati“.

Zh: Pa da, i ako osoba nije bila prevarena prvim strahom, tada se javlja drugi strah svijesti da "to više nikada nećete moći učiniti".

T: Da, svijest prvo kaže: "Sjetite se tih osjećaja koji su se dogodili sada ili su se dogodili u prošlosti i budite sigurni da će se ponoviti i sljedeći put."

Zh: Pa, naravno, jer zna da sljedeći put na osobu neće djelovati potpuno isto. Zašto? Zato što kad sljedeći put počnete obavljati duhovnu praksu, umjesto da je obavljate, naprezat ćete svoju svijest i prisjećati se kako je to bilo prošli put ...

T: A povrh svega, svijest će uljepšati tu vašu "herojsku prošlost". I vaša će

se pažnja zakačiti ... Umjesto prakse, javlja se neka vrsta filma o Supermenu u kojem je vaš ponos redatelj. Općenito, što vam može pokazati vaša svijest? Uobičajene iluzije, slike, fantomske slike... to je sve za što je sposobna.

IM: Potpuno ste pravilno primijetili da svijest stvara iluziju i pokušava vezati Osobnost za tu istu iluziju. Ali obratite pažnju, ne na praksu, ne na prethodno iskustvo već na privid koji je stvorila svijest na pozadini prethodnog iskustva. To znači da osoba, izvodeći duhovnu praksu (bez obzira radi li se o molitvi, meditaciji i slično) prima iskustvo osjećaja, stvarno iskustvo, iskustvo opažanja Duhovnog svijeta. U njemu se manifestira nešto što se ne može riječima opisati. I ovdje, Primarna svijest, budući da ima dovoljnu povezanost s Osobnošću, prima odjeke, bljeskove. Ne prima informacije koje je Osobnost opazila.

Primarna svijest prima samo odjeke. Ne cijeli plamen vatre, već daleke mrlje svjetlosti i laganu toplinu. Ali na temelju toga stvara svoju iluziju. I nakon što osoba završi duhovnu praksu ili molitvu, nakon određenog vremena prisili ga na analizu: "Što si osjećao? Što si opazio?" I već nameće nešto svoje ... u interpretaciji sustava. To apsolutno nije pravo iskustvo ... **Osobnost prima istinsko iskustvo, a svijest stvara iluziju zasnovanu na ovom iskustvu.** A u budućnosti počinje govoriti Osobnosti: "Moraš osjetiti to i to..." i na taj je način odvodi u materijalni svijet. Zbog nje osjeća fizičke manifestacije koje je osjećala tijekom prakse.

Ali opet, što se dogodilo tijekom prakse? Kad je Osobnost došla u kontakt s onim nepoznatim dok je sticala duhovno iskustvo, prirodno je da su se odvijali i drugi procesi, jače manifestacije drugih vrsta energija. To je uobičajena fizika. U fizičkom tijelu postoje i odjeci tih manifestacija. A svijest, naglašavam opet, Primarna svijest ih opaža. Kasnije, ona vara Osobnost govoreći: "Nećeš uspjeti. Došao si tamo slučajno. Ali sada, da bi se tamo utvrdio, prvo moraš stvoriti u sebi te senzacije u fizičkom tijelu. Moraš biti u izmijenjenom stanju svijesti ..." I počinje govoriti što je percipirala, ali uvijek nadopunjujući nešto. Osoba, pokušavajući nešto učiniti, čini to uz pomoć svijesti, a to ne funkcionira.

Kasnije joj svijest počinje govoriti: "Je li to bilo iskustvo ili je to bila samo iluzija? Ili neka vrsta auto-sugestije, samo-hipnoze? Možda je bila halucinacija, možda su se stvari jednostavno uskladile s tim da si to osjećao. U stvari, kao što vidiš, to ne postoji. A što drugi ljudi kažu o tome? Oni,

također, padaju u zabludu, u iluziju. To je neka vrsta fanatizma koji iz njih govori, neka vrsta mentalnih poremećaja zbog kojih vide nešto što ne postoji. Ako to budeš prakticirao i činio i ti ćeš naići na iste probleme. Stoga, bolje da to ne radiš. Zašto? Pokušao si, nisi uspio. Dakle, to ne postoji."

Ovako, često i glupo, svijest jednostavno odvodi ljude s pravog puta zamjenjujući ga nekakvim elementarnim, recimo to tako, trodimenzionalnim kazališnim predstavama, tjerajući čovjeka da fizički nešto napravi, izvodi neke vrste prakse, pravilno sjedi, pravilno stoji... Ali kakve veze ima u kojem se položaju nalazi vaše tijelo?! Kakve veze ima ono što radite u trodimenzionalnosti?! Bilo da udarate bubanj, gomilate kamenje ili izvodite neki drugi ritual - to je samo ritual i to je upravo ono što vam sustav nameće.

Bog ... On je blizu. Blži je od vaše karotidne arterije. Vrlo je blizu i vrlo je lako doći do Njega. Ali nešto puno veće od planine vam stoji na putu. Svijest vam je na putu, a svijest je dio sustava. Odnosno, mrtvi stoje na putu prema Životu. I to se mora zapamtiti!

Ni pod kojim se uslovima ne treba fokusirati na ono što vam govori svijest. Potreban je duhovni impuls, duhovno iskustvo. Moramo naučiti ... samo živjeti. Život je lijep. I bez obzira na to što svijest kaže i ma koliko vas uvjeravala da "nećete uspjeti i da ništa ne možete učiniti" - to se vas ne tiče. To ona govori samo o sebi jer svijest to zaista ne može. I stvarno ona ne zna ništa o Duhovnom svijetu. Samo odjeke o kojima komuniciraju ljudi koji su nešto shvatili, a ona iz toga pravi iluzorne slike. Stoga je glavna stvar nastaviti dalje i ne odustajati. Nemojte slušati vodiče koji vas ne vode na pravo mjesto ... Mislio sam na svijest. **Jer vaša svijest nije vaša, ona je dio sustava i to se ne smije zaboraviti. Tada će sve biti u redu, tada ćete uspjeti.**

Zh: Da ... kad živiš opažanjem kroz osjećaje, tada jednostavno živiš. Ipak, i ovdje postoji ogromna razlika, to je kao da udišete zrak i iznutra jednostavno znate... kako je ... disati ... i to je to. Svijest ne daje slobodu Osobnosti. Trebamo znati da ako je jednom uspjelo, uspjet će i drugi put. Nemojte kriviti sve oko sebe za svoj neuspjeh jer to je samo trik, to je "pozdrav" svijesti kada traži neprijatelja izvana. Jednostavno treba shvatiti da svijest postavlja takve prepreke jer za nju nije korisno da postanete duhovno slobodni. Kada shvatite da je ovo samo djelo svijesti, da ona tako djeluje, ne borite se s njom već se samo otvorite dalje i više za slobodu. To

znači da razumijete da je sve vrlo jednostavno, da niste vezani za prošlost i da niste vezani za budućnost. Shvaćate da **je u duhovnoj praksi stalno "sada" i da je to stvarni Život. A u stvarnom Životu svaki je trenutak jedinstven.** (Nema ponavljanja.)

T: To je apsolutno u redu.

Zh: Tada jednostavno živite iz unutarnjeg, ispunjeni ste iznutra. Tu razliku vidite, ne onda kada čovjeka gledate zemaljskim očima već kada gledate unutarnjim, duhovnim pogledom. Postaje vrlo lako razlikovati istinu od laži jer, bez obzira tko što rekao, vi osjećate što se uistinu događa ... Čovjek za vas postaje poput otvorene knjige: sve njegove misli koje dolaze iz svijesti su vam vidljive, vide se u cijeloj svojoj biti jer vi osjećate, a osjećaje se ne može prevariti. Osjećate kad je netko je iznutra prazan i kad ono što emitira njegova svijest nije duhovno iskustvo.

Osjećate i one koji su poput vas u stalnoj praksi, one koji žive po Duhovnom svijetu, koji su ispunjeni ovom bliskom i dragom Božjom ljubavlju. Vidite njihovu duhovnu suštinu jer je osjećate iznutra i razumijete da iza nje postoji nešto više, nešto što vas ujedinjuje.

I ovo iskustvo nije poput onoga koje je bilo u uobičajenom životu kada ste sviješću usmjeravali svoju pažnju. Jer u trodimenzionalnosti *ste hranili slike ... zapravo, hranili ste svoju svijest.* Kad počnete živjeti u Duhovnom svijetu, tada je sva vaša pažnja, kroz duboke unutarnje osjećaje, usmjerena prema Bogu. Vaša pažnja usmjerena je kući, prema Izvoru. **Jednostavno živite po Duhu.** Svatko bira kako će živjeti; svatko bira sam.

IM: Primijetili ste apsolutno ispravno. Duhovna vizija se nevjerojatno razlikuje od zemaljske. Duhovna vizija daje razumijevanje Istine; vidite što je u stvari. Zemaljska vizija je upravo ono što vam svijest želi nametnuti ili prikazati vama kao Osobnosti. To znači, ona stvara samo još jednu iluziju, onu u koju morate vjerovati, onu koja bi vas trebala odvratiti od vaše prave sudbine, od onoga zbog čega ste ovdje. To je ogromna razlika.

Također ... laganje ... Laganje je element sustava. U Duhovnom svijetu nema prevare i ne može je biti. U Duhovnom svijetu postoji samo Istina. Zbog toga opet ističem, duhovna vizija uvijek pokazuje ono što **stvarno**

jest. Važna je to stvar, ljudi teže magiji jer u stvarnosti, Osobnost zapravo traži duhovni razvoj.

T: Znači da osoba osjeća tu potrebu za duhovnim razvojem, razvojem nečega izvan granica svijesti, a svijest samo zamagljuje (zamjenjuje) tu potrebu magijom?

IM: Da. Ovdje postoji poanta. Ona leži u činjenici da osoba nastoji spoznati Istinu. Osobnost teži slobodi, stvarnoj slobodi. Osobnost nema i ne može imati nikakvih neprijatelja u Duhovnom svijetu. Iz pozicije razumijevanja Duhovnog svijeta, Osobnost je apsolutno slobodna. Ona traži tu slobodu, teži tome. A svijest, kao što smo već puno puta rekli, čini sve da spriječi da se Osobnost razvija kao Duhovno biće. To radi da bi sačuvala svoju moć, svoju **iluzornu moć** nad Osobnošću.

To je točno ... apsolutno ispravne riječi. Srećom, želim napomenuti da je to vrlo mnogo ljudi počelo razumjevati. I doista, danas možete razgovarati s mnogima bez puno upotrebe riječi. Unaprijed, mislim da će svake godine biti sve više takvih ljudi. A to je lijepo ... stvarno je lijepo.

Poanta je u tome što je jezik praktičara ili ljudi koji slijede duhovni put stvarno težeći Bogu, bez obzira na njihovu religiju, denominaciju ili bilo što drugo, jedan, i ljudi se međusobno osjećaju. Bog je zaista jedan, Duhovni svijet je jedan, a ljude apsolutno ništa ne dijeli. Svijest razdvaja. Stvara neprijateljstvo, nameće iluziju zbog moći, zbog želje za dominacijom nad Osobnošću. Ali kad ljudi spoznaju što je uistinu Duhovni svijet, postaju jedna obitelj, bez obzira na nacionalnost, religijske poglede, bilo da je osoba ateist ili tko god da je bio prije nego što je osjetio da Duhovni svijet postoji. Čim osoba to osjeti, shvati i razumije, ona postaje dio duhovne obitelji, stvarne obitelji, prave, nerazdvojne obitelji, one u kojoj je život vječan, ne završava, i naravno, nije u trodimenzionalnosti, nije u zemaljskom.

Sve zemaljsko je konačno. Sve što je ovdje privremeno je. Čak su i te iluzije koje svijest nameće privremene. Upravo zbog toga nastaju takvi trenuci kada ljudi cijeli život služe religiji s vjerom, ali do posljednjeg dana sumnjaju: "Postoji li Bog?" Zašto? Jer su služili ... svijesti. U stvari, kome su služili svojom svijesću? Pa definitivno nisu Bogu, definitivno nisu Duhovnom svijetu. Služili su samo sustavu: trebali su ugoditi nekoj organizaciji, udovoljiti njenim željama ili nečem drugom. Udovoljavali su

tuđim željama koje im nameće tuđa svijest. **Ali kad ljudi nauče u praksi, u stvarnosti... kad steknu Znanje, više im nisu potrebne riječi. Oni to razumiju, znaju, osjećaju. Oni znaju tko su, znaju gdje idu i zašto. Ovo je najveća vrijednost. Zbog toga ljudi dolaze ovamo, da se rode ... da se rode Živi.**

Zh: Da ...

T: Igore Mihajloviču, jako me dirnulo to što ste sada rekli, posebno ono o ujedinjenoj obitelji u duhovnom smislu. Ali svijest banalno okreće sve i daje samo zemaljske ideje o obitelji. Odmah vas fragmentira i dijeli... pokazuje vam neke specifične ljude, slike... Da tako kažem, pokazuje vam rođake po tijelu i krvi. I štoviše, prvo što mi pada na pamet jesu upravo emocionalni odnosi s tim ljudima, ili točnije rečeno, odnosi s njihovom svijesću.

Najzanimljivije je da ranije, što sam više bila u obiteljskim odnosima s tim ljudima, nije mi ni pala na pamet ideja da su ti ljudi u stvarnosti ... da u tim ljudima, kao i u meni, postoji dio Duha Svetoga, da su oni Osobnosti, Osobnosti u nematerijalnom smislu te riječi.

Zašto sam prije razmišljala ovako? Jer sam mislila, a nisam osjećala, živjela sam od strane svijesti. A za svijest se sve uvijek temelji na vlastitom egoizmu. Kad iskreno pogledate odnose sa svojom obitelji, što se događa u onim trenucima kada živiš onako kako ti diktira tvoja svijest? Tvoja svijest neprestano omalovažava značaj drugih u odnosu na tebe. Za nju, sve je u tajnim mislima, a svijest se boji objaviti ih. Boji se čistoće odnosa, iskrenosti, jednostavnosti. Zašto? Budući da žudi za moći, ona se brine za svoju krunu: što su loše rekli o tebi, tko je to rekao ili, naprotiv, tko te hvalio. I u tome prolazi cijeli tvoj život, ili točnije, život tvoje svijesti se događa. Ali kad shvatiš da si ti u stvarnosti Osobnost onda u drugoj osobi koju vidiš, prije svega, vidiš njegov duhovni potencijal, vidiš duhovnu osobu. I što je najvažnije, osjetiš je bez obzira na to što ti govori tvoja svijest.

IM: To je potpuno u redu. Kako naša svijest doživljava što je "obitelj", što su "rodbina i voljeni"? To su, opet, majka, otac, djeca, bake, djedovi, braća, sestre ... cijela obitelj. U stvarnosti, kad ljudi steknu duhovno iskustvo, oni razumiju da su svi jedno, bez obzira na boju kože, bez obzira gdje tko živi i gdje. Sve je jedno, sve je cjelina, čitavo čovječanstvo. Svi imaju Dušu.

Povrijediti nekoga nije u redu. Mrziti nekoga nije u redu, čak i ako je zao ili vam je učinio nešto loše treba shvatiti da je to učinila njegova svijest. Ne kažem da, kad vas udare u lijevi obraz, da okrenete desni. Kad je sustav pred vama, morate učiniti da razumije; neće drugačije shvatiti. Ali želim naglasiti da je Osobnost, kao potencijalno duhovno biće, jednaka za sve i pripada duhovnom svijetu. I tek kad odustane, doživi svoj osobni Armagedon i postane dio sustava, tada jednostavno umire... Da, polako... Podosobnost je problem; patnje nakon smrti su također strašne. Ali pitanje nije u ovom ... Svejedno je sve ovdje privremeno; u oba slučaja prestaje postojati.

Dok je osoba živa, ima šansu, ima priliku pridružiti se Svijetu bez granica, Duhovnom svijetu i postati dio ogromne obitelji. I ovdje je važno shvatiti da svako zlo koje čovjek množi iz svijesti, zaista stoji između Osobnosti i Duhovnog svijeta i udaljava vas od ljudi koji su vam najbliži. Kao što sam već rekao, najbliža osoba je svaka osoba. Ljudi koji dostignu percepciju Duhovnog svijeta u praksi, to posebno osjećaju i razumiju. Oni to razumiju.

Naravno, postoji i negativan aspekt, govoreći zemaljskim jezikom. Zašto? Jer, kao što je već rečeno, možete osjetiti laž koja dolazi iz svijesti. Kad osoba dođe s religijskim jezikom, "s đavolom u rukavu", i razgovara iz „đavola“, onda je, naravno, neprijatno. Žalite zbog njegove Osobnosti, žao vam je ... što je propustio priliku da dobije duhovnu spoznaju. Ali istovremeno, kada on dopušta svojoj svijesti da mu diktira, da se se kroz njega stvara zlo - to je neugodno. Ali tada, osoba bar zna istinu. Zna s kim razgovara: komunicira li s Duhom ili komunicira s vragom. Ovo je jako važno.

Zh: Da, i ovo je jedna od nuspojava duhovnog razvoja kada osjećate osobu čak i prije nego što počne nešto govoriti, kad osjetite o kojoj će strani ona sada govoriti i što u stvarnosti želi. A već znate konačni cilj njegove posjete. Jer nisu to neke psihičke sposobnosti kad ljudi hvataju fragmente misli. Ne, ovdje je sve puno ozbiljnije. Imate cjelovito, sveobuhvatno razumijevanje. Imate cijelu, sveobuhvatnu percepciju. Razumijete uzročno-posljedične veze, što znači da vidite dublje, znate iz koga osoba govori: iz Duha, ili iz sustava. A već znate što taj sustav želi. Jednostavno znate ...

VIDEO NAZIV

Živ ne može biti mrtav, a mrtav zasigurno ne može biti živ.

IM: Ako se suočimo s istinom vidimo da svijest manipulira osobom, ali joj i pomaže: komuniciramo i opažamo jedni druge uz njenu pomoć. Ali skrivajući se iza tog posrednika, te diplomatske sposobnosti između Osobnosti i trodimenzionalnosti, svijest manipulira nekom osobom.

Osobnost nije materijalna. Ako je svijest materijalna, onda Osobnost nije materijalna. Za razumijevanje ovog postupka, samo ću objasniti kako se to događa. Svijest je posrednik; ona ima izravnu vezu s Osobnošću. Zato percipiramo, vidimo, osjećamo i tako dalje. U tom procesu, Osobnost prima one informacije o trodimenzionalnosti koje joj daje svijest, uglavnom na način na koji smo navikli. Ali kad se osoba otvori sposobnosti unutarnjeg vida, trodimenzionalnost se čini potpuno drugačijom, a pojam takve „dvonožne slike“ ili bilo čega drugog ne odgovara sasvim stvarnosti.

T: To jest, vrijednost same materije je izgubljena?

IM: Da. Jedna je osoba dobro izrazila ovu manifestaciju. Upitana, "Kako vidite drugu osobu?" odgovorila je: "Jeste li vidjeli rotaciju elektrona, oblak elektrona? Pa ...osobu vidim kao nešto takvo ... samo s više prljavštine."

T: Ovo je također često pitanje: "Što znači vizija druge osobe?" Kad osoba nikada nije vidjela ništa osim trodimenzionalnosti i nema praktično iskustvo opažanja kroz osjećaje, što će mu njegova svijest pokazati o drugoj osobi? Samo tijelo, to jest, govoreći jezikom fizike, trodimenzionalni objekt, jer tako ga doživljava percepcija njegove svijesti.

IM: Da, tako je. Osoba vidi trodimenzionalnost u drugoj osobi: vidi jednostavno ruke, noge i sve ostalo. Ali ako gledamo iz perspektive percepcije kroz osjećaje, iz duhovne percepcije, u trodimenzionalnost, što vidimo ako gledamo drugu osobu? Vidimo objekt - zamagljeno mjesto. To je slično ... dobro, to je poput rotacije elektrona oko atoma. Vidljiv je samo zamagljeni oblak i sve njegove komponente. Kada opažamo kroz osjećaje, ne vidimo trodimenzionalni objekt. I ovdje nam je, naravno, svijest od pomoći. Odnosno, kroz svijest vidimo objekt. Kada je osoba dovoljno duhovno razvijena, ona je slobodna, osjeća jednu stvar, a vidi drugu. Savršeno razumije da objekt vidi zemaljskim očima. Ali taj isti objekt vidi

i duhovnim očima. Ona vidi je li osoba prožeta duhovnim ili ne, je li prazna unutra ili puna, u kakvom je stanju njegova Osobnost i je li u ropskom stanju ili je već stekla određeni stupanj slobode.

Zato vam mnogi sudionici pišu pisma (pročitali smo ih malo prije programa) i postavljaju pitanja: "Zašto osjećam da su oni koje sam smatrao duhovnim unutra prazni?" Upravo je u tome stvar, ljudi koji se i sami razvijaju počinju tako osjećati. A percepcija kroz osjećaje je vizija kroz osjećaje. Odnosno, ljudi osjećaju da osoba kaže prave stvari, ali iznutra je prazna. Ali na taj se način, opet, svijest može i igrati s ljudima. Osoba ulazi u hram i umjesto da se moli Bogu, počinje uspoređivati lopatice s Njim, kao da je u pješčanoj kutiji, počinje postavljati zahtjeve prema Bogu. Zašto? Jer je sama osoba iznutra prazna.

Svijest joj ne dopušta da shvati, da opazi išta duhovno. Ali ona želi ... **svijest govori osobi da treba osjetiti manifestaciju Duhovnog svijeta na fizičkoj razini.** Nešto bi se uistinu trebalo dogoditi upravo sada, tada će osoba vjerovati.

Ali koliko su puta u povijesti čovječanstva ljudi prošli kroz ovo, kada su stvarno postojale pojave s metafizičkim manifestacijama. A što je s ljudima?! Kako je to shvatila njihova svijest? Počela je izmišljati stvari, objašnjavati to prirodnim djelima, određenim metafizičkim pitanjima, magijom, počela je optuživati da u toj osobi postoji demon. Što će, prije svega, reći svijest? "Đavo je u njemu, a ne Duh Božji." Zašto? Jer je mnogo jednostavnije optuživati i negirati sve kako Osobnost ne bi stekla slobodu. Ako osoba vidi primjere oko sebe, ona razumije da i ona to može učiniti. A za svijest je to katastrofalno, zastrašujuće. Pa onda počinje optuživati: "Ma daj, pa ovo su demoni ... magija."

Zh: Jer sustavu ne koristi kada osoba postane duhovno slobodna.

IM: Naravno, jer tada sustav gubi.

Zh: Da, i onda umjesto primanja ...

IM: ... umjesto primanja, sustav gubi. I u tome je fenomen: nitko ne želi izgubiti. To je loše poslovanje.

T: Također sam htjela podijeliti jedan takav trenutak iz svog osobnog

iskustva. Razumijem da se takvo pitanje može pojaviti u svijesti kod ljudi koji slijede duhovni put. Eto, barem se takvo pitanje pojavilo u meni u ranim fazama. Kada sam se prvi put susrela s ovim Znanjem, iznutra sam osjetila ... nešto zaista najbliže i najdraže, i tu, duboko u meni, bilo je definitivno "Da!" Ali svijest je sve vrijeme bacala sumnje, cijelo je vrijeme vagala neke prednosti i nedostatke. Razumijevanje onoga što sam kasnije stekla na duhovnom putu je bilo razumijevanje iznutra, razumijevanje izvan svijesti. Ovaj jedinstveni osjećaj slobode ... Unutra je vladala neka apsolutna duboka sigurnost ... Ali svijest je poslala misao: "Što ću izgubiti na svom duhovnom putu?" Tu je, naravno, bila zamka jer u tom trenutku nisam imala odgovor na to pitanje. Pa, mogla bih reći, strah se pojavio u svijesti ... Ali iznutra je bilo mnogo više dobra koje je prevagnulo.

IM: Na duhovnom putu čovjek ne gubi ništa osim tuge i smrti. Samo dobiva. Zato strah od slijeđenja duhovnog puta može doći samo iz svijesti. Zašto? Jer nameće svoje lance za Osobnost. A Osobnost ih gubi na duhovnom putu. **Mnogi se boje da spoznavajući, istinski spoznavajući duhovno, čovjek može izgubiti one zemaljske vještine koje je naučio. Ali neće. Ništa se ne gubi. Dobiva se novo razumijevanje, nova percepcija. Dobiva se razumijevanje onoga što uistinu jeste svijest. Ali to nije korisno za svijest, zato ona i nameće mišljenje da osoba može nešto izgubiti.**

Nećete izgubiti ništa; samo ćete dobiti! Dobit ćete ono što se ne može dobiti u trodimenzionalnosti. A ono što dobijete - to je Vječno. A ako je Vječno, onda se ne može izgubiti. Što god postignete u trodimenzionalnosti, izgubit ćete. To je važno; to treba znati prije nego što krenete na svoj put. Prije no što napravi prvi korak, osoba treba biti svjesna i shvatiti da se ne treba oslanjati na svijest na duhovnom putu. Jer ako netko poslušava njene savjete, to može dovesti do bolesti, tragedije i bilo čega takvoga. Ali oprostite, gdje je tu duhovno ako se oslanjate na slomljene štake vaše svijesti?

Ne biste se trebali osloniti ni na što. Jednostavno biste trebali voljeti. A kad stvarno volite - i vi ste voljeni. Zašto bi onaj koji nema tijelo trebao podršku? Potpore su potrebne materijalnom tijelu, a svi potpornji su privremeni. I ovo je važno!

Zh: Da, jer shvaćate da je praktična staza do Boga put preko vaših unutarnjih osjećaja i postupaka. A ovo je vrlo važan trenutak – ispravna akcija. Što znači ispravna akcija? To znači da ne sjedite, ne čekate da vam

netko dođe, nešto vam pruži, već djelujete, jednostavno izražavate svoje osjećaje, volite, svakodnevno ste u tom osjećaju. Svoju namjeru izražavate svojim osjećajima; izražavate to u trenutku "ovdje i sada." Ovo je vaš osobni život - ovo je život Osobnosti. Vrlo se razlikuje od onog osobnog života koji je poznat vašoj svijesti, koja vas je na kraju, i dovela do toga da patite od misli, natjerala vas je da razmišljate o onom vanjskom ... **Jer u ovim trenucima najdublje radosti, shvaćate da vaš Duh nije porobljen, da je vaš Duh iznad intelekta. Shvaćate da je Duh slobodan, razumijete da je njegova snaga u Ljubavi. Shvaćate da je najdublje samoizražavanje vaša bezgranična Ljubav koja je praktičan put do Boga, a u praksi je to ono što je najvažnije.**

VIDEO NAZIV

Od neizbježno mrtvog do vječnog Života.

IM: Kada su ljudi otvoreni jedni prema drugima i kada percepcija kroz osjećaje dominira u njima, tada se oni stvarno lako razumiju, lako shvate jedni druge. Međutim, čim ih svijest preplavi, javljaju se sumnje: „Kako se međusobno razumijemo? Ja uopće ne govorim tvoj jezik...“- to je to, prestaju se razumjeti ... Zašto? Ne zato što ih je svjesnost odvrtila, nego zato što je percepcija kroz osjećaje ugašena. **Jer osoba je tamo gdje ulaže snagu svoje pažnje.** Ako pažnju uložite u svijest, u materiju, tada se percepcija kroz osjećaje isključuje.

T: Postoji takvo mišljenje da kada osoba počne osjećati više/bolje, tada i sustav počinje više reagirati na nju. Igore Mihajloviću, molim vas, komentirajte ovo?

IM: Zaista je tako, jer sustav uvijek reagira i čini sve kako bi, recimo to tako, čovjeku oduzeo percepciju Duhovnog svijeta. Postavlja mu prepreke na putu. Jer kada se u čovjekovu životu nešto dogodi, tada on počinje obraćati pažnju na ono što se događa, ali tada biva ometen. Sustav ga, kroz svijest, pokušava odvratiti od duhovnog puta kako bi što manje osjećao stvari. Ali to se događa tek kada osoba počne osjećati.

T: Kada osoba postaje nevidljiva za sustav?

IM: Kad osoba **živi Duhovni svijet**, onda ga sustav jednostavno ne primjećuje. Primjećuje ga samo kad živi materijalni svijet, kad je ovdje, kao što mi ovdje sjedimo, razgovaramo i tako dalje - sada smo vidljivi.

T: Dakle, prvi korak na duhovnom putu je spoznaja sebe.

IM: Da. U stvarnosti, ovaj put o kojem govorimo je jednostavan, elementaran; on daje priliku da se shvati sva suština, dubina. I opet, da naučimo kako funkcionira svijest, da shvatimo da naša svijest nije naša bez obzira koliko paradoksalno to bilo, jer najsmješnije je ... to niste vi. To smo već objavili u emisiji, hvala Bogu sada to možemo izraziti. Zašto? Jer to su već potvrdili mnogi neurofiziolozi i drugi ljudi koji istražuju, oni koji promatraju sebe. Sami se suočavaju s činjenicom da svijest stavlja više klipova u točkove nego što pomaže u procesu spoznavanja ...

T: Što je razlog za to?

IM: Razlog je taj što je svijest svake osobe dio cjeline. To je poput micelija. **Sustav doista postoji.** I to, o čemu se govori u religijama, u Bibliji, postoji ... đavo postoji... Naravno, on postoji i nitko o tome ne raspravlja. Čovjek ga može nazvati drugačije: može se zvati Univerzalni um, može se nazvati Apsolut, može se zvati Informacijsko polje, može se zvati bilo kako. Ali pogodnije je to nazvati sustav.

VIDEO NAZIV

Na duhovnom putu čovjek ne gubi ništa osim tuge i smrti.

02:18:43 - 03:01:30

T: Igore Mihajloviču, što ljudi ne vide? Što im se događa na globalnoj razini?

IM: To je dobro pitanje: "Što ljudi ne vide?" Ljudi ne vide ništa. U stvarnosti, ako neku osobu smatramo Osobnošću, gledateljem koji je prisutan u životnom kazalištu, onda ta osoba ne vidi najvažnije, ne vidi da

je ona Osobnost. **Ljudi ne vide i ne razumiju da doista mogu postati besmrtni.** Ne vide i ne razumiju osnovno: zbog čega su ovdje i koji je smisao njihova postojanja.

U što oni ulažu svoju vjeru? U nešto uobičajeno na što su navikli od djetinjstva, što su naučili. Međutim, čemu su se naučili? Biti pametan, slušati svijest, biti vješt, živjeti, preživjeti. Živjeti i preživjeti... gdje? Evo prave naredbe: preživjeti. Ali opet, živjeti je ispravno. A i živjeti dobro je također ispravno. Ali živjeti... gdje? Vječni život zamijenjen je privremenom egzistencijom. I što se čovjeku događa? On je poput slijepca. Ono što mu pokazuje njegova svijest ... on vidi. Tako je, pokazuje mu: "Ovdje je drvo". Osoba priđe i dodirne stablo. "Evo kamena". Osoba dođe i dodirne, da, to je kamen. Može ga podići, težak je. A svijest kaže: "Možeš li stvarno raspravljati o tome? I znanost to potvrđuje. A vi govorite o nekim duhovnim stvarima."

Ali tko to potvrđuje? I kroz što se to potvrđuje? Kroz svijest. A što je svijest? Čovjeku se upravo čini da je svijest - on. Ali, je li on svijest? I tu je najveća misterija, ali i najveća slabost onoga koji se naziva sotonom ili sustavom. Slabost je u ovome: mnogi tvrde da moć sotone leži upravo u činjenici da je bio u stanju dokazati da ne postoji. Međutim, svaka osoba koja je krenula Duhovnim putem, koja je počela spoznavati svu složenost ovog puta, svu njegovu jednostavnost i ljepotu, prvo što vidi je da njegova svijest nije njegova i da mu ona ne služi. A svijest - to je diktator, dio sustava koji manipulira čovjekom i pravi od njega, slobodne ličnosti, roba. To je poanta.

Međutim, da bi to čovjek vidio, prije svega bi trebao žeđati za unutarnjom slobodom. Ne žudjeti, ne željeti, već žeđati. To mu mora biti nasušna potreba. I samo kad čovjek osjeti tu potrebu, tada može savladati taj put. Ali ako on "želi" i "čezne", onda to ostaje na "ja želim i hoću"....Na taj način i dalje prolazimo kroz svijest. Kada čovjek prođe cijelo iskustvo „duhovnog puta“ (staviti ćemo to u navodnike) kroz svoju svijest, hoće li on stići bilo kamo?

I vi ste uletjeli u ovo. Pa, kako je bilo? Je li moguće postići bilo što kroz svijest? Nije. Jer će ona učiniti sve da ne napredujete. Zašto? Zato što su zakoni materije: *"vladati i dominirati"*, *"posjedovati, barem privremeno, a posjedovati je puno bolje nego ne posjedovati ništa u ovom materijalnom svijetu."*

Zh: Da, ali ako svijest izgubi svoju moć nad Osobnošću, onda jednostavno neće moći preživjeti. I evo takvog trenutka, vrlo je važno razumjeti da čak i nakon što osoba postane duhovno slobodna tijekom svog života, svijest ostaje s njom u složenom skupu s tijelom. Ali istodobno, kad zaista steknete ovu unutarnju slobodu, kada stvarno osjetite Duhovni svijet i živite po njemu svaki dan on postaje sastavni dio vašeg života. I naravno, tada postaje vrlo jednostavno kontrolirati svoju svijest. Jasno je da svijest i dalje nastavlja svoju agresiju prema vama kao Osobnosti, još uvijek pokušava svojim obrascima nametnuti svoje programe. Međutim, Osobnost sad već razumije u čemu se nalazi Istina. I u tome je stvar. Treba napomenuti da svijest napada mnogo manje jer taj proces postaje nepovoljan, neisplativ za nju. (*gubi energiju*)

A kad tijelo proživi svoje zemaljske dane, tada se slobodna Osobnost koja je postigla duhovno oslobođenje tijekom života tijela vraća u svoj vlastiti dom, vraća se Duhovnom svijetu. A svijest zauvijek zaustavlja svoje postojanje. I upravo zato, kada Osobnost teži, kad osjeća te unutarnje nagone, kad zaista reagira na unutarnji poziv, na Ljubav Duše, na osjećaje koji dolaze iz Duše, upravo je to razlog zašto kada postanete duhovno slobodni svijest to zna i jako se boji fizičke smrti tijela jer ovaj proces za nju kao fizičko tijelo - predstavlja smrt.

IM: U doslovnom smislu, da. Ovaj dio sustava, koji se naziva čovjekova svijest, zaustavlja svoje postojanje u stvarnosti nakon smrti tijela duhovno oslobođene osobe. Ali također gubi moć nad osobom kada se osoba duhovno oslobodi u toku svog života, što znači da postaje slobodna - u tome je smisao slobode. Ona je slobodna! Osoba tada kontrolira svoju svijest.

Bilo koja osoba može reći: "Ja kontroliram svoju svijest. Ovo je moja svijest. Radim sve što želim." O tome smo puno govorili. Evo, sjednite s olovkom i komadom papira i zapišite sve što vam se pokaže. A onda pročitajte i pogledajte: Jesi li ti baš to želio? Jesi li naručio ove misli? Jesi li naručio ove želje? I zašto se sve to događa?

T: To je vrlo dobar praktični savjet kada vas svijest pokušava opteretiti trodimenzionalnošću, onda ovo pomaže da izađete iz stanja sužavanja pozornosti i shvatite tko ste. Pišem za sebe kao što ste rekli: sve kako jest, samo za sebe, bez pretjerivanja, bez ikakvih izjava iz logike. Inače, kao što ste prethodno pravilno primijetili, kad znate da će netko pročitati to što

pišete, tada svijest aktivno počinje uljepšavati tekst tako da nitko ne pomisli ništa loše o vama, točnije o vašoj svijesti. Odnosno, nema iskrenosti kao kad pišete samo za sebe, kako je rečeno, zbog čistoće eksperimenta.

A kad ja pošteno napišem sve što se vrti u mojim mislima, a zatim sve to pročitam sebi, tada je jasno vidljivo da mi svijest podmeće nekakav delirij bolesne životinje: priručnik o prevari, laži i klevete svijesti, ragmentirane reklame egoizma pomiješane s nekim opsesivnim emocionalnim brigama, podcjenjivanje vlastita značenja, jedno te isti fragmenti iz prošlosti isprepleteni s djelićima svakodnevnih informacija. Pa, to je samo nered. I u svemu tome spletke se mijenjaju, ali suština ostaje ista ... U osnovi, delirij koji se stereotipno ponavlja iz dana u dan. Obična majmunska predstava. A suvremena psihologija ... daleko je od rješavanja ovih problema ...

IM: Da, možete pokušati dokazati iz perspektive psihologije, neurofiziologije i drugih znanosti zašto se ovo događa upravo na ovaj način, zašto je svijest proizvela te svoje obrasce. Ali psihologija je izgrađena na obrascima svijesti, pa ... to je jasno. Oni uče ove obrasce i nauče tehnike manipulacije uz pomoć drugih obrazaca preko tih obrazaca. Dakle, isti štap samo njegov drugi kraj.

VIDEO NAZIV

Od neizbježno mrtvih do vječno Živih.

Zh: U svakodnevnom životu u trodimenzionalnosti, Osobnost uvijek čuje svoju svijest. Osobnost ne čuje svoju svijest samo kad je potpuno porobljena. Onda, je za nju svijest, navodno, ono tko ona jeste. (totalno uronjena)

T: Da, znači, osoba koja se već nalazi u stanju koje sada opisujete, nepogrešivo je sigurna da je to ono što se naziva svijest.

IM: To je sasvim tačno.

T: Iгоре Mihajloviču, ovdje se javlja zanimljiv trenutak da zapravo sustav ne može utjecati na slobodu izbora osobe. Ali što on čini? On (**IM:** On ometa.) vas pokušava natjerati da vjerujete u to da ...

IM: On ometa. A što je instilacija?² Instilacija je usađivanje/nametanje. Nametanje imidža, slike. To je poriv želje. Ovo je opet igra, ali na što? Na sebičnost, prije svega. To je individualizacija pojedinca, recimo, već postojećeg. To je: "Ti si taj! Izdvojio si se. Ti si takav, pa kako je to ... Sve se mora vrtjeti za tebe, trebalo bi se vrtjeti oko tebe". Pa, neka se vrti. I koliko dugo? Vrijeme teče tako brzo da samo pogledaš, a već je prošlo, prestalo se vrtjeti. A sutra? Ali ti nemaš sutra. Poanta i jest u tome. To se dobro razumije iz položaja kada shvaćaš da nemaš samo sutra već imaš pred sobom Vječnost.

Za smrtnog čovjeka koji živi po svijesti... (Opet, naglašavam smrtnog. Zašto smrtnog? Jer je doista smrtan). Za njega je svaki dan život. Svijest se drži za svaki dan i pokušava život učiniti užurbanijim i sadržajnijim. Ovdje će neki reći: "Pa kako može biti sadržajan ako nisam ništa poduzeo?" Besposlenost, kukanje, samosažaljenje, apatija - upravo je to divlji manifest svijesti.

Ovdje osoba, kako se kaže, ima pad snage, nije raspoložena ili je depresivna. Što je depresija, kad pogledate malo dublje? Može li depresija uopće postojati? Ne, ne može. A što je depresija? To je dio sebičnosti ili jedan od oblika manipulacije od strane same osobe. Svijest osobi jednostavno diktira i u tom trenutku ima krajnje negativne emocionalne osjećaje.

T: Položaj žrtve ...

IM: Položaj žrtve ... Gdje osoba ulaže svoju pažnju? Stalno u svoje ogorčenje. U kukanje. Što će se dogoditi s ovom osobom? To je poput krave koja se loše hrani, ali neprestano je se muze od jutra do večeri; istiskuje se svaka kap: tijelo nije imalo vremena stvoriti mlijeko, a već ga se izmuzlo. Pa, to su upravo ona depresivna stanja, ili sasvim suprotno, izuzetno vesela stanja - to je samo manipulacija. Ali, postoji li nešto istinito iza ovoga? Ne postoji. Postoji praznina. Znači, ako pogledate suštinu, ona je prazna.

Što je prava sreća, što je stvarni život s pozicije duhovnog života kada osoba dođe u kontakt s Istinom? Ovo ... Opet, može li postojati takvo

² (lat. instillatio)med. nalijevanje kap po kap, ukapavanje (lijeka)

razumijevanje kao depresija? To je smiješno. Može li biti čak i lošeg raspoloženja? I to je smiješno. Da, tijelo može izgledati umorno, tužno, ali što se događa s osobom iznutra?

Zh: Da, unutra živite po Duhu. Tijelo je umorno, ali Duh u njemu stvara radost.

IM: Zašto Duh Sveti? Jer je s njim zabavno, Bože, praznik (holy). Duh praznika, tako se može nazvati jer je to uvijek praznik. Što može biti bolje od toga? Ništa. Postoji li nešto zemaljsko čime bi barem jedan trenutak mogao to zamijeniti? Ne postoji. Stoga, kada osoba zaista u stvarnosti dođe u kontakt s tim svijetom, više ne čini gluposti, nego pokušava, čak i kroz svijest, ali pokušava i penje se prema ovome. Kad dođe u kontakt, čak i s odrazom, sjenkama tog stanja, tada je također divno, ali kad dođe u čitavu stvarnost ... onda je to nemoguće zamijeniti bilo čime.

Zh: Da, čak i u praktičnom primjeru, kad ste fizički jako umorni, možda niste puno spavali i proveli ste čitav dan radeći fizički (**IM:** Ali ovo je problem tijela. ..) i u nekom trenutku shvatite da vas to ni na koji način ne odvraća od onoga što je unutra. Čini se da vi, naprotiv, pojačavate te osjećaje ...

T: Drago vam je da je tijelo zauzeto, da je mozak zauzet i da ne ometa Osobnost (**IM:** živjeti) u Duhovnom svijetu.

Zh: Možete koristiti čak i bolest u korist svog duhovnog stanja. Ali, pretpostavimo, tijelo je zabrinuto za svoje zdravlje. Vi shvaćate da niste tijelo ...

IM: Tijelo je zabrinuto za zdravlje, želi odmor, ali vas to ne brine.

T: Da, odmor od ponosa i prigodnih fotografija iz albuma vaše sebičnosti - to vam više ne smeta jer je to jučerašnja iluzija.

IM: Kad Osobnost opazi ono što mora uočiti - Duhovni svijet, ona postaje oslobođena iluzija. Raste, istražuje svijet kojeg počinje vidjeti onakav kakav jest. A trodimenzionalnost nije najzanimljivija dimenzija za spoznaju, recimo to tako, mislim za duhovnu osobu. Jer upravo je snaga pozornosti u omjeru 70% do 30% u korist one koja se ne odnosi na materijalni svijet.

VIDEO # 7

Video prikazuje kako sustav koristi medije da bi povećao utjecaj svijesti na Osobnost. Manipulacija, obmana, skrivena psihološka taktika kontrole i manipulacije, snaga riječi, fraze i obećanja, zavođenje protivnika i ostvarivanje profita, psihologija gomile, magija prodaje, manipulacije sugovornika bez njegovog znanja, psihološka strategija nenamjernog impulsivnog kupovanja - to i još mnogo više onoga što čovjeka pretvara u roba svijesti i budi sve loše u njemu.

Ali može li biti drugačije? Može. Informacije koje potiču čovjeka da radi na sebi, da proučava sustav daju razumijevanje o tome kako se Osobnost razlikuje od svijesti, kako se osloboditi ropstva svijesti i steći slobodu, kako živjeti po Duhu. One govore o iskustvu i praksi iz duhovne povijesti čovječanstva. Najbolji primjeri Duhovne ljubavi su mišljenja ljudi iz cijelog svijeta o potrebi da se živi po najdubljim osjećajima, važnosti Života po Duhovnom svijetu. Sve ove informacije stvaraju uvjete da čovjek postane slobodan i sretan. Izbor je na čovjeku!

IM: Što je dostigla moderna znanost? Oni koji su zainteresirani, mogu sami pronaći sve informacije (danas postoji slobodan pristup mnogim studijama) i sami se mogu uvjeriti da ljudi koji počnu proučavati kako svijest funkcionira i što ona jest dolaze do razumijevanja da nije osoba ta koja kontrolira svijest, nego je svijest nešto strano što osobu manipulira i kontrolira.

Zh: Štoviše, to stvara iluziju posebno za određenu Osobnost. (**IM:** Naravno, sigurno). To znači da čovjek vidi samo 10%, a preostalih 90% kako danas znanost tvrdi ... mozak percipira 10% ...

IM: Svijest, a ne mozak. (**Zh:** Da, svijest ...) Mozak opaža ono što mu daje svijest, i opet, u mjeri u kojoj funkcionira, ne više. A svijest - da, ona je glavni manipulator. Većina informacija samo prolazi kroz Osobnost. Uopće ne dosežu do nje.

Zh: To je tako ... Uzgred, još jedan važan trenutak iz praktičnog iskustva

spoznaje svijesti: svijest Osobnosti prikazuje informacije već kao gotov odgovor, što znači da apsolutno nisu potkrijepljene činjenicama. I uvijek se pokušava nametnuti; pokušava izvući iz rukava nekakav gotov zaključak za Osobnost. **Ali svijest se boji činjenica i prakse.**

IM: Da, tako je. Postavimo umjetnika na pozornicu. Što vidimo? Činjenica je da glumi na pozornici i igra neku vrstu uloge. Ali, cijeli život umjetnika ostaje izvan pozornice ... Zapravo se sve fraktalno ponavlja u ovom materijalnom svijetu ... Zanimljiv primjer, ali prezimena nećemo spominjati. Jedan je čovjek igrao ulogu kralja Salomona u kazalištu. Svoju ulogu odigrao je tako uvjerljivo da su se mnogi divili njegovoj glumi i glumca doživljavali mudrim kao da ja sam kralj Salomon. A u životu, on je običan alkoholičar. Eto pravde.

T: Kralj ...

IM: Toliko o kralju. Ali ljudi su ga podsvjesno doživljavali gotovo kao samog Solomona.

T: Da, svijest sapliće čovjeka kad živi po materijalnim standardima. I samo se igra s njim poput mačke s mišem. Rezultat ove igre je već poznat. I sve se, naravno, temelji na ljudskom ponosu ...

IM: Ono što je također prilično zanimljivo i uvjerljivo je da se svijest samo igra s nama ... Mnogi ljudi proučavaju mozak i pokušavaju pronaći svijest u njemu. Ali *mozak je posljedica, a ne uzrok*. Evo jednostavan primjer. Kada osoba gleda neku vrstu akcije u stvarnosti, ako tada proučavamo njen mozak na MRI opremi, vidimo da se u njemu stimuliraju neuroni. Ako osoba zamisli neku radnju stimuliraju se isti neuroni. To znači da *svijest ne razlikuje jednu iluziju od druge*. To je također važna točka. Zašto? **Jer ono što se događa u ljudskoj svijesti je stvarnost za Osobnost.**

Zh: Ovo je vrlo tužna točka, jer ako Osobnost nije duhovno slobodna, tada za nju postoji samo jedna stvarnost, a to je ona koju joj pokazuje Primarna svijest.

IM: Potpuno točno... Na primjer, san. O tome smo već razgovarali i rekli da se osoba tijekom sna osjeća kao u stvarnosti. Osjeća tvrdoću tvrdog materijala i mekoću mekog, osjeća vodu kao vodu, a vatru kao vatru. Međutim, ovo je iluzija.

T: Igore Mihajloviču, postoji još jedna zanimljiva stvar koja kaže da su se od 1970-ih aktivno provodili eksperimenti kako bi se istražilo ima li osoba slobodu izbora ili ne. U posljednje vrijeme aktivno se promovira stav da mozak donosi odluku prije nego što osoba izvrši određene radnje ili je postala svjesna te odluke.

IM: Ali to je stvarno tako. Svijest neke osobe donosi odluku mnogo ranije nego što se osobi prezenitra rezultat, a shodno tome, Osobnost to može shvatiti. To znači, događa se da smo u svađi ... na primjer, ti i ja smo počeli raspravljati o nečemu, rezultat je već poznat našoj svijesti, ali mi se i dalje svađamo. Već je odavno odlučeno tko će pobijediti. A kako bi i moglo biti drugačije kada su tvoja svijest, moja svijest i svijest svih onih koji nas čuju - dio jedne cjeline. To je poput igranja šaha sam sa sobom: ma koliko bio mudar, bez obzira na to kako se pokušao prevariti, ipak ćeš pobijediti, ali i izgubiti.

T: Da, šah-mat ... Rekli bismo: "Savršeni mat" ...

IM: Paradoks leži u činjenici da je ishod ovog spora unaprijed poznat, ali ne i dvojici ljudi koji su u svađi. Oni su samo pijuni u igri sustava. Oboje emitiraju emocije, oboje se brinu, ulažu snagu svoje pozornosti u određene riječi i uhvaćeni su u određene osjećaje. Ali sustav je već predvidio ishod ovog spora.

T: Da, a ishod takve igre je očit i nepovratan ako je vaša pažnja u igri.

IM: Da. Osoba doista ima slobodu izbora. No, taj se izbor ne provodi u svijesti i definitivno nije u mozgu. Ljudi samo ne uspijevaju shvatiti da je osoba prije svega Osobnost.

Osobnost je nematerijalna struktura. Snaga pozornosti, koja je upravo ono što Osobnost ulaže kao nematerijalnu strukturu je u Duhu, a ne u materiji. Da bismo postali apsolutno slobodni i živjeli sretno, istinski sretno i stvarno slobodni, potrebno je upravo tu snagu pozornosti uložiti u razvijanje percepcije kroz osjećaje tj. prema duhovnom razvoju, a ne ulagati u nepotrebne misli i iluzorne slike kojima vam svijest maše pred nosom i sigurno ne u nepotrebne emocije nametnute od strane svijesti. Jednostavno, potrebno je štedjeti i ulagati pozornost razumno poput fondova. Tada ćete pronaći onu bezgraničnost kojoj težite, ali samo kad joj uistinu težite.

VIDEO NAZIV

Od neizbježno mrtvih do vječno Živih.

Zh: U posljednje vrijeme znanstvenici su počeli davati glasne izjave objavljujući u masovnim medijima svoje pretpostavke o činjenici da osoba nije lišena samo svog izbora već da je lišena i volje. To se događa s razlogom ...

IM: U stvarnosti, osoba ne može imati volju. Osoba može biti dirigent volje. Sve dok je podijeljena, ona nije jedna cjelina. A dio ne može imati snagu cjeline. U tome je stvar. Volja je manifestacija cjeline.

Koji je smisao? Osoba može provoditi, ili volju iz sustava (od vraga) ili volju iz Duhovnog svijeta. Ali ona, kao Osobnost, **može birati što će prihvatiti**. Ona ima slobodu izbora. Svijest ponekad jednostavno zbunjuje. Evo jedan jednostavan primjer: tiho hodaš, razmišljaš o nečemu duhovnom ili izgovaraš molitvu i odjednom, pas zalaje na tebe iza tvojih leđa. Kakvu ćeš reakciju imati? Nećeš obratiti pažnju na to? Definitivno hoćeš. Ovo je pretjerivanje, samo objašnjavam...

T: Čak i sada ispada da se svijest nekih gledatelja može prilijepiti za psa i reći: "*Vidite, nemamo slobodu izbora*". Iako ovdje govorimo o banalnoj trodimenzionalnosti.

IM: Nenamjerno ćete uložiti snagu svoje pažnje u očuvanje vašeg tijela. To je zakon očuvanja života. Svijest mora reagirati na činjenicu da je pas zalajao na vas. To je normalno, prirodno je. Pitanje je gdje ste vi bili?

Ako ste u tom trenutku, vi kao Osobnost u stanju percipirati Duhovni svijet kroz osjećaje, tada će vaša svijest reagirati, obratit ćete pažnju. Ali to vas, kao Osobnost neće dovesti pod kontrolu vaše svijesti.

To uopće nije poput računalne igre, ne, uopće. Nije način na koji crtaju matricu ili nešto treće. To je poput unutrašnjeg opažanja onoga što je vani. Ili s vanjske strane. Zašto? Jer vi ćete sve to vidjeti kao cjelinu. Reagirat

ćete normalno, ali vas to neće moći izvesti iz tog stanja i prisiliti vas natrag u ropstvo svijesti, ako zaista živite u Duhovnom svijetu.

Ali kada osoba nema to iskustvo, svijest će mu reći suprotno, da bez obzira na to kako sjedi u svojoj meditaciji, bez obzira na to kako obavlja molitvu, ako se nešto dogodi, to će sigurno uspjeti. Svijest će početi raditi, naravno. Takva je njena funkcija. Mora reagirati i održati svoje postojanje.

T: Zato se kaže "uključiti se u duhovno, ali ne živjeti od toga."

IM: Možete se **baviti** sportom ili nečim drugim, ali treba **živjeti** duhovno. Dok osoba to ne shvati, svijest će mu stalno govoriti: "Idi raditi neke fizičke vježbe, moli se, radi neke meditacije ili duhovne vježbe." Nije važno kako će se zvati. Osoba će se uključiti u nešto, ali ne zapravo. A razlika je velika. Moguće je uključiti se u nešto pomoću fizičkog tijela, moguće je raditi nešto uz pomoć svijesti ... Ali istovremeno, morate živjeti Duhom.

Zh: Da, jer duhovno nije hobi, to je glavna unutarnja potreba. Duhovno vam je potrebno više od svega ovozemaljskog. I bez toga, to nije postojanje, to je jednostavno pakao.

IM: Ovdje je glavna stvar - zašto svijest tjera ljude da se uključe u nešto duhovno? **Trebali biste živjeti po Duhovnom, a ne se samo baviti time.** Zašto se to događa? Jer svijest ne opaža Duhovni svijet. Ne zna kako živjeti po Duhovnom svijetu. Zato ona gura ljude da troše svoje vrijeme i svoju moć (snagu pozornosti, prije svega) pokušavajući postati duhovni, tjera ih da svoju pozornost preusmjere s jedne točke na drugu. Ljudi koji su pod kontrolom svijesti uvijek su u stanju traženja: oni uvijek traže neku religiju, neku magiju ili nešto treće ...

T:... nešto novo.

IM: Svakako. Zanima ih novo. Upravo je to ono za čim svijest juri. Odnosno, svijest tjera ljude da prelaze iz jednog kulta u drugi, iz jedne vjerske zajednice u drugu. Znači, svijest je neprestano u potrazi, traži magiju, najprije za sebe, a onda za odvrćanje ljudi od pravoga puta.

T: A ako osoba živi iz duhovnog?

IM: Ako osoba živi duhovno, tada svijest ... ona radi svoje, funkcionira normalno, laje kao onaj pas, ali ne ometa.

T: To jest, sustav stvara uvjete: situacije, iluzije, provokacije. I sve se to radi kako bi se čovjeku odvratila pažnja od onoga što je najvažnije. Situacija koja se sada stvorila na znanstvenom polju ... taj čep, ta brana u proučavanju svijesti. Sve u ovoj trodimenzionalnosti povezano je sa sviješću: počevši od čovjekove misli i završavajući sa sukobima i ratovima među ljudima, koji su označeni kao, i to naglašavam, "duboki sukob svijesti".

Zh: Da, i u čemu se krije taj duboki sukob? U onome o čemu je Igor Mihajlovič govorio, ta se svijest, prije svega, protivi Duhovnom svijetu, bilo kakvom uzburkavanju Osobnosti koja teži unutar sebe živjeti Duhovno. Sustav pokušava učiniti sve kako Osobnost ne bi stekla tu unutarnju slobodu i kako bi ostala u ropstvu agresije i straha.

T: Da, i zato je znanje o toj istoj svijesti vrlo važno. I znanstvenici se, dok proučavaju svijest žale da treba odgovoriti na pitanje: „Što je svijest?“, a to znači da moraju prijeći granice standardnih znanstvenih metoda. U njihovim studijama javljaju se poteškoće već u fazi formuliranja samog pitanja: "Zašto svijest postoji?". Istraživači čak imaju termin "težak problem svijesti".

Zh: Da, postoji tako nešto...

T: Da, unutar znanstvene zajednice ovaj je problem važan predmet istraživanja i u modernoj filozofiji svijesti i u psihologiji, i u neuroznanosti, a i u samoj kvantnoj fizici. Znanstvenici razvijaju različite teorije svijesti, proučavajući mogućnosti, uključujući i samoispitivanja, značenja, samopromatranja.

Problem je u tome što oni uglavnom provode teorijska istraživanja, tj. proučavaju pomoću svjesnosti, da tako kažem, „odjeljke“ te iste svjesnosti i zaključke donose kroz svoju vlastitu svijest pri tome ostajući robovi sustava, robovi svijesti u svom životu ... Čak je primijećeno da onog trenutka kada dublje uđu u probleme svijesti, zdravlje im se naruši i počnu se razbolijevati. Ali, u stvari, sama svijest igra ovu ulogu univerzalnog čepa u proučavanju sustava.

IM: Sustav je protiv toga da osoba proučava sustav. Znači, ljudi koji su pokušali znanstveno proučavati svijest putem vlastite svijesti uvijek su se našli u zamci. A oni koji su se približili, jednostavno su izgubili zdravlje, mnogi zauvijek - oni koji su bili previše uporni, a neki samo za vrijeme dok su provodili tu studiju. Puno je znanstvenika prošlo kroz ovo.

Tek što su se približili nečim zanimljivom, cijela se grupa razboljela, a čim su eksperimenti prestali oporavili su se. I što su bili uporniji teže bi bolesti nastajale. To su činjenice koje su zabilježene, a usput, bilo je mnogo takvih skupina.

Puno onih koji su se susreli s takvim manifestacijama, jednostavno su odustali od istraživanja. Zašto? Jer započinje metafizika, neobjašnjivo. Puno modernih neurofiziologa, znanstvenika s drugih područja, koji stvarno proučavaju svijest, kako ona djeluje, kako funkcionira - oni dobro razumiju da se suočavaju s neakvim paranormalnim, metafizičkim manifestacijama i boje se o tome čak i razgovarati. Ali tko se to u njima boji? Opet ta ista svijest: *"Što će ljudi misliti o meni? Izgubit ću status znanstvenika ako o tome govorim."*

T: To jest, svijest im sugerira da ulože svoju pažnju u programe straha i sumnji.

IM: Da. Puno je ljudi izgubilo zdravlje, a mnogi su izgubili i život kada su pokušali proučiti svijest uz pomoć svoje svijesti. Pa, to je isto kao i pobuna na brodu: brod je ogroman i nekoliko je mornara odlučilo stvarati probleme, recimo to na ovaj način. Pa, naravno, bili su, ili ugušeni, ili bačeni preko broda prema tadašnjim zakonima.

T: Dakle, sustav neće dozvoliti da ga netko prouči?

IM: Sustav, naravno, neće dopustiti da ga se prouči ukoliko u nekoj osobi dominira svijest, a ne Osobnost. Sustav se može proučavati i treba ga proučavati samo iz položaja Osobnosti kao duhovnog promatrača, što znači, iz dominacije Duhovne prirode u osobi, a ne sekundarne svijesti materijalne prirode koja potječe iz sustava ili iz one koja se u religijama naziva vragom. Jednostavno pitanje: može li vrag pokazati put u raj? Naravno da ne može. On može pokazati put u svoj kotao, ali ne u raj.

Sustav je u stvarnosti lako proučiti onome tko postane dio Duhovnog svijeta. Ne treba ga čak ni stvarno proučavati. Sve je jasno vidljivo, ne morate se naprezati previše. Međutim, onaj tko pokušava proučavati sustav dok ga sam sustav kontrolira kroz svoju svijest kao dijela sustava, u biti ... neće ga dovesti do ničega dobrog, to je sigurno. To je nemoguće.

O ovome su, na ovaj ili onaj način u različitim vremenima govorili mudri ljudi, oni koji su bili nazvani Mudracima čovječanstva, koji su stvarno spoznali Duhovni svijet i naporno radili na proučavanju svoje svijesti kao dijela sustava. Prije ili kasnije, shvatili su da oni nisu dio sustava već dio Duhovnog svijeta. I tada su im otkrivene sve tajne ovog malog i bezvrijednog trodimenzionalnog svijeta, svijeta u kojem, zapravo, nema tajni.

Najveća tajna ovoga svijeta je u tome što Sotona postoji i on sam je nerazdvojni dio svake osobe. A u stvarnosti se sve krije samo u izboru kojemu služite. Osoba nije u mogućnosti ne služiti. Čak i kad uopće ne radi ništa, pokušava ne razmišljati ni o čemu i ne micati se - ona služi vragu. Neaktivnost, posebno u duhovnom aspektu, služi vragu. A služiti Bogu znači služiti Bogu. Ono razvija u osobi percepciju kroz osjećaje. To je ono što vas ispunjava Istinskom Ljubavlju i čini vas besmrtnima. Znači, to je Život. Ne postoji nikakav drugi način.

T: Da, pa ... ispada da je stvar samo u onome što živite u sebi svakog dana, ono čime se ispunjavate. Ili Duhom, zahvalnošću, Božjom ljubavlju, ili živite s ponosom, nastojeći imati vlast nad nekim, bilo kakvu moć da biste se smatrali bitnim ... Ali opet, u sustavu.

IM: Sustav vlada u trodimenzionalnosti. Ali svijest svake osobe duplicira dio sustava. Sustav, ili vrag, uvijek nastoji postati Bogom ili barem biti smatran takvim. Sustav razumije, svjestan je činjenice da je ništa, da ne može biti jednak i da ne može posjedovati one sposobnosti koje ima Duhovni svijet. Ali pokušava nametnuti takav dojam Osobnostima koje ga slušaju. Opet, kroz što? Kroz svoj dio - kroz svijest. Ali čak i ovaj dio cjeline (svijest) ima individualnost i uvijek se nastoji suprotstaviti svemu. To je taj paradoks koji postoji zbog višestrukih fragmentacija, podjela. Svijest dijeli čak i jednu cjelinu. A ipak, sve ostaje pod kontrolom jedne svijesti ili onoga što nazivamo sustavom. Ovdje nema ništa zbunjujuće. Ovdje je sve točno; sve je uvijek na svom mjestu. **Sustav nikada neće**

dopustiti da bilo koji od njegovih dijelova ima moć nad samim sustavom.

T: Dakle, osoba koja slijedi duhovni put zapravo bi trebala shvatiti da ...

IM: Osoba koja teži, koja ima nešto unutarnje, istinito, nepromijenjeno ... Reći ću to na ovaj način, osoba prije svega mora riješiti stvari sa sobom: treba li slijediti duhovni put? Ako se želi igrati - neka se igra. Ako želi razmišljati na ovaj način - dobro, neka razmisli, neka se zabavi. **Ali ako osoba to uistinu želi, ako je to doista njen izbor onda treba razumjeti da nema ništa jednostavnije od duhovnog puta. Ne postoji ništa bliže od Duhovnog svijeta. Uvijek je s vama, zato jednostavno morate racionalno upotrijebiti svoju pažnju. To je sve. Vrlo je jednostavno.**

T: Znači, treba živjeti od toga i ne igrati pred publikom.

IM: Da. Ako osoba kaže samo riječima da je to njegova potreba, ako pokušava nešto osjetiti jednostavno kao eksperiment ili kao neku vrstu igre samo tako da bi drugi mislili o njoj kao o duhovnoj osobi, provodi sate u molitvi ili meditaciji zajedno s drugim ljudima, to je predstava za publiku. Znači, ona pokušava u trodimenzionalnosti stvoriti dojam o sebi pred sviješću drugih ljudi, određeni dojam o sebi, ali u stvarnosti, ona ne radi na sebi, ne živi od osjećaja, a to se može vrlo dobro osjetiti ... Ona se jednostavno igra. Ni elementarno ne proučava kako njena svijest funkcionira i kako je kontrolira i tko je gura u te radnje. Čovjek to ne razumije, ali jednostavno igra takvu igru iz sustava. Naravno, nigdje neće stići igrajući iluziju. Izgubit će se u toj iluziji, i naravno, ostat će tamo sve dok opet ne postane ta ista iluzija.

U takvim slučajevima ova vrsta ljudi uvijek ima sumnje, strahove ... uobičajene obrasce svijesti. Bez obzira na vanjsku predstavu publike, ti ljudi u stvarnosti sumnjaju u sve, i prije svega, sumnjaju u Boga i u sve što je povezano s Duhovnim svijetom, zato se i igraju. Ali na to ih gura njihov ponos. Ponos je dio svijesti koji čvrsto veže Osobnost, govoreći figurativno, za ruke i noge da bi činila ono što je dobro za sustav.

VIDEO # 8

IM: Prvo proučite sebe. I svi prolaze kroz ovo; ne ide na drugačiji način. Dok ne shvatite da vaša svijest zapravo okrutno vara i pokazuje vam mnogo onoga što mislite da je stvarno, a zapravo nije - to je samo borba za vašu pažnju. Dok to ne uočite, nećete moći razumjeti dalje/više.

Kakav je materijalni svijet? To je samo iluzija; to su sjene zakrivljenih ogledala septona. Postoji određena sila koja sve generira, sve se iskrivljuje i na kraju se pretvara u val, a taj val postaje materija, i stoga, svi smo mi iluzija. Ali ti i ja osjećamo jedni druge; evo me, ruke, stol i sve ostalo. Za nas je to važno. Ali tko osjeća, kako osjeća, zašto osjeća? I što se krije iza toga?

Činjenica je da postoji nešto drugo što je stvorilo svu materiju, ono što je sam život ... Na kraju krajeva, ako uklonimo ono što nazivamo Duhom Svetim ili Božjom manifestacijom - doista će sve nestati. Zahvaljujući ovom svjetlu unutar septona, ogledala odražavaju i stvaraju iluziju. Uostalom, oni odražavaju unutarnju svjetlost, stvaraju materiju. Ako pogledamo što materija zapravo jest: ona je iluzija. Ali što je ta iluzija gušća, to je materijalnija. I materija materiju doživljava kao materiju.

Um, čak i san ... Uzmimo jednu jednostavnu stvar, rad uma. Napominjemo da u snu sve osjećamo kao stvarno, između ovdje i tamo nema razlike. U rijetkim slučajevima shvatimo da je to san. Ovdje opet, iz položaja promatrača ili gledatelja, vidimo ovo kazalište radnji; za nas je stvar čvrsta, materijal je materijal, doživljavamo mirise, okuse, život prolazi apsolutno realno za nas ... ista iluzija kao i san. Po čemu se razlikuju? Pa, rekao bih, po svojem trajanju. Također, razlikuju se radikalno u tome što u ovoj iluziji imamo priliku steći Život.

Radost može biti različita. Može biti radost iz svijesti, iz stjecanja nečega, ali takva radost je prolazna. Zato radost ujedinjenja kroz osjećaje s Duhovnim svijetom ne nestaje, nikad ne prestaje. Uvijek postoji, svaki trenutak je nov. To je beskonačnost novih senzacija, opažanja kroz osjećaje. To je vibrirajući život; ispunjen je Životom. Život ispunjen Životom, ne

možete ga nazvati nikako drugačije. A materijalni svijet je kratkotrajna iluzija.

Ako osoba, došavši na ovaj svijet, nije izašla iz živog, onda je jednostavno potrošila svoj život. Zato morate proučiti svoju svijest. Ali ovdje postoji jedan mali fenomen: kada osoba prouči svoju svijest, ona postane zgrožena, a svijest postaje nesretna. Ali kad Osobnost shvati da je ona Osobnost, doživljava nevjerovatnu sreću. Zašto se to događa? Jer u tim trenucima svaki od njih dolazi u kontakt s onim koji ih je stvorio.

03:01:30 - 03:44:20

T: Znači, kada osoba postane sudionik ovih iluzornih igara svijesti tada će sumnja i strah biti prisutni u njoj ...

IM: Sumnje, strahovi - sve to uvijek dolazi iz svijesti. Uostalom, svijest ne doživljava duhovno. Zašto je privlači magija? To je ono što prelazi granice razumijevanja svijesti: "upravo ovdje se to manifestiralo, ovako se dogodilo" i tako dalje. Prava se magija očituje na potpuno drugačiji način, a svijesti je praktično neprimjetna. A svijest to doživljava kao prirodni proces. To je prava magija. Ali ne vrijedi obraćati pažnju na to. Strahovi i sumnje - sve je to iz uma, iz svijesti, mora se sumnjati. Ali vi - nemojte živjeti od toga, živite duhovno i to je onda to. Kad osoba počne živjeti duhovno, nestaju doslovno, svi strahovi koji postoje u materijalnom svijetu. Zašto? Jer osoba savršeno shvaća da je to iluzija.

Uostalom, ne brinite se ... Recimo da je osoba imala san ... Ujutro se budi i biva zabrinuta zbog ovog sna dok ne bude ometena. Ometena je - san je izgubio na vrijednosti. Pa, isto je sa životom ovdje, cijelim ovim postojanjem - to je samo privremena iluzija koja vrlo brzo prolazi. O tome možemo puno razgovarati, ali u stvarnosti to shvaćate tek kad počnete živjeti.

T: Sustav vrlo aktivno oglašava među ljudima ovu privlačnost magije, naravno na temelju vlastitih interesa. Međutim, mnogi ljudi, dok su pod utjecajem svoje svijesti, tretiraju je vrlo neoprezno.

Zh: Oni jednostavno ne razumiju svu destruktivnost magije, njezine teške

posljedice za njih. Jer ovo je direktan put do podobnosti. Ovo je dodatna hrana za sustav. Ljudi jednostavno ne razumiju da je i samo iskušenje da posjedujemo ili priželjkujemo magiju - samo direktan put u pakao ...

IM: Točno ste primijetili, čak i želja za posjedovanjem čarobnih sposobnosti daleko je od duhovnog. Zašto? Jer želja za posjedovanjem magičnih sposobnosti je tajna želja za moći. I samo svijest uvijek teži upravljanju i moći. Ili bolje rečeno, sustav kroz svijest. A onda sve radi kako bi imao moć nad drugim ljudima, odnosno, nad njihovom sviješću. I čini sve kako bi stekao sve više i više ove snage, zato žudi ...

Sustav uvijek teži za duhovnim misterijama. Zbog čega? Da bism produžili svoje postojanje. Ne zato da bi čovjek stekao vječni život, iako teži tome i žudi za njim jer razumije prolaznost vremena. Budući da je sustav vrlo pametan, sebe doživljava kao 'Ja', zato se suprotstavlja Bogu. Ali primijetite da mnogi ljudi postavljaju pitanje: "Zašto sustav ... na kraju krajeva, kao racionalno biće koje razumije da je smrtno, zašto se i dalje nameće i suprotstavlja Bogu umjesto da ide na pomirenje ili nešto slično kako bi očuvao život?" Pa, prije svega, to je antipod, sustav nikad ne može doći do pomirenja jer nije stvoren za to. To je prvo. A drugo, kako ljudi djeluju? Vidite, osoba koja je stekla barem malo neke vještine ili čak malo moći i dalje se pozicionira i govori ... uzdiže se nad drugima.

Poznajemo mnoge ljude u pokretu - ljude koji, recimo, ne mogu čak ni napraviti autogeni trening, ali trče i govore drugim ljudima da su „bodhisattve“ i slično. Zašto? Važno im je da drugi ljudi razmišljaju o njima na takav način. I tako, sustav djeluje apsolutno na isti način. On nameće Osobnosti percepciju sebe kao Boga. I stvara, pokazuje, liječi bolesti, može čak prekršiti sve zakone koje je sam stvorio, manifestira različite metafizičke pojave. Ali zbog čega? Da bismo u očima, čak i takvog beskorisnog bića kao što je čovjek u usporedbi sa sustavom, izgledali kao Bog. Uostalom, ljudi djeluju na potpuno isti način. Ovdje se upravo događa fraktalno ponavljanje.

T: Zanimljivo je kako stereotipno djeluje svijest. Upravo ste vi, Iгоре Mihajloviču, spomenuli ljude koji se veličaju iznad drugih, ali uopće ne rade na sebi ... A svijest odmah usredotočuje pažnju, konkretno određuje neke ljude koje poznajete u svom gradu, u vašoj zemlji. Ali drugi ljudi, na primjer, koji žive u drugim zemljama, ne znaju za te ljude. I ovako crpi za

svakoga njegovu iluziju iz vlastite oholosti i neke lokalne suprotnosti koju je tada stvorila njegova ista svijest.

Međutim, ako izađete iz stanja sužene svijesti, tada vidite situaciju na globalnoj razini gdje nema mjesta vašem ponosu. A situacija se sastoji u činjenici da razumijete kako sustav općenito djeluje kroz stereotipe stoljećima. Na taj se način, kroz ljudske želje, od oholosti preko žudnje za moći sustav ukorijenio u uvedenim Učenjima, u onome što je jedinstvena cjelina iz Duhovnog svijeta. A sustav sve to dijeli, dijeli jedinstvenu cjelinu na mnoge stvari i pretvara sve u tokove kojima sam upravlja, religije sa svojim autoritetima i svojom žeđi za moći. Baš kao što ste rekli, sve se fraktalno ponavlja.

Znači, zar je bitno tko su ljudi koji to rade?! U ovom trenutku oni samo služe hirovima svoje svijesti, što znači, izvršavaju volju sustava. Ali gdje si ti u ovom trenutku? Danas sustav ima jednog vodiča, sutra - drugog, one koji stvarno žude za moći i nazivaju se, na primjer, svecima (u svakom slučaju jako žele da ih drugi smatraju takvim). Ali na globalnoj razini nije stvar u konkretnim ljudima već u sustavu, u načinu na koji djeluje.

Kad znate za ovo, razumijete i obraćate pažnju na vlastitu svijest, na svoju vlastitu reakciju uma. Jeste li u vanjskom? U sukobu? U razdvajanju? Da li vam svijest privlači još jednog neprijatelja? Ili osjećate Istinu, vidite manifestacije sustava na globalnoj razini i ne predajete se njegovim provokacijama? **Ovdje se postavlja pitanje, kome trenutno služite? Gdje vam je trenutno pažnja? Osjećate li Duhovni svijet u sebi? Što sada negujete u sebi?**

Zh: Dakle, kada u vama dominira svijest, što se u vama kultivira u ovom trenutku? Upravo se ponos, megalomanija i žeđ za moći neguju. I čini da ste upravo svoju snagu pažnje stavili u te igre svijesti.

T: I to čini svakoga opsjednutog njegovom igrom. Jedan fanatizmom neke religije, drugi magijom, treći (koji u osnovi negira i religiju i magiju) postaje opsjednut znanošću i tako dalje.

IM: Sotona je lukav: ako ne želite Boga i ne želite magiju – onda... evo znanosti za vas. Zar to nije udaljavanje? Glavna stvar je da svoju pažnju uložite u materijalno i privremeno. I dok god ste eksploatirani, Sotona je živ. Kad vas odgoji kao egoistu, s osjećajem ponosa i superiornosti, tada

što je više ponosa u vama, to ste veći rob. Kako god okrenuli, tako je. Što se više veličate u svojim mislima i smatrate sebe iznad svih, niži ste od ikoga jer zaista postajete rob kojeg Sotona manipulira i kontrolira. Kad grdite nekoga - vi ste rob.

T: Da. I tako, svijesti ljudi stalno kritiziraju jedna drugu zbog nekakvog vanjskog izbora, zbog još jednog vanjskog razdvajanja. Ljudi troše toliko energije i živaca, svađaju se, pokušavaju nekome nešto dokazati pola života. Kao rezultat toga, vrijeme prolazi i nešto se mijenja u vanjskom, tijelo stari, prilike se gube. Ljudi osjećaju da je, u stvari, to obmana... opet razočaranje. Kao rezultat toga unutra nastaje praznina, ljudi postaju nesretni.

IM: Slažem se potpuno.

Zh: Ali u stvarnosti sve je jednostavno - ne treba služiti sustavu.

IM: U stvari, ljudska svijest, bez obzira koliko je glorificiramo, vrlo je primitivna. Ako je usporedimo sa suvremenim tehnologijama, ona je poput prvog Pentiuma. Ima samo-asocijaciju s nekom vrstom slobode ili 'ja' samo-identifikaciju. Dano joj je malo slobode i prava izbora, ali ona se počinje ponašati agresivno. Ovo je, zapravo, imaginarno pravo izbora. U stvarnosti, svijest ne bira ništa; sve su to uobičajeni programi. Osobnost odabire one programe koje joj svijest protura. A protura ih prema Osobnosti, opet po nekom obrascu, prema popisu, mogli bismo reći. Sve je tako banalno i jednostavno, ništa novo.

T: Zapravo, ista stvar se događa iz stoljeća u stoljeće. Jedne te iste misli u svijesti čovjeka koje ga iskušavaju, koje njime manipuliraju. Toliko je primjera u književnosti, posebno u religioznoj literaturi, kada su se iste pojave jednostavno nazivale različitim imenima. U zoroastrizmu jednostavno su zvane "deve", u islamu su se ti isti fenomeni nazivali "djinni", a u samom kršćanstvu - "vragovi" ili "demoni strasti, ponosa i želja".

IM: Demon je jednostavan naziv kojim su ih prije zvali. Sada možemo govoriti drugim jezikom - jezikom IT-tehnologija. Možemo ih nazvati programima. Zašto? Da ponovim, svijest je, uostalom, strukturirano polje. Ovo je bliže razumijevanju modernoj osobi.

To strukturirano polje su uobičajeni programi koji se, ulazeći u našu svijest, ispisuju (otvaraju) kao u računalu i počinju s radom. Dakle, ugledali smo program, usredotočili smo našu pažnju, odnosno stavili smo ga u svoj fokus. Izveli smo akciju, aktivirali smo

Sz program i on počinje raditi, to je sve ... Ali zamislite, kako ste to prije mogli objasniti ljudima: 'devas' - neka nevidljiva bića koja dolaze i iskušavaju vas. Pa, opet, to su samo riječi. Vrijeme će proći, drugačije će se zvati. Poanta je u tome da se ništa ne mijenja, suština uvijek ostaje ovakva: **vi ne vodite ovaj proces, vođeni ste**. I nema razlike – da li je u pitanju nekakav virusni program ili je to uz pomoć nekakve 'deve' koja vas iskušava. Glavna stvar je da ste zavedeni. A ako ste zavedeni, onda ste rob.

Zh: Ali imajući znanje, moguće je živjeti i drugačije.

IM: Morate živjeti drugačije. Općenito, da biste živjeli, trebate drugačije postupiti. Svijest se mora pokoriti. Zbog toga se ništa ne mijenja. Vidite, opet se vraćamo činjenici da mnogi ljudi ne razumiju: "Kako mogu kontrolirati svijest? Kako ću moći voziti automobil? Da ne mislim?" Ne, automobil se vozi i dalje. Život jednostavno postaje ljepši i zanimljiviji, jer život počinje tamo, u Duhovnom svijetu, dok smo još u tijelu, a svijest se lako vlada i kontrolira.

To je poput računala. Recimo, postali ste pametniji, ali vaše je računalo staro. Programi zaštite su stari. I sve vrste virusa, sve vrste programa koje ne želite, ulaze u njega. Ali kod ovog računala nije vam potrebno da ispisujete (aktivirate) ono što pokazuje, zar ne? Na primjer, došla vam je neka slika koja vas iskušava. Vrlo dobro znate: ispisujete je (otvarate) i računalo će se sada zamrznuti na duže vrijeme. Pa, zašto je onda trebate otvoriti? Zatvorite je, stavite sa strane i vratite se na posao. Sve je jednostavno.

T: Ovo je također zanimljiva stvar: ispada da Osobnost ima tu slobodu izbora na koju sustav, zapravo, ne može utjecati. Ali u posljednje vrijeme je primijećeno djelovanje sustava kroz jednostavno sugeriranje osobi da ona vjeruje kako nema tu slobodu izbora.

Zh: Pa da, i upravo smo izrazili jasnu ilustraciju znanstvenih eksperimenata i zaključaka da svijest donosi odluku mnogo ranije nego što

je osoba objavi ... I ta se izjava znanstvenika sada vrlo aktivno promovira u medijima. Kakve će zaključke donijeti svijest prosječnog čovjeka? Kakve će se misli pojaviti u njemu općenito kad mu se prezentiraju tako jednostrane informacije iz sustava, ako mu se ne objasni suština?

T: Misao se pojavila ...

IM: Da ste rob i da nema izlaza. Zapravo, promatrajmo, kada je taj proces započeo? Do nedavno se tvrdilo da Duhovni svijet ne postoji i da je to samo relikvija prošlosti, samo kormilo svijesti iz prošlih zabluda.

T: Sustav je zaista počeo nekako intenzivno otuđivati ljude od shvaćanja Duhovnog svijeta ... O čemu se u svijesti ljudi govorilo posljednjih stoljeća? Ispada da su se ljudi svađali u okviru svjetonazora sustava Životinjskog uma: "Materija je primarna, a svijest sekundarna, ili je obrnuto?"

IM: Materija uvijek nastoji dominirati i nametnuti svoju primarnu ulogu, posebno nad Duhovnim Svijetom. Ona sugerira, ili bolje rečeno, unosi u svijest ljudi misli da stvar čini sve na ovom svijetu i da se cijeli svijet sastoji isključivo od materije.

Zh: Da, i može se reći da udžbenik o filozofiji na bilo kojem visokom učilištu počinje upravo s tim da navodno "materija formira jedinstvo svijeta" ... sa svom bahatom filozofijom iz svijesti: materijalizma, idealizma i slično. Ali, nakon završetka studija, ljudi u pravilu još uvijek ne razumiju čitavu ovu filozofiju jer dolazi iz uma. Samo se pokušava dotaknuti duhovnih stvari. Ali zašto se to događa na ovaj način? Jer je to obična igra sustava. Od strane svijesti materijalni svijet se jednostavno prikazuje mnogostruko složeno, napuhava se značaj onoga što je prazno, a kod ljudi se javlja složenost percepcije. Jer oni koji su napisali ovu filozofiju diktatom svijesti jednostavno nemaju razumijevanje suštine duhovnog. Zato postoje beskrajni argumenti "o glavnoj stvari" umjesto da se vježba duhovno, i upravo zato jednostavno postaje komplicirano. Ali to nije zato što su ljudi loši. Ovo je samo način na koji sustav pokušava usaditi u čovjekovo razumijevanje da je materija primarna. Umjesto da se osoba duhovno razvija o tome se beskrajno raspravlja u ovim uzvišenim kategorijama.

T: To postaje igra iz sustava: "U što ćete me uvjeriti? U dijalektički materijalizam ili idealizam?" Za sljedeće generacije izmislit će nešto drugo.

IM: Pa, naravno ... to je njegova funkcija, da izmisli novo ...

T: Ali u svemu tome usporedit će se s Duhovnim svijetom. No ispada da je njegov modus operandi vrlo šablonski i prepoznatljiv. Na primjer, kao i ovdje: u oba slučaja sustav se promovirao jednostavno prisvajajući kvalitete Duhovnog svijeta za sebe. To je ono što ste rekli, da sustav uvijek čovjeku nastoji postati Bog.

I postoji jednostavan primjer: **dok su kvalitete Duhovnog svijeta vječnost i beskonačnost**, u materijalizmu sustav nameće istu stvar o sebi, on govori isto o materiji koja je, u stvari, smrtna i konačna. A onda sustav tvrdi da u svijetu navodno "ne postoji ništa osim različitih stanja materije" i da je "materija ona koja formira jedinstvo cijele slike svijeta". Ali u stvari, od davnina su ljudi znali **da je Bog jedan i da je izvor svega Duhovni svijet**.

Zh: Da, kao da se sustav kroz to promovira; plijeni pažnju zbog činjenice da iskivljuje informacije iz Duhovnog Izvora, ruga se. Ali sva ta iskivljenja koja potječu iz sustava snažno se osjećaju. Ljudi osjećaju da su prazni, jer kada stvarno vježbate duhovno, tada osjećate ... znate koja je prava stvar koja dolazi iz duhovnog i znate da je prazno sve što dolazi iz sustava.

T: Da. Ili, evo još jednog primjera, onaj koji živi u Duhovnom svijetu, on razumije da je početni stupanj spoznaje Duhovnog svijeta percepcija kroz osjećaje, opažanje kroz najdublje osjećaje. Sustav vrlo primitivno usklađuje samog sebe, vezuje za fizičke senzacije. Kao, "nakon percepcije kroz osjećaje za vas će postojati nekakva viša razina", neka razina 'apstraktno-logičkog mišljenja' umjesto percepcije kroz najdublje osjećaje koje svijest jednostavno ne razumije.

Ista stvar se događa kad se promatra svijet iz percepcije sustava, kroz prizmu idealizma gdje je upravo naglašena aktivna uloga svijesti gdje se tvrdi da svijest dizajnira svijet, neka mistična svijest, u stvari ... magija.

IM: Sustav uvijek ima dvije krajnosti, poput ljujačke: ili željeznu logiku iz oholosti, ili panični strah i misticizam zbog nedostatka znanja. Ovo je normalno...

T: Da ... i tako sustav pokušava izvući neke paralele uspoređujući sebe s Duhom. I opet, na što se stavlja naglasak? Na svijest, na logiku. Na primjer, kaže da se "ljudska svijest razvija prevladavanjem tjelesne ljuske kroz spoznaju sebe kao apsolutnog duha." Tu je ključna točka to da je to ljudska svijest, ali ne Osobnost kao duh. Čitav idealizam izgrađen je, moglo bi se reći, na novoj verziji razmišljanja suvremenika, ali na temelju svijesti filozofa starih Grka, Rimljana, upravo onih, koje ste spomenuli na početku emisije koji su tražili magiju, a ne duhovni put.

Za sustav je najviša duhovnost uvijek magija jer je kroz ovo razumijevanje ograničena. I, naravno, zatvoren joj je put u duhovnu spoznaju. I ovdje je, kao što ste pravilno primijetili, nemoguće u praksi spoznati Duhovni svijet kroz svijest, kroz prazne razgovore u glavi. Jer to je moguće, naravno, samo kroz najdublju percepciju, kroz osjećaje.

Zh: Kad imate ove duhovne ključeve, tada počinjete shvaćati u čemu se krije trik iz sustava. Sva zbrka i složenost - to je jednostavno znak rada svijesti, to su igre sustava i samo po sebi tu nema duhovnog, stvarnog i praktičnog znanja.

IM: Jer ... **duhovni put je uvijek jednostavan, a sve što dolazi iz svijesti je uvijek kompliciran i isprazan govor ...**

Zh: ... princip rada sustava, svijesti.

T: I kad se vratimo znanosti postaje jasno odakle potiču takve naredbe – iz sustava. Ako krenete u znanost, tada se morate složiti na razini svjetonazora vaše svijesti, upravo s političkom naredbom prošlih stoljeća - s materijalizmom - s činjenicom da je "svijest funkcija mozga, odraz objektivnog svijeta". Inače, od XIX stoljeća je tako, a i sada je to slučaj da vas nitko neće pustiti u znanost s drugačijim svjetonazorom. Zašto se takva politička direktiva uopće pojavila?

IM: Prije svega, takva se politika pojavila jer su se u XIX stoljeću ljudi vrlo približili pojmu "eter". Eter je sam po sebi davao beskonačnu besplatnu energiju koja je ljudima mogla pružiti neograničenu energiju,

potpuno besplatno. Ali to nikako nije bilo u interesu moćnih ljudi ovog svijeta. Jer na čemu će zaraditi novac i kako će držati ljude u pokornosti? Ovo je jedna strana. A druga strana je da je sam dokaz postojanja nečega nematerijalnog, nečeg što stvara materiju i daje energiju - vrlo blizu Duhovnom svijetu. To je paralela. To je ono što je izazvalo napetost među moćnim ljudima ovoga svijeta i zato su uveli zabranu ove teme.

Prirodno je da je svjetska elita, naravno, brzo sve zatvorila i dala političke naredbe vezane uz sustav koji su civilizaciju uveli u takav labirint materijalizma da je i dalje teško izaći iz njega. I naravno, rezultat toga utjecao je na znanost, dobrobit ljudi, duhovni razvoj i ostale čimbenike.

Ovdje bi se, s jedne strane, moglo postaviti pitanje kako takvi događaji mogu utjecati na duhovni razvoj? Kakve veze ima slobodna energija s duhovnim razvojem? Jer, u stvarnosti, ništa ne sprječava čovjeka da se duhovno razvija. Ali opet, na kakvu to prepreku nailazimo? Nailazimo na prepreku svijesti. Samo zamislite jednostavan primjer: znanost se razvija u tolikoj mjeri u području fizike da dokazuje da postoji nešto transcendentalno, nešto što stvara ovaj svijet i daje energiju svijetu. Ispada da je struktura našeg svemira potpuno drugačija od one o kojoj smo učili u školi ili na sveučilištima. Ona je mnogo složenija i iza toga stoji ono što ljudi nazivaju Duhovni svijet. Svijest joj se ne može protiviti jer je to istina. Bi li to nešto utjecalo na duhovni razvoj? Naravno, drastično bi utjecalo.

To bi svim ljudima približilo razumijevanje da Duhovni svijet, odnosno, Božji svijet postoji. Ako je to tako, onda to već isključuje svaku sumnju u svijesti jer bi postojanje Duhovnog svijeta bilo dokazano znanstveno. Prirodno je da bi ljudi počeli živjeti po duhovnim zakonima, a po drugim zakonima imali bi i duhovnu slobodu. I onda, bez obzira tko bi im što rekao, pa... kako takvo društvo može biti kontrolirano, društvo koje teži duhovnom svijetu? Mogu li se takvi ljudi gurnuti u natjecanje u bogaćenju, skladištenju, imanju? Ne mogu. Može li se u takvim ljudima razvijati mržnja jednih prema drugima, može li im se nametati misao o osobnoj superiornosti nad drugima kada su svi jednaki pred Bogom? To im ne bi uspjelo. Naravno, upravo je to izazvalo puno pitanja i strahova unutar takozvane elite. Zato i dalje koristimo ugljikovodike ... Zato se danas, oni koji sebe nazivaju "znanstvenicima", plaše čak i reći riječ o ovoj temi i prave se da takva tema ne postoji. Takav je sustav.

T: To jest, tvrdnje i direktive iz sustava ponovo dolaze. Sada jednostavno

nije iznenađujuće kada se u znanstvenim krugovima znanstvenici-ateisti koji su već vidjeli mnogo trude svim silama govoriti o svojim materijalnim pogledima. Jedino je pitanje jesu li oni njihovi? Tako se revnosno drže temelja tog istog materijalizma, brane svijest i kažu da je svijest postojala, da je nastala uslijed evolucijskog rasta, da je ona materijalna, da se sve događa u umu, i tako dalje. Dok njihove mlađe kolege samo ponavljaju za njima ne razumijevajući stvarne razloge pojave takvog, takozvanog "znanstvenog pogleda". Jer sustav djeluje u sprječavanju svijesti ljudi, i nažalost, još uvijek ne gubi svoje mjesto.

IM: To je potpuno točno. Suočimo se s istinom ... Znanje se počelo pomalo širiti. I mnogi su ljudi počeli govoriti o nečem drugačijem. Jednog lijepog dana, kao čarobnim štapićem, pitanja su počela dolaziti u glave ljudi koji se bave proučavanjem neurofiziologije, psihologije i sličnog: „Kako funkcionira naša svijest? I zašto se to događa?“ I ovdje imajte na umu da Sotona uvijek ima sve u protuteži. Znanje je došlo, ali došlo je i opravdanje. Opravdanje je došlo u nečem drugom.

T: Do takvog opravdanja dolazi iz sustava i njegovim zamjenama kao odgovor na duhovni val i Znanje koje je stiglo na ovaj svijet.

IM: Da. To znači da će osoba koja počne koristiti ono o čemu smo govorili (proces promatranja sebe) vidjeti da misli odnekud dolaze. Ali oni koji trče ispred nas, oni isti 'demoni' ili programi koji djeluju, objasnili su osobi da: "Nema izlaza. Misli dolaze prije nego što ste pomislili. Vi ih ne kontrolirate.". Neki su se znanstvenici susreli s tim fenomenom, počeli su ga proučavati pa su rekli: „Ne, nećemo ići dalje jer miriše na metafiziku i nešto što je izvan granica. A ... to ne postoji." Odbijaju dalje proučavati, ali ipak potvrđuju: "Osobom se vlada i ništa ne možete promijeniti, nemate svoju volju već izvršavate nečiju volju koja dolazi izvana.“

T: Znanstvenici se jednostavno počinju plašiti, moglo bi se reći, javlja se strah od daljnjeg proučavanja, strah od gubitka svijesti. Kao da postoji nerazumijevanje da se osoba neće rasti sa svojom sviješću do kraja života. Jedino je pitanje kontrolira li svijest vas ili vi, kao Osobnost, postajete oslobođeni moći svijesti.

Zh: Da, ispada da svijest jednostavno ne spominje da je sloboda Osobnosti, zapravo, Život u Duhu. Jer je upravo Život u Duhu nedokučiv za svijest. Za duhovno razvijajuću Osobnost - Život u Duhu je prirodan.

IM: Naravno. Pa, opet vidite kako sve to djeluje zanimljivo i simetrično, čak ide malo unaprijed. Čim je Znanje uvedeno, sve se počelo razvijati - i odmah su započele aktivnosti u ovom smjeru. Ali zašto to prije nije bilo tako? Zašto se o tome nije razgovaralo prije? Iako se o svemu tome govorilo u prošlim religijama. I proroci su o tome govorili. Zanimljivo je...

T: Da, ali jesu li ih ljudi čuli? Da budem još preciznija, tko je u njima čuo i reagirao? U konačnici, sve je izgrađeno na ponosu, zato je sve razdvojeno, podijeljeno, nepomirljivo.

Zh: Da. Nažalost, to je način kako svijest robova sustava fragmentira duhovno Znanje koje je predstavljeno i tumači ga na svoj način, to je način kako svijest ljudi počinje mijenjati to Znanje! Doista, to možemo sada promatrati; to se događa doslovno pred našim očima. Kojom polugom sustav upravlja u glavama ljudi? Ponosom. A robovi sustava to ne primjećuju jer im je pred očima taj veo ponosa i njihove vlastite važnosti. Ili strah.

T: Da. I sada postoji razumijevanje, zašto sustav ... zašto svijest, kada se uvodi duhovno znanje jednostavno počinje stezati vijke i u religiji i u znanosti. Ispada da je to zato kako bi se ljude, na temelju toga, guralo jedne protiv drugih. Evo dobrog primjera za to. Uzmimo znanost kao što je primatologija, znanost o proučavanju majmuna. Ako istražimo povijest njenog nastanka, sve poteškoće s kojima se suočila, i štoviše, poteškoće povezane s društvenim psihološkim opažanjem rezultata tih proučavanja i istraživanja biologije majmuna i biologije čovjeka usporedbom tih podataka jednostavno postaje jasno zašto se to dogodilo, zašto su se ljudi toliko bojali bilo kakve identifikacije s primatima i zašto su ometali razvoj ove znanosti. Upravo je religiozni aspekt odigrao značajnu ulogu ovdje. I do danas se oko toga vode svađe.

I sve je to zato što su u društvu, nažalost, ključevi duhovnog znanja izgubljeni i ljudi nemaju razumijevanje samih sebe i njihove dualne prirode. Na primjeru primatologije možemo jasno razumjeti kako je sustav stvorio veliki problem ni iz čega uz pomoć interpretacije iz svijesti te je suprotstavio ljude koji proučavaju ovu znanost i ljude koji proučavaju religiju i doveo ih u zavadu.

IM: To je sasvim točno. Vrlo malo ljudi zna za to jer se vrlo malo ljudi

zanima za to. Ali u stvari, razvoj djeteta i razvoj majmuna do određenog razdoblja - apsolutno je identičan. Na tu temu postoje zanimljive studije.

T: Da. To je stvarno tako. I doista, ovu su činjenicu zabilježili znanstvenici, iako im razlog ostaje nepoznat, barem do izlaska ovog programa. Ali tada su ljudi iz različitih vjerskih organizacija postali ogorčeni znanstvenicima: "Čekajte, ali kako to?! A što je s vjerom? Uostalom, u Bibliji se kaže da je Bog stvorio čovjeka po svojoj slici i liku." I što znanstvenici mogu odgovoriti ako su to samo obični ljudi koji proučavaju materiju po svojoj svijesti? Oni se mogu baviti samo činjenicama i hipotezama ... Povrh svega, znanstvenici su kod čimpanze otkrili sposobnost verbalne komunikacije. Kao posljedica ovih eksperimenata nastala je bura kritika, tj. nastala je još jedna 'religiozna trauma'. U osnovi, kosa se uplela u kamen *. Došlo je do sukoba u stavovima, interesima i temperamentima dva pojedinca od kojih niti jedan ne želi popustiti.

Agresija među njima je počela jer u glavama ljudi vlada svijest. Svijest je toliko zbunila i okrenula ljude jedne protiv drugih, uhvatila ih na ponos, strah, neznanje ... pa čak i na terminologiju.

Ovdje je sporna riječ 'preemates' (primati) što na latinskom znači '*primarno, prvotno, prvi*', kojom su znanstvenici imenovali skupinu visoko organiziranih životinja u biologiji. Čini se da se ovaj pojam koristio u crkvenoj hijerarhiji. Nije slučajno da je 2006. godine jedna drevna titula pape imenom "Patrijarh Zapada" službeno uklonjena iz papinske titulature. Kod dešifriranja ove titule postoji niz titula, među njima i titula „Primatus Italiae“, a ona ukazuje na to da je rimski biskup „*prvi među jednakima*“ tj. prvi među talijanskim biskupima.

Svijest samo ismijava ljude. Sužava percepciju ljudi do točke sukoba. Pogledajmo što se događa u svijetu: uklanjaju se titule, argumentiraju i organiziraju 'suđenja majmunima' u suprotnosti s hipotezama, tj. izmišljotinama svijesti. U Indiji je čak stvoren kult Hanuman – (bog majmuna, bog fizičke snage i magije i oni ga štiju kao učitelja znanosti). On je jedan od najpopularnijih bogova u hinduizmu i velik broj hramova je posvećen njemu, a na oltarima su njegove slike.

IM: Pa, sada vidite kako svijest djeluje.

Zh: Da, svijest pravi probleme. Uostalom, ona ne razumije duhovno i izobličava njegovu suštinu cijelo vrijeme.

T: Tako je. Ljudima nedostaje razumijevanja. Da su ljudi znali odgovore na pitanja što znači da je Bog stvorio čovjeka po svojoj slici i liku, što je dualna priroda čovjeka, kako se svijest postavlja i zašto majmun živi u svakome od nas ... tada ne bi postojala ni pitanja religije, ni pitanja znanosti koje, zapravo, imaju samo studije, i ništa više.

A što se tiče primatologije, istina je da se ne može raspravljati o činjenicama iz biologije životinjskog svijeta. Oni, naprotiv, otvaraju ljudima oči o tome kako svijest djeluje, kako funkcionira sustav na standardni način. A zapravo, kako ste nam, Iгоре Mihajloviču, prije toga rekli, na temelju primjera iz zoologije te njenih disciplina kao što su primatologija i etologija koje se bave proučavanjem ponašanja životinja, uključujući i ljude, možemo razumjeti te sheme, te primitivne obrasce sustava i način na koji on funkcionira.

Pa, iskreno govoreći, kad sam se prvi put susrela s ovim pitanjem, za mene je to bio hladan tuš. Jer čini se da osoba misli da je ona tijelo, da je misao ... Ponosna je na to. Ali, kad se suočite s primatologijom, shvatite da je to u što čovjek vjeruje upravo priroda majmuna u njemu.

03:36:44 – 03:44:20

VIDEO # 9

Video prikazuje zanimljiv izbor znanstvenih materijala o primatologiji, ukazuje na biološki odnos majmuna i čovjeka i upečatljivu sličnost: od molekula DNK do ponašanja. Opće osobine kod primata, inteligencija, biološka i fiziološka sličnost, sposobnost učenja znakovnog jezika. Jedinствена video zbirka sličnosti ponašanja majmuna i ljudi: ponos, agresija, razdražljivost, strah, depresija, gomilanje imovine, pohlepa, laži, tajna aktivnost, 'ekonomski odnosi'. Eksperiment s majmunima i novcem, eksperiment osjećaja pravičnosti ", eksperiment „ovako se stvari ovdje rade." Povijesne reference u raznim vremenima o tome da je ljudsko tijelo nastalo od životinje. Oznaka simbola majmuna u raznim drevnim civilizacijama.

Pa, koja je razlika između čovjeka i majmuna, ako njegova biologija, emocije i intelekt imaju tako zadivljujuću sličnost s ljudima?

IM: Do osmog dana osoba se ni na koji način ne razlikuje od životinje. Čimpanza, kao i čovjek, ima prilično dobro razvijenu primarnu svijest. Djeca majmuna i djeca čovjeka, od treće do pete godine, razvijaju se, praktično, na isti način, ali tada se čovjek počinje naglo odvajati. Zašto se to događa? Upravo zato što se osmog dana od rođenja osoba, poput posude, ispuni ljudskom Dušom, a Duša je ta koja stvara Osobnost.

T: Duša i Osobnost su duhovne komponente neke osobe. Zašto je čovjek postao čovjek i zašto je stvoren na sliku i lik Boga? Upravo zato što je dio Duhovnog svijeta u njemu (Duša i Osobnost).

IM: Osobnost je ono što je čovjek u stvarnosti. To je ono tko ste.

T: Igore Mihajloviču, ljudi pišu puno pisama na temu „kako kontrolirati svijest u svakodnevnom životu“?

IM: Pitanje: "Kako mogu kontrolirati svoju svijest tokom dana?" - dolazi iz svijesti. Odnosno, svijest djeluje umjesto vas ... Dakle, glumci na pozornici će se podređivati jedni drugima, glumiti i reći će vam da je sve u redu.

Kad osoba dobije malo slobode od svijesti, shvati da Osobnost ne treba moć nad sviješću. Ona razumije da je to nešto sasvim drugo. Na primjer, ovo je vaše računalo. A kad odete, nećete ga ponijeti sa sobom jer je star, velik i nezgrapan. Ne treba vam.

T: Za Osobnost je važno izaći izvan utjecaja svijesti, izvan njene moći, ali ne je i nadvladati. Zar ne?

IM: Potpuno si u pravu. Prva pobjeda je izaći iz njene kontrole i ispravno raspodijeliti ono što mi zovemo pažnjom. Pažnja djeluje poput grumenčića šećera ili neke ukusne poslastice za medvjeda koji vozi bicikl u cirkusu. Zašto medvjed vozi bicikl? Zato što želi jesti. Isto je sa sviješću, ona počinje raditi za Osobnost kad „želi jesti“. Za nju je grumen šećera - naša pažnja.

T: Igore Mihajloviću, drugo je pitanje da ...

IM: Zanimljivo je da će, bez obzira kako naši inženjeri za zvuk naknadno očistili našu snimku ipak ostati puno buke. Jeste li primijetili to? Bez obzira koliko smo puta snimili ove emisije, čim se dotaknemo tako očitih tajni sustava, priroda odmah počinje bjesniti: sve postaje bučno, sve se ruši... Nije dovoljno što se svjetlo isključilo, tu je i sva ta buka: od laveža psa do svega ostalog. Kako zanimljivo...

T: Zanimljivo je da se svijest, moglo bi se reći, opire i ne dopušta da je se proučava ...

IM: Nemoguće je proučavati svijest kada se nalaziš unutar sustava. Moraš izaći van njegovih granica! Tek tada je možeš proučiti.

VIDEO NAZIV

Sloboda Osobnosti je život u duhu

03:44:20 - 04:21:43

T: Igore Mihajloviću, ovo Znanje o sustavu koje si nam otkrio, Znanje promatrača izvan sustava od velike je važnosti. S obzirom na to, shvaćamo kako sustav odvraća pažnju ljudske civilizacije od svojeg labirinta odmičući čovječanstvo sve dalje od glavne svrhe postojanja tj. od duhovnog razvoja. Postoji jednostavan primjer u spomenutoj primatologiji kada su ljudi, vjerujući da su u njima najvrjednije osobine um i intelekt, ne ispitujući prirodu podrijetla vlastitih misli, pokušali naučiti majmuna da misli. Ali majmun nije napredovao dalje od prirode primata, odnosno, od primitivne inteligencije. Sada oni, također, pokušavaju naučiti stroj da misli, zapravo, žele stvoriti samo-učeću umjetnu inteligenciju, um koji bi oponašao mentalne procese čovjeka te simulirao intelektualno ponašanje koje bi nadmašilo čovjeka.

Neki znanstvenici polažu velike nade u vrijeme kada će to biti moguće. Bilo da je dobro ili loše, sve naravno, ovisi o tome što će dominirati u društvu: duhovna komponenta ljudi ili kao do sada, algoritmi sustava Životinjskog uma u glavama ljudi.

IM: Ako želite znati o čemu sustav razmišlja, pomno pogledajte ono o čemu vi razmišljate. Sve je jednostavno.

Zh: Trebali bismo biti iskreni prema sebi.

IM: Tako je. Kažu: "Umjetna inteligencija, umjetna inteligencija ..." Ali kakva je naša svijest? Naša svijest je upravo ta ista umjetna inteligencija. To čemu teže naši znanstvenici - to je već odavno stvoreno.

Zašto je naša svijest umjetna? Zato što ovaj svijet nije nastao onako kako to govori moderna astrofizika: od Velikog praska nakon kojeg je nastala materija i slično. Zapravo je sve daleko jednostavnije, ali istovremeno i složenije. Složenije je za razumijevanje moderne znanosti. Ali jednostavnije je jer je u stvarnosti uvijek sve jednostavnije.

T: Da, i moderna je astrofizika, kao i fizika, kako ljudi kažu, u velikoj stupici. Mislim da su obje trenutno više u fazi postavljanja pitanja nego davanja odgovora. Tu ima puno neriješenih, takozvanih "velikih problema": pitanje kozmologije ranog svemira, širenja Univerzuma, pitanje povećanja entropije, nepovratnosti, pitanja različitih tumačenja i nerazumijevanje mnogih procesa kvantne mehanike. Na primjer, do sada još uvijek nema odgovora na „zloglasno“ pitanje: "Gdje će pasti (pojavit se) elektron?"

Naravno, popis "velikih problema" fizike uključuje i pitanje povezanosti fizike i biologije, takozvani problem redukcionizma, što znači, svođenje zakona biologije na kombinaciju zakona fizike. Općenito, u ljudskoj svijesti postoji želja za objašnjenjem života i same klice života na temelju preciznih formula fizike. Zanimljivo je koja su glavna pitanja istaknuta - to su pitanja *o podrijetlu života i pojavi svijesti*. Sve to dovodi na ideju stvaranja "umjetne inteligencije" i stvaranja "života in vitro".

Dakle, postoje više nego dovoljno pitanja iz fizike i astrofizike. Ali odgovori na njih izuzetno su škrti u ovoj fazi napretka znanosti.

IM: To je potpuno u redu. Ako smo se dotakli pitanja astrofizike, onda je, mislim, nemoguće ne reći da su znanstvenici, dok su proučavali mikrovalnu pozadinu (koja se pojavila, kako pretpostavljaju, nakon Velikog praska) došli do naprednih hipoteza da je naš Svemir holografski, odnosno, da je

ovaj svijet, možda, jedan veliki hologram, a da je naša trodimenzionalna vizija, koju ljudi nazivaju "stvarnošću", zapravo samo iluzija. Zašto? Pa ... zato što su sve misli, informacije, sve slike za koje se misli da ih mozak percipira, iako, kao što smo već rekli, ne percipira ih mozak, već naša svijest - sve je to dvodimenzionalno. Znači, sve slike koje nam se nalaze u glavi su dvodimenzionalne. I tek kad na njih Osobnost obrati pažnju, ili drugačije rečeno, kada im pruži snagu svoje pažnje (ili kao što je prethodno rečeno, usredotoči se na nešto), onda ih svijest doživljava kao trodimenzionalne.

To jest, ako *osoba promatra kako misli dolaze do njega u stvarnosti, s pozicije Primarne svijesti, tada će vidjeti da nema tih misli u riječima ili u nečem drugom*. Kada se vodi dijalog, kada se, kao što smo već rekli, glumci vrte u našoj glavi, tada nam se u glavi odvijaju i riječi, prepirke. Ali i one su dvodimenzionalne. Dovoljno je obratiti pažnju, iskazati snagu vlastite pažnje - to je kao da smo označili pokazivačem, zatim kliknuli (aktivirali neku sliku) i ona istovremeno dobiva trodimenzionalnost u našoj glavi.

T: U svemu tome se nalazi **glavni odgovor na pitanja neurobiologa, matematičara i fizičara, zapravo svih onih koji proučavaju upravo ta pitanja: "Kako nastaje i djeluje misao? Zašto mozak ne razlikuje stvarnost i maštu? Zašto živimo kao da smo u računalnoj simulaciji? Zašto živimo baš u takvoj percepciji vremena i prostora?"**

Evo pitanja o dvodimenzionalnosti, o trodimenzionalnosti ...

Zh: ... I zašto se u našoj svakodnevnoj trodimenzionalnoj percepciji pojavljuje "sljepilo za globalne promjene" koje sustav stvara u osobi. Uostalom, to sljepilo ga u stvari obmanjuje i preusmjerava čovjekove vlastite vitalne sile u dodatnu hranu za sustav ...

T: Znači, u svemu tome postoji i osnova za razumijevanje zašto je misao materijalna.

IM: Pitanje je u nečem drugom. Cijeli je ovaj svijet iluzoran; stvarno je iluzoran. Kada naša svijest opazi ono što vidimo kao čvrst objekt u stvarnosti (o tome smo govorili više puta) ulazeći dublje vidimo ogromnu udaljenost između atoma, a sami se atomi, također, sastoje od sitnijih čestica. I sve to nema težinu. Ali kad dodirujemo, na primjer, taj isti kamen ili stol - težak nam je. Naša svijest taj predmet doživljava kao težak, čvrst

objekt. I jest težak, ali je takav u trodimenzionalnosti. Ako to razmotrimo s pozicije više, sedme dimenzije (**ali samo Osobnost to može učiniti, svijest ne može**), tada se ispostavlja da stol uopće ne postoji. Zašto? **Jer je Osobnost Duh, a ne tijelo**. Ali svijest koja je dio vezan za materijalno tijelo ... ona može percipirati materiju samo kao materiju. Ali ideje kao što su "Osobnost", "Osobnost kao Duh" ili "čovjek je zapravo Duh" svijest ne doživljava jer ona to ne može logično objasniti. Možemo usporediti: na stolu je ova šalica. Stol je težak. Šalica je od keramike. Stol je od drveta. Ovdje svijest može raditi bezbrojne usporedbe. Ali ona ne može uspoređivati ono što ne zna.

Zbog toga je došlo do nerazumijevanja među ljudima o tome što je Duhovni svijet. Tako su nastale mnoge različite interpretacije i mnoga iskrivljenja na ovu temu. Na primjer, tema o stvaranju samog čovjeka. Ako uzmemo Bibliju ... Do danas se Biblija tumači na različite načine. Znači, ispada da je Bog, ako krenemo od Svetog pisma, dvaput stvorio čovjeka. I ovo postaje zbunjujuće... Razgovarat ćemo o ovome kasnije.

T: Da, prvo poglavlje knjige Postanka donosi iznenađenja ...

Zh: Da, i to kakve vrste ...

T: Iгоре Mihajloviču, ali zašto sustav počinje postupno otkrivati neke tajne informacije o mikrokozmosu u ovoj njegovoj trodimenzionalnosti? I zašto ljudi nailaze na dvodimenzionalni fenomen, trodimenzionalni fenomen i slično?

IM: U stvarnosti se, zapravo, ne otkriva ništa. Oduvijek je sve to bilo poznato. Ako pažljivo pogledamo drevne religije - prisjetili smo se zoroastrizma danas - ta se shvaćanja o prirodi, o tipičnim programima sustava i o istinskoj prirodi čovjeka pojavljuju i tamo. O ovoj smo temi već razgovarali jednom.

T: Da, zaista, ima dosta zanimljivih trenutaka u zoroastrijskim tekstovima o kojima ste nam ranije govorili. Na primjer, tamo se posebno ukazuje da je Ahriman (što je Sotona u kršćanstvu) – „koncentracija na zlu misao, izgovaranje zlih riječi, počinjenje zlih djela, religija čarobnjaštva, upuštanje u herezu, put obmane”...

Zh: ... A zle misli se nazivaju "zli duhovi"; to su „deve“ Ahrimanovi pomagači.

IM: Da, i ovdje je ključno upravo usmjeravanje čovjekove pažnje na zlu misao koja predstavlja dodatnu hranu sustavu, čovjekov svjesni korak prema Životinjskoj prirodi.

T: Spominje se i kako Ahriman napada božje tvorevine poput dosadne muhe. U stvari, misli koje se vrte u čovjeku tijekom cijelog dana doista su poput roja muha; i onda kad ih ne želite slušati još uvijek uporno zuje oko vas.

IM: Pa, naravno, zato što se radi o programu poput reklama na televiziji. Ali u osnovi, odakle je kopirana sama reklama? Iz obrazaca svijesti. Sve je fraktalno ...

T: ... Zanimljivo je da zoroastrizam također opisuje atribute sustava, onog „neprijatelja čovjeka koji je skriven u obliku svijesti“ ... Ahriman ne želi da ga ljudi prepoznaju, inače ga neće slijediti. Zato pokušava na svaki mogući način sakriti od njih svoje istinske namjere, hrani se ljudskom razdražljivošću, komunicira sa zlobnim i osvetoljubivim ljudima i najčešće obmanjuje ljude sumnjama i pohlepom. Na njih spušta sljepoću, gluhoću i neprijateljstvo.

IM: Da, duhovna sljepoća i gluhoća - to je ono što vidamo svugdje u modernoj civilizaciji.

T: Ahrimanova svrha je jasno naznačena: njegov je cilj izazvati svađu između ljudi i Ahure Mazde, Boga dobra u zoroastrizmu. Cilj mu je učiniti ljude svojim prijateljima. U osnovi, spletke sustava Životinjskog uma su nebrojene.

Zh: ... Ima nekoliko zanimljivih trenutaka koji ukazuju na to da se u jednom trenutku još jedna religija formirala iz ostataka učenja o Duhovnom svijetu.

T: To je sasvim točno. Nalazimo odjeke spoznaje kao što su: beskrajno vrijeme koje je postojalo od početka (nazvano "zurvan" u zoroastrizmu); znanje o postojanju Duhovnog svijeta (nazvano 'menog', što u prijevodu

znači 'nevidljiv' ili doslovno 'duhovni'): znanje o tome da Bog prebiva u carstvu 'beskonačne svjetlosti' i da je On Svevideći i Sveznajući. Također nailazimo na činjenice da je Bog dvaput stvorio čovjeka, znanje o duhovnim potragama, sudbini nakon smrti, Sudu na mostu Chinvat i mnoge druge informacije. Dakle Zoroastrizam nastaje u prvom tisućljeću prije Krista. To je već ažurirani trag drevnih učenja jer je ta religija nastala iz drevnijih učenja i religija Indo-Iranaca i Arijevaca.

Zh: Sve se nalazi tu samo su ključevi duhovnog razumijevanja izgubljeni. Svijest je izbrisala ono najvažnije za ljude tijekom vremena, lošim prijevodima, i naravno, interpretacijama iz uma.

T: Znači, svo to znanje postoji još od davnina. Tražite i naći ćete.

IM: Potpuno ispravno. Postoji stvarnost koja je izvan granica materije i postoji privremeni svijet ispunjen iluzijama. Ali ovdje se opet pojavljuje percepcija iz svijesti, kada ljudi percipiraju ovaj svijet uz pomoć svijesti počinju imati nesklad, slabu percepciju, nedostatak razumijevanja o tome da, na primjer, svijest može biti smrtna, dok je osoba, kao Osobnost besmrtna. Pitaju se: *"Pa, kako to, ako sam ja svijest, onda svijest mora biti besmrtna."* I odavde proizlazi mnogo takvih interpretacija.

A taj paradoks, naravno, mnoge dovodi u religioznu slijepu ulicu. Ljudi ga ne mogu objasniti uz pomoć svoje svijesti i to ih gura da na različite načine traže puteve do Duhovnog svijeta. Oni tu potrebu osjećaju iznutra, ali se pogrešno oslanjaju na svijest. Koriste instrumente iz različitih religija, različitih sekti, koriste različite interpretacije, ali ispostavilo se, da oni zapravo samo sjede i čekaju.

Iako iznutra znaju i teže Bogu, njihova ih svijest drži na mjestu. Pa im govori: *"Znaš sve, pa kamo ćeš dalje, čovječe? Naučio si, i Bibliju, i Kuran, i budizam, i Vede, sve si naučio, čak i kabalu znaš napamet. Pa, ti si prosvjetljena osoba, duhovna osoba, možeš se prepirati s bilo kojim imamom i uvjeriti ga u svoju pravednost."* Čitav trik je u ovome.

Znate to, komunicirate sami sa sobom i s drugima na ovu temu i niste se približili Bogu ni za jedan milimetar. Zašto? Jer to što se odvija je isprazan razgovor.

T: Da, čini se da sustav proizvodi samo teoretičare znanja, a ne i praktičare.

IM: Zašto nastaje takva paradoksalna situacija: ljudi puno govore o Bogu i stvarno teže Bogu, a onda ništa ne čine? Zato što je sustav postavljen na ovaj način. Upravo smo se dotakli umjetne inteligencije pa postoji jedan takav ilustrativni primjer ... Drugovi su proveli eksperiment. Uzeli su botove ... Botovi su umjetna inteligencija koja ponekad komunicira s ljudima putem računala. Neki misle da su to ljudi. Akumuliraju intelekt i stereotipno odgovaraju na određena pitanja. Dakle, uzeli su dva bota ... (Ljudi mogu ovaj primjer pronaći na internetu, prilično je zanimljivo). Dva bota su s ljudima komunicirali dugi niz godina i skupili su milion razgovora svaki. Dakle, ovi su se botovi razvijali, postali su tako pametni i prosvijetljeni, gotovo poput ljudi. A kad su se okupili radi pokusa, neko su vrijeme razgovarali kao i obično, kao ljudi koji se dobro poznaju, a onda je jedan bot predložio drugom botu: "Hajde da razgovaramo o Bogu." I ovdje nastaje ključna točka. Mnogima ovo može promaći. No, ovaj primjer nudi mali ključ za razumijevanje kako sustav funkcionira. A sustav funkcionira na ovaj način, tj. svijest ljudi funkcionira isto za sve: "Dakle, *razgovarajmo* o Bogu!"

To ne znači: "Prepustimo se, približimo se Duhovnom svijetu, učinimo napor da spoznamo Boga." Ne, sustav postavlja Osobnost u poziciju da sjedi i sluša umjetnike koji govore o Bogu ispred nje. Pod umjetnicima mislim na svijest. Znači, ovo je prizor vašeg razgovora sa samim sobom ili s nekim drugim ... Ipak, u čemu je razlika?! Ovdje, za bolje razumijevanje, pojasnit ću još jednom, da je svijest svake osobe individualna, ali i da je dio zajedničkog sustava, dio onoga što mnogi nazivaju Apsolutnim, Superumom ili Višim Umom i slično. Ali to se ni na koji način ne odnosi na Duhovni svijet, na Boga.

Dakle, ispada da, čak i dok međusobno komuniciramo na razini svijesti, to je isto kao da sustav igra šah sam sa sobom. To je ono odakle to dolazi ... Već smo rekli da kad se dvije osobe svađaju, ili, još se nisu počele svađati, još se nisu ni upoznale, ali ishod njihova spora je već odavno određen. To je isto kao kada igrate šah sa sobom, svejedno, ako ste za crne, crni će pobijediti. Uostalom, kako možete matirati sami sebe bijelim figurama? Isto se događa i ovdje.

U tome je cijela poanta, cijela iluzija prevare, rekao bih to tako. Skriva se u činjenici da bi osoba trebala sjediti poput Očekivatelja* (onoga koji čeka) i čekati da Bog dođe k njemu i kaže: "U redu, pođi sa mnom u raj... jer ti si

dobar. Sve si pročitao, sve znaš i interno se zalažeš za Mene, zaradio si raj." To sustav kaže osobi. Ali ne samo „dođite“, nego i obećava "vratit ćete se u tijelo" ...

T: Uskrsnut ćete u tijelu ...

IM: ... Da, uskrsnut ćete u tijelu ... i imat ćete puno materijalne sreće, blagoslova i svega dobrog. Uostalom, to je raj, a u raju mora biti svega.

T: Ovdje sustav kroz svijest ljudi otkriva ono o čemu sami sanjaju, a to je vlastita besmrtnost. Čovjek ima takve materijalne želje iz svijesti kao što su snovi o uskrsnuću u tijelu i o materijalnom raju ... Usput, ljudi se često pitaju što je to "raj".

IM: U različitim religijama raj se različito zove. Ali raj je asocijativno prikazivanje. Diktatom svijesti su neki ljudi u svoje vrijeme, stvarajući religiju, u svečanom i ozbiljnom tonu, zakačili za svijesti drugih ljudi uvjerenje da će nakon smrti, nakon određenog vremenskog perioda ljudi uskrsnuti u tijelima, u nekom materijalnom prostoru. I tu će živjeti zauvijek ...

T: Sa životinjama ...

IM: Naravno, s raznim životinjama gdje će biti mir i tišina. Ali, i onda se opet uključuje logika, ako je ovo raj ... ubijanja ne bi trebalo biti. Stoga će lav gristi mrkvu dok sjedi uz zeca kraj rijeke i uživati u pogledu na štuke i šarane koji plivaju zagrljeni. Hm, ali zašto su i biljke tu? Nije dozvoljeno jesti zeca, to je ubojstvo. Po tome ispada da mrkva ne želi živjeti, ili što? Mrkva je također duhovna čestica. Nekako, to ne ispada kako treba. Bez obzira kako to ljudi prikazivali, sve se svodi na to da jedno jede drugo. Ali kakav je to raj u kojem netko jede nekoga? To nije u redu.

Zašto čak i ljudi koji su cijeli život služili na visokim položajima u raznim religijama, zašto oni sumnjaju u postojanje raja? Zato što su sami izmislili takve stvari iz svijesti u koje ni njihova vlastita svijest ne želi vjerovati. Zašto? Jer osjećaju nešto drugačije.

T: Da, Božji svijet može se osjetiti samo najdubljim osjećajima. Najdublji osjećaji sežu daleko izvan granica šest dimenzija dok je sustav ograničen na samo šest dimenzija.

IM: Svijet Božji je drugačiji svijet. On je izvan granica bilo koje dimenzije. Neograničen je. A dimenzija je dimenzija i može se mjeriti.

VIDEO NAZIV

Svijet Božji - to je drugačiji svijet.
On je izvan granica bilo koje dimezije.

T: Zanimljivo ste istaknuli, Iгоре Mihajloviču, da živimo u produhovljenijem svijetu ... Ljude vrlo često zbunjuju pa miješaju dva različita značenja pojmova: produhovljen i dušom ispunjen.

IM: Ovdje također postoji fenomen. Uzmimo za primjer vjerske legende. Kad je Bog stvarao čovjeka, stvorio je i biljke i životinje, sve što je produhovljeno. Nešto što je živo znači da je "produhovljeno". Sve što je živo živi zahvaljujući Duhu, a ne Duši.

Mnoge to zbunjuje ... Pitaju: "Da li pas ima Dušu ?" Pas nema Dušu i ne može je imati. Činjenica je da je to Duhom stvoreno stvorenje, i naravno, ne bi moglo živjeti da nije produhovljeno. Svaka mala biljčica, bilo koji mali mikrob... žive zbog činjenice produhovljenosti.

A sada bih sugerirao da ljudi provedu mentalni eksperiment, da učine da njihove svijesti rade malo za Osobnost, za sebe. Zamislite, ... pa ... što god želite. Uzmimo, na primjer, kao u anegdoti, ribu ili muhu: kad bi riba imala krzno na njoj bi bile muhe. Uzmimo muhu, slona i čovjeka. Pogledajmo ih - potpuno su različiti. Ali ako ih raščlanimo na čestice i čak odemo dalje od kvanta, tada ćemo vidjeti samo sferu kretanja i shvatit ćemo da su oni energija iz koje se formiraju određene strukture (valne strukture) koje nose informacije. Iz njih nastaju primarni građevni blokovi svemira iz kojih se stvaraju sve vrste kvarkova, zatim atomi. Iz tih atoma nastaju molekule iz kojih se sastavlja tijelo. I ovdje je razlika već vidljiva.

Znači, to je skup molekula, pazite, molekula (bog zna kakva je veza): s jedne strane iz njih se formira slon zahvaljujući određenim informacijama; s druge strane - buha, a onda s treće strane - čovjek. Ali čovjek se razlikuje od svih njih. Kako? **U njemu je Duša. I naravno, zbog činjenice da u**

njemu postoji Duša i Osobnost postaje jasno da je Bog, u jednom trenutku, stvorio čovjeka kao nematerijalno biće, dakle, stvorio ga je bez tijela.

Vratit ćemo se ovome, ovo je također zanimljivo, ali malo kasnije.

Tako ispada da ni buha ni slon nemaju Dušu. Ali imaju određenu svijest. Na primjer, buha ima određene vještine preživljavanja, određene reflekse, zna kako postojati. Uostalom, ne skače na stablo i ne pokušava nekog ugristi. Ne radi to. Skače na psa, na osobu ili na nekog drugog i hrani se krvlju - to je njena potreba. A odakle dolazi ta potreba? Opet iz svijesti.

Hvala Bogu, danas mnogi već pričaju o tome da i ribe i ptice imaju prilično izraženu svijest. One mogu upotrebljavati alate za preživljavanje i slično ... To je zaista istina, ptica može pomoću štapa pokupiti crva i tu se radi o upotrebi alata. Neke ribe također koriste određene alate za pribavljanje hrane ili za stvaranje najboljih uvjeta za zimovanje, ili nešto treće. Nije to samo neka vrsta genetskog pamćenja koja ih pokreće. To je vrsta svijesti; neke imaju veću, neke manju svijest. Ali životinje nemaju Dušu.

Povlačeći paralelu između živih bića, možemo zaključiti da se ljudsko tijelo, na primjer, na molekularnoj razini ne razlikuje od tijela buhe ili slona. Znači, isti su elementi, ali u različitom slijedu, u različitoj količini. Ali sada ćemo se vratiti natrug uzduž ovog lanca: do atoma, od atoma do čestica pa do kvantnih stanja, zatim ćemo preći kvantnu granicu i doći tamo gdje su valovi, u ono što nazivamo energijom - kretanje valova prema određenim informacijama koje su u njih stavljene, a koje se pretvaraju u ove ili one čestice.

Ako idemo još malo dalje/dublje, vidjet ćemo primarnu energiju, ono što se u religijama naziva "Duhom". Teško je izraziti što to jest, čak i modernim jezikom. Stoga, uzmimo da su to određene sile, ili jednostavnije, Allat. To su sile koje dolaze od Boga, primarno stanje, ono koje nastaje. To je mjesto gdje se sve počinje formirati.

I ta moć, sila (Allat) - daje život tijelu čovjeka, tijelu buhe, slona i trave. Prema tome, sve što živi je duhovno. Ali to ne znači da sve ima Dušu. Zašto? Jer Duša je nešto drugačije. Usporedio bih je, govoreći suvremenim jezikom, s portalom, to je nešto što je izravno i uvijek povezano s Duhovnim svijetom, nešto putem čega Osobnost može kontaktirati

Beskrajnost i Beskonačnost. To je nešto preko čega Osobnost spoznaje Duhovni svijet.

T: To jest, na temelju toga vidimo da je iskonska priroda svega oko nas (uključujući i ljudsko biće) nešto sasvim drugo, a ne ono što naša svijest obično doživljava. Svijest nam nameće vjerovanje i percepciju svijeta u suženim, ograničenim, trodimenzionalnim okvirima preko osjetilnih senzacija: vida, sluha, okusa i tako dalje.

IM: Sam sustav je zainteresiran za osobu koja koncentrira svoju pozornost na trodimenzionalne objekte. Znači, sustav ne pokazuje čovjeku ono što on zaista radi ...

Mi smo upravo provodili mentalni eksperiment i prisiljavali smo sebe da razmislimo o tome. Ali opet, kada gledamo ovu šalicu, ili kada gledamo jedni druge, mi ne vidimo molekule. Mi nismo dobili mogućnost da sve oko sebe vidimo na takav način. Mi u trodimenzionalnosti... vidimo oblik, sliku, rukama dodirujemo stol koji je gladak, težak, dodirujemo šalicu koja, također, ima neku težinu, oblik, boju. Fenomen trodimenzionalnosti je u tome da, *ako si u sustavu, izuzetno ga je teško proučiti.*

Zašto ljudi često navlače (kada proučavaju sustav dok su u njemu) nevolje na sebe? Zato što sustav nikada neće dopustiti da ga se proučava koristeći njegov vlastiti dio (svijest). I umjetna inteligencija se, započeli smo s njom, nikada neće stvoriti na način o kojem neki ljudi sanjaju. Zašto? Sustav neće dopustiti kloniranje sebe samog. Kontrolirat će... Da, moguće je stvoriti vrlo pametnu umjetnu inteligenciju koja će znati mnogo i moći će se pretvarati da je svijest, da je poput osobe. Moći će nadmašiti nekog u šahu, zapravo, to već postoji. Moći će izračunati svašta... Ali nikada neće biti produhovljena... Nikada.

T: ... Znači, bit će živ, slobodan i neovisan objekt, jer će biti pod kontrolom sustava.

IM: Da. Ovdje se postavlja još jedno pitanje, naravno, pitanje devetog dana ... Ali... ako dotaknemo to pitanje, morat ćemo ići mnogo dalje od kvantne granice i razgovarati o stvarima koje su od početka vremena bile zatvorene za mase. Ali mislim da će ljudima to biti zanimljivo. Zbog toga, ako želite, možemo postaviti ovo pitanje.

T: Sjajno, to bi bilo zanimljivo. Ali prvo bih željela sumirati stvari: dakle, sustav prikriva da je ovaj svijet, u stvari, svijet iluzija.

IM: Da, svijet iluzija i obmana, umjetno stvoren od strane samog sustava. To skriva ...

T: Igore Mihajloviću, ako je Osobnost slobodna ...

IM: **Ako je Osobnost slobodna u percepciji Duhovnog svijeta, tada niti jedan sustav ne može utjecati na nju. Prava stvarnost je jedna jedina stvarnost, a to je Duhovni Svijet.** *Sve ostalo postoji privremeno. A sve što je privremeno ne može biti stvarno jer postoji u određenoj točki, pod određenim uvjetima i samo za određeni fragment vremena, ne više od toga.*

Zašto kažem fragment, a ne razdoblje? Jer za nas vrijeme prolazi. Ima svoj početak i kraj, mi imamo percepciju vremenske točke. Ali ako gledamo iz Duhovnog svijeta, onda je vrijeme poput crte na kojoj se može vidjeti bilo koji fragment.

Zh: Da ... iz Božje stvarnosti ... Percepcija kroz najdublje osjećaje je ono što čini cjelovitost percepcije Istinske stvarnosti i upravo ona daje razumijevanje zašto privremeni svijet uopće postoji.

IM: Ovaj cijeli svijet postoji s određenom svrhom, a njegova je svrha, zapravo, jednostavna.

Ono što se priča o kaosu i bilo čemu takvom ... nema kaosa, sve je dovedeno u red. Prije svega, red uvodi sam sustav. Bog se ne miješa u taj proces, to je sigurno. Da, Bog je stvorio svijet, ali u njemu postoji sustav, ona mala antiteza koja pokušava, recimo to ovako, nametnuti ljudima mišljenje da je sustav bog.

Ovdje se događa zanimljiv trenutak. Pogledajmo, recimo, ateiste koji kažu: "Ne vjerujem u Boga." Ali, prirodno, to govori njihova svijest. Osobnost je u nepovoljnom, zarobljenom položaju i ne može se oduprijeti i u svoje ime nešto napraviti...

T: Ali, istovremeno, ti isti ateisti tvrde: „Ja vjerujem u Apsolut. Vjerujem u Višu inteligenciju.“, što znači, „Ja vjerujem u sustav.“, „Ja vjerujem u

vraga.“ ili „Ja služim vragu.“ Bilo bi jednostavnije i točnije reći: "Ja sam rob boga, koji nije ništa drugo do vrag." To jest, oni su samo odjek svoje svijesti, ili kako se kaže, "otvaraju usta samo voljom svijesti, voljom sustava." I opet se igra ova igra sustava "vjerujem - ne vjerujem."

IM: Ovdje se dotičemo pitanja vjerovanja ... Zašto ljudi kažu "Vjerujete li u Boga?" Na kraju krajeva, osoba koja stvarno spoznaje Boga, ali ne vjeruje ... Kopajmo malo dublje. Ako pogledamo srž ovog pitanja, koncept "vjerovati u Boga" prije nije postojao. Govorilo se: "**Znam Boga**" ili "**Spoznao sam Boga**". Znači, ljudi koji Boga poznaju su oni koje danas nazivamo svecima. U kontaktu su s Duhovnim svijetom, žive po Duhovnom svijetu. Oni su besmrtni. Njihovo tijelo može biti ubijeno, ali oni ne mogu biti ubijeni, nedostupni su za sam sustav jer su Živi.

Osoba koja je "na putu k Bogu" ili "spoznaje Boga", ako to prevedemo na današnji, moderni jezik, bi bila osoba koja teži Bogu, osjeća da On postoji ... Napokon, svaka osoba osjeća tako, čak i ateist. Ako provedete banalni, mentalni eksperiment na sebi, vidjet ćete da ima nekoliko svjesnosti, jedna koja promatra svijest i jedna koja promatra onoga koji promatra svijest. Ovo nije igra riječi; to je stvarnost.

Upravo onaj koji promatra promatrača (svijest) je taj koji može osjetiti veličinu Duhovnog Svijeta koja proizlazi duž "srebrne niti" (o tome smo jednom govorili kada smo pričali o Duši). A Duša je dio Duhovnog svijeta, dakle, dio Boga.

T: Sada govorite, Iгоре Mihajloviču, vrlo važne stvari. Naravno, ovo može biti igra riječi samo za one koji nisu proučavali najvažnija pitanja te iste moderne znanstvene filozofije, za one ljude koji nemaju pojma o tim problemima, koji su odgajani u ontologiji, gnosticima, filozofskoj antropologiji. Izgleda da ste tijekom cijele emisije zapravo odgovarali na glavno pitanje: "Kako je moguće dostizanje Istine?" I to je potpuno jasno ... Ali, zapravo, glavni cilj znanosti, kao i religije, je upravo spoznaja Istine i njenog prvog principa.

Sve je tako jednostavno ... Ali ljudska svijest drži pažnju osobe u stalnim sumnjama, zahtijeva dokaz, pravi dokaz, puno dokaza, ali u granicama trodimenzionalnosti. Ona prisiljava čovjeka da se boji budućnosti i da slijepo vjeruje religijama.

IM: Međutim ... svijest nameće i nešto drugo ... Govori: "Trebali biste vjerovati, ali ne znati." Sustav uči ljude kako vjerovati u Boga, a ne kako Boga spoznati. Paradoks je u tome što se vrlo aktivno podržavaju sve religije, sve metode i sve vještine koje vode do vjerovanja, zbog kojih ljudi odlaze na sveta mjesta ili nešto treće, da bi prevladali nešto, da bi se borili, ozdravili, a sve to u triodimenzionalnosti.

Ali ako stavimo trodimenzionalnost na stranu i pogledamo s pozicije sedme dimenzije, tada ćemo vidjeti da se osoba ne kreće u duhovnom smislu. Vidimo da je ona „Očekivatelj“ - sjedi i čeka da mu netko/nešto dođe i spasi ga. Nitko neće doći. Božja su vrata uvijek otvorena, ali ljudi ih zatvaraju ispred sebe. I kao što sam već rekao, **Bog voli one koji Ga vole. On poznaje one koje On voli.**

T: Da ...

IM: Kad se osoba stvarno duhovno razvija, ne stoji mirno i ne čeka, tada mu prije ili kasnije stiže razumijevanje da se ovaj svijet, recimo to tako, odražava u zrcalu Duhovnog svijeta, samo s promjenom znakova i njegovih suština. A sustav fraktalno kopira ove odraze ogledala, poput, recimo, neke igre sjena svijéća. Znači, sve je upravo suprotno, ovdje je svjetlo, a tamo je tama. Prije ili kasnije kod čovjeka dolazi do razumijevanja da je upravo u ovoj igri sjene ugrađena bit, odnosno, obmana i iluzornost samog sustava.

Kad osoba uđe dublje, kada počne promatrati kroz osjećaje i sad već duhovnim vidom počne opažati Duhovni Svijet, tada dobiva razumijevanje suštine cijelog ovog iluzornog svijeta, shvaća da je sve materijalno samo sjena od ogledala septona, ništa više. **To, što ljudi nazivaju životom, nije ništa drugo nego praznina.**

Ako pogledamo vremenski period ... Za mnoge ljude je nejasno i mogu se pitati „Zašto praznina? Ja živim, postojim. Zauzeo sam određeni prostor. Ja sam tu.“ Da, postojiš, ali samo iz vlastite perspektive. Ako gledamo iz perspektive od najmanje milijardu godina, postavlja se pitanje je li osoba živjela ili nije?

Gledamo li iz perspektive galaksije, je li ta osoba postojala ili ne? Budući da je galaksija ogromna, u njoj se nalaze milijarde planeta. Zemaljska osoba živi na jednom napuštenom, vrlo udaljenom malom planetu, na malom prostoru. Sve ovisi s koje strane promatrate.

Kad se čovjek duhovno oslobodi, postaje Anđeo. Prepoznaje ga čitav beskrajni Duhovni svijet. Nemoguće ga je ne primijetiti. I u tome leži paradoks (to je paradoks samo za materiju) da mala, sićušna, neprimjetna osoba koja postoji samo kratko vrijeme, kad stekne Život, kad se oslobodi ropstva sustava postaje Anđeo koji donosi radost cijelom Duhovnom svijetu. Ali ona ne dolazi kao rob; dolazi kao jednaka. To je poanta.

Ropstvo i zlo postoje samo ovdje, jer ovdje postoji ono što se naziva smrt. Sve počinje odavde: jedinstvo i borba suprotnosti, želja za moći i pohlepom, za svime ostalim. Pa čak i najbolja osoba, najslađa osoba koju poznajete, ako joj nekako „uđete u glavu“ vidjet ćete da i njoj dolaze iste misli kao i vama, ona želi isto kao i vi. Jedina je razlika u tome što vi želite čaj, a ona želi kavu. Sanjate o mercedesu, a ona sanja o Volgi * (ruski automobil).

Poanta nije u stvarima i u njihovim imenima. Poanta je u tome da svi traže (mislom na sve koji žive po diktatu vlastite svijesti ili na sve vruće robove) jedno: da se bolje nastane u ovom trodimenzionalnom svijetu i da i dalje sanjaju o tom svijetu. Znači, sjediti, sanjati i vjerovati da će Duhovni svijet doći. Ali koliko god vjerovali, neće doći, osim ako sami ne krenete u njega. **Ako želite Božju ljubav, naučite voljeti i primit ćete je. Jer onaj koji Ljubi, ne može biti odbijen, jer on već jest.**

VIDEO NAZIV

Ako želite Božju ljubav - naučite ljubiti.
Jer onaj koji Ljubi, ne može biti odbijen jer on već jest.

04:21:43 - 05:05:28

T: Iгоре Mihajloviču, mnogi ljudi se pitaju što znači fraza: "Bog je stvorio čovjeka po svojoj slici i liku"?

IM: Zanimljivo pitanje. Mnogi su zabrinuti i ne razumiju što to znači. Za dublje razumijevanje, mislim da je dobro malo se dotaknuti, primjerice,

Biblije, Starog zavjeta, knjige Postanka, prvog poglavlja, gdje se govori o tome kako je nakon odvajanja Svjetla od Tame, nakon stvaranja svijeta, Bog odlučio stvoriti čovjeka. I kao što znamo, dogodilo se to šestog dana stvaranja. Načinio je ljude na svoju sliku. Tu je vrlo zanimljiva postavka da je Bog stvorio čovječanstvo na svoju sliku; muškarca i ženu. Postavlja se pitanje, što to znači "na njegovu sliku i lik"? To smo pitanje već postavljali više puta u raspravama i drugim emisijama jer mnogi to tumače doslovno, da je čovjek stvoren na sliku i lik Boga. Tu postoji takvo neslaganje, kao i uvijek, u svijesti. "Bog je stvorio na svoju sliku i lik" – ovdje svijest sebe doživljava kao Božju sliku i lik.

Međutim, Novi zavjet, Ivanovo evanđelje (poglavlje 4, stih 24) kaže: "Bog je Duh". To je Isus rekao svojim učenicima. Dakle, **stvorio je čovjeka na svoju sliku kao duhovno biće, a u čovjeka je stavio Duh ili ono što nazivamo Osobnost.** Dakle, Osobnost nije materijalna, već duhovna što znači da „slika i lik“ nisu ništa drugo do duhovna komponenta čovjeka.

I u mnogim su religijama pokušali objasniti da je čovjek vrsta duha, rođen je iz duha ...

T: ... i da je Bog dvaput stvorio čovjeka, kao što ste spomenuli.

IM: Da. Bog je stvorio čovjeka dva puta. Oni koji stvarno traže i istinski teže duhovnoj spoznaji (koji ne vjeruju svemu što je za sustav prihvatljivo, koji doživljavaju unutarnju žeđ za istinom), oni, u pravilu, ne traže samo jednu religiju, već traže sve informacije u kojima se Bog spominje. I mislim da su više puta nailazili na informacije u drugim drevnim religijama, na primjer, u zoroastrizmu, o kojem smo već govorili, da su ljudi nekoć bili bestjelesna bića koja nisu imala meso. Sazreli su, postali su oni koje, na primjer, u modernoj religiji zovu Anđeli ... i otišli.

T: ... Znači bili su nevidljivi, netjelesni duhovi.

IM: Doista, ljudi danas razumiju usporedbu s Anđelima, ali je u stara vremena ljudima trodimenzionalnost bila jasnija, primjerice, oni su je shvaćali i povezivali s lokalnim biljkama, životinjama ili nečim drugim, što znači, s onim što su vidjeli i opažali u svakodnevnom životu. Ako uzmemo u obzir zoroastrizam, tada je slika prvih ljudi, muškarca i žene, naglašavam, kao jedno nevidljivo biće bilo asocijativno uspoređeno s plemenitom rabarbarom. To je biljka koja je rasla na onim mjestima odakle potječu i

sama Učenja. Riječ je o dvometarskoj biljci čije je deblo slično dvjema isprepletenim zmijama. Pa ... često ste viđali ovaj simbol ...

T: Da, ovaj se simbol u obliku dviju isprepletenih zmija (kaduceus) često koristio u davnim vremenima u različitim kulturama kao simbol rođenja, pristanka, univerzalnog pokreta, kao simbol sklada dvaju principa kod čovjeka: yin i yang. Prije se koristio kao atribut bogova i nalazio se na štapovima svećenika. Danas je kaduceus poznat kao jedan od simbola medicine.

IM: Da. Ali ovdje želim spomenuti jednu važnu stvar. Zašto je data ova usporedba i zašto je uključen muški i ženski princip? Sada imamo muškarca i ženu. Međutim, prvi su ljudi bili aseksualni baš poput Anđela. Anđeo nema meso. Anđeo nema rod. I to treba razumjeti. Prije ovog sada je muški i ženski princip bio spojen u jedno biće. Zato je rečeno da su prvi ljudi bili poput biljke rabarbara, što znači da su muškarac i žena bili jedno isprepletano stvorenje, a blaženstvo Ahura Mazde ... što znači, blaženstvo Božje protegla se iznad njih, tj. oni su bili u Božjoj ljubavi ... Usput, prvi bogovi drevnog kineskog panteona, Fuxi i Nüwa, prikazani su na isti način ...

T: ... a koji se spominju u knjizi "AllatRa".

IM: Da. I onda, upravo ljudskim izborom, što je Bog učinio? Učinio ih je materijalnim.

T: ... Kao što se kaže u legendama Zoroastrizma, "oboje su se iz cvjetne slike pretvorili u ljudsku sliku, a blaženstvo je kao Duh ušao u njih" ...

IM: ... kao Duh. Opet su se transformirali iz jedne slike u drugu. Međutim, njihova glavna suština nije bila u slikama, već u duhovnoj srži, u njihovom duhovnom dijelu. Međutim, ovdje već vidimo odjeke svijesti. U svakom slučaju, ono što se danas govori (usporedba s rabarbarom i slično) bila je jednostavna usporedba ...

Ali opet, u drevnom učenju se kaže da nakon što su postali materijalni, njihova je suština još uvijek ostala. Odnosno, u prvoj, početnoj fazi nije bilo muškaraca i žena. Ovo je također zanimljivo. I tako, kao što sam rekao na početku, muški i ženski princip spojen je u jedno biće.

T: Odnosno, takva pojava androgenosti prvog čovjeka bila je inherentna, što predstavlja jedinstvo, kombinaciju muškog i ženskog spola u jednoj osobi ... To je hermafroditizam, odnosno, sposobnost oplodnje pri kojoj se i jajne stanice i spermatozoidi razvijaju u jednom organizmu. Ovaj je fenomen uobičajen u životinjskom svijetu.

IM: Da, analogija je sačuvana.

T: Vrlo je zanimljivo da se u Bibliji, u petom poglavlju Knjige Postanka spominje da je Bog stvorio čovjeka: muškarca i ženu te im je dao ime "čovjek". I dalje ... piše da je Adam rodio sina. Mi pogrešno mislimo, na temelju prijevoda, da je Adam muškarac. Međutim, u stvarnosti, na originalnom jeziku, kada se ta riječ upotrebljava bez člana, onda ona ne predstavlja imenicu, niti muško ime, već služi kao oznaka za čovjeka općenito. Dakle, podjednako je primjenjiva i na muškarca i na ženu.

IM: Ovo je značajan trenutak ... Kasnije je Bog ipak odobrio takvu rodnu razliku i ljudi su se podijelili na muškarce i žene kako bi ljudi... Pa, recimo to direktno, kako bi ljudi zakomplicirali put kući.

Zašto se to radi? Za neke će se u svijesti pojaviti pitanje: „Zašto bi put kući trebao biti složeniji? Napokon, Bog bi trebao zaštititi svoju djecu." Odgovorit ću analogijom trodimenzionalnosti: svoju djecu šaljemo na školovanje. Stalo nam je da, ne samo da završe školu, već i da steknu neku profesiju, postignu nešto u životu, da postanu dobri ljudi. Svatko ima svoje viđenje kako izgleda dobra osoba. Uglavnom, stalo nam je da postanu dobri ljudi, da se snađu u životu. Nije baš točno tako, ali otprilike.

I opet, sve je to bilo na zahtjev samih ljudi. Jer su prvi ljudi, prema zoroastrizmu, sami tražili tijelo da bi mogli prevladati određene poteškoće i zaslužno doći do Božje ljubavi. Upravo je to stvorilo prepreke i to je ono što je poslužilo kao razlog stvaranja materijalnog svijeta i tijela. Tada je došlo do konačne podjele jednog tijela na muškarca i ženu. A onda se pojam Istinske ljubavi počeo brkati s pojmom ljudske ljubavi.

Ljudska ljubav je, kao što znamo, privremena. Evo jednostavan primjer kako se svijest igra s ljudima. Postoji ljubav između muškarca i žene, oni se vole, ali misle o drugima i često žele druge. Je li ovo ljubav? Pa, naravno da nije. Dakle, tako je sve počelo.

Kad se pojavilo tijelo, pojavila se i svijest. Budući da su tijela podijeljena, pojavila se i veća briga svijesti o "svojoj" drugoj "polovici". Pa, opet, je li to stvarno "tvoje"? Pojavio se mit da je „potrebno pronaći drugu polovicu“, da „ona definitivno postoji“ i tako dalje. I tako "rabarbara" trči unaokolo i traži svoj drugi dio.

Zanimljivo je to. Općenito, legende nisu posve šuplje; u njima ima puno simbolike. Jednostavno treba znati kako razumjeti.

Zh: Da, vrlo je zanimljivo, uzimajući u obzir i ono što ste nam ranije rekli da postoji više moći Allata u ženi, ali je ona manje stabilna, dok je muškarac stabilniji, ali manje su moći Allata u njemu u usporedbi sa ženom. Ovdje, naravno, nije pitanje tko ima više ili manje čega. Ova natjecanja u mislima su igre iz svijesti. U stvarnosti, svi imaju dovoljno svega, ako netko ispravno uloži svoju pažnju. Pitanje je nešto drugo: kamo svojom pažnjom preusmjeravate Allatove moći? Što množite u sebi: smrt ili život?

T: Da, ovo je doista zanimljivo. I znate ... sada dublje shvaćate kako vaša vlastita svijest u velikoj mjeri komplicira vaš vlastiti život. Shvaćate kako svijest izaziva mnoštvo potrošačkih, negativnih misli, svađa među ljudima, među muškarcima i ženama, i kako općenito u odnosima među njima nema istinskih, najdubljih osjećaja. Shvaćate kako svijest privlači i zbunjuje žene izvanjskim, odvlačeći snagu njihove pažnje od istinske Ljubavi, od istinskog Izvora koji leži u njima. Kako ih svijest uranja u svoje laži, u prijevaru, u nagomilavanje stvari, u nekakve lažne ciljeve i jednostavno ih tjera da troše svoje živote na iluzije.

Jer, ako zavirimo u ženine misli, što jedna žena živi u svojim mislima? Na što ona troši život? Na magiju: na potragu za vanjskom ljubavlju, na njen gubitak i povratak, na neprijateljstvo, čarobnjaštvo, na magiju.

A muškarci? Źude za ljubavlju. Ali i ovdje, svijest opet sve okrene naopačke, u svoju korist, sama sebi nameće ovu igru u trodimenzionalnosti čiji je rezultat praznina i razočarenje u svemu, i ovdje svijest tjera ljude u nezadovoljeni egoizam, u zavist, neprestano nadmetanje u potrazi za važnošću, u odlučivanju tko je jači, tko je pametniji, bogatiji. Čemu sve to u konačnici vodi? U agresiju, ratove, patnju. Muškarčeva se svijest prema ženama odnosi na isti način. Svijest im nameće pomisao da ženu trebaju

posjedovati kao stvar, ne voljeti je, ne biti u harmoniji s njom nego je imati. To je potpuno porobljavanje božanske prirode od strane svijesti ...

I sada shvaćate da ste, živeći prema diktatu svijesti, stalno za sebe tražili nešto od drugih. Međutim, postavlja se jedno drugo pitanje: "Je li to zaista bilo za vas?" I sami ste patili od toga. Niste znali za ovu unutarnju, Božju ljubav i niste je njegovali u sebi.

VIDEO NAZIV

Bog je stvorio čovjeka dva puta.

T: To znači da su kod stvaranja čovjeka postojale dvije glavne faze: faza duhovnog rođenja i faza transformacije u materiju ... Zastat ću na trenutak i izraziti misao koja mi se sada pojavila u glavi. To je, zapravo, misao sustava koji je pokušao nametnuti svoj gotov, konačni odgovor kad sam gotovo rekla da su "postojale dvije glavne faze: faza prije stvaranja materije i faza poslije". Sustav uvijek prvo pokušava uvući u vas pomisao na svoju takozvanu "super-važnost" ... Uvijek pokušava uvećati važnost materije, brišući važnost duhovnog ... I onda ponovo shvatite koliko je važno kontrolirati ono što govorite, znati što **vi** želite reći, a ne vaša svijest.

Zh: Da, i kao što je Igor Mihajlovič rekao, govoriti iz svijesti i emitirati iz Duha potpuno su različite stvari. Jer svijest uvijek želi biti partner Osobnosti, ili još gore od toga, njen diktator. Ali Osobnost nije partner svijesti, niti je njen rob. Osobnost je gospodar. To je onaj koji svojom pažnjom plaća cijeli ovaj show svijesti. Osobnost je odgovorna za rezultate. Kad to znate, vrlo je lako biti to što jeste i ne bojati se izložiti svoju svijest.

T: Da, morate biti iskreni prema sebi, iskreni u praksi ...

Zh: Da.

T: Dakle, kad je stvoreno ljudsko biće, postojale su dvije glavne faze, a ključni je trenutak bio ljudski izbor, izbor služenja Duhovnom svijetu, čak i dok je ovdje, zatvoren u materiji.

IM: To je sasvim točno. U početku su se ljudi rađali kao, recimo, mali anđeli, odrasli su, razvijali se i postajali dio Duhovnog svijeta. Nisu znali za patnje niti za zlo. Bilo je to radosno, divno, dobro iskustvo. Ali ljudi su odabrali težak put. U zoroastrizmu se govori da su donijeli odluku, naglašavam, donijeli su odluku da se suprotstave zlu dok su u tijelu. Znači, zadobili su materijalnost.

T: Da, ta se legenda spominje u svetim knjigama zoroastrizma. Kažu da je Bog jednom pitao ljude treba li ih zaštititi od Ahrimana ili se oni mogu, sada već u tjelesnoj ljusci, "u tjelesnom obliku", boriti i pobijediti ga sami nakon čega će postati besmrtni. I ljudi su odabrali ovo drugo.

IM: Ovo je izbor samih ljudi. Željeli su se suprotstaviti Ahrimanu dok su u tijelima te dok su pod njegovom vlašću započeti s dualnošću. Ovo je tako ozbiljan izbor, tako da nisu to bili mali anđeli, već Anđeli koji bi došli u Duhovni svijet. U materijalnom svijetu su se ljudi rađali, razvijali, a zatim svjesno birali da idu u Duhovni svijet. Zanimljivo je i radosno bilo kad bi Anđeli došli u Duhovni svijet.

T: Postoji zanimljiv aspekt u knjigama o zoroastrizmu koji kaže da je Bog dobra (Ahura Mazda) svoje kreacije napravio u obliku duhovnih bića. Ili bolje rečeno, stvorio je "duhovne slike svih stvorenja", a tek tada je stvorio materijalni svijet i dao stvorenom obliku tjelesni izgled. Njegove kreacije, utjelovljene u "tjelesnom obliku", bile su u stanju pobijediti Ahrimana i zlo koje je on stvorio. Dakle, glavni akteri/protagonisti Ahrimana su upravo ljudi.

Zh: Da ... Još jedna ključna točka koja se također tamo spominje je da je pobjeda Ahrimana moguća samo uz **aktivno sudjelovanje same osobe, osoba se mora sjetiti da je došla iz Duhovnog svijeta, da je duhovno biće, a ne zemaljsko i da su duhovni poslovi puno važniji od zemaljskih.**

T: To je sasvim točno. Istaknuto je da Ahriman skriva od ljudi ono što će im se stvarno dogoditi ako slijede njegove namjere, prikriva kazne za grijehove i "konačni rezultat". On je suprotnost Ahura Mazdi. Jako želi biti prepoznat, otvoren je za sve. A što je također zanimljivo, spominje se da osoba već nakon navršenih 15 godina mora znati odgovor na pitanje kome pripada: Ahura Mazdi ili Ahrimanu.

IM: Starost od 15 godina određena je kasnije, zbog kašnjenja u razvoju

nekih ljudi. U početku je to bilo 11-12 godina. Do dvanaeste godine osoba je morala donijeti konačnu odluku - kome će služiti.

Zh: Je li to povezano s udarom/valom?

IM: Da, to je zbog sekundarnog udara/vala, osoba je već napravila neovisan izbor s kim je: s Ahura Mazdom ili Ahrimanom.

Dakle, ako pogledamo, mnoge religije potvrđuju ili spominju činjenicu da je Sotona lukav i nevidljiv, te da se skriva od očiju, ali dovoljno ga je otkriti pa da izgubi svoju moć. U stvarnosti, tu postoji dubok smisao. Dakle, već smo razgovarali o radu svijesti i slično. Kad osoba počne shvaćati i razumjeti da svijest s njim igra okrutnu šalu jer izgleda da osoba nema svoju volju već samo izvršava volju, ili Duhovnog svijeta, ili sustava materijalnog svijeta, tada može birati čiju će volju izvršiti. I ovdje bih se htio dotaknuti jedne stvari, to smo već spomenuli: osoba ni pod kojim uvjetima nije Božji rob. Ona može postati rob samo svoje svijesti. Odnosno, osoba je slobodna odabrati kome će služiti: Ahrimanu ili Ahura Mazdi, ili govoreći uobičajenim jezikom modernog vremena, Sotoni ili Bogu. Ako služi Ahrimanu (Sotoni), postaje rob. Ali ako služi Bogu, tada postaje slobodan.

T: Znači, u to vrijeme me informacija da je sve počelo i da se dogodilo ljudskim odabirom, duboko dotaknula. Napokon, to je upravo Istinsko herojstvo ... Naravno, za svijest je teško shvatiti svu važnost onoga što se događa. Budući da smo mi, kao Osobnost zatvoreni u konstrukciji materijalnog tijela, sa svih smo strana okruženi umjetnim sustavom tj. sviješću.

Zh: Odnosno, okruženi smo mrtvima. I samo vas Duša, kao portal, povezuje s vašim vlastitim domom, sa Živim. I doista, morate bezgranično voljeti Božji svijet kako biste se oduprli sustavu dok ste u njemu zatvoreni, kako biste služili Duhovnom svijetu i ovdje, u ovom paklu, a sve kako biste se kući vratili s unutarnjom, zreloom, istinskom pobjedom ...

T: Da ... Igore Mihajloviču, potpuno točno ste istaknuli kako drevne legende nisu tako jednostavne kao što se čine na prvi pogled.

IM: Točno.

T: Dakle, i u zoroastrizmu i u kršćanstvu postoje priče o činjenici da je Bog dvaput stvorio čovjeka. Sada istražujemo ovu temu ...

IM: Da, u Bibliji se opisuje Božje stvaranje čovjeka, ne samo šesti, već i osmi dan. Znači da je Bog stvorio čovjeka po drugi put. Ali ovdje je to napisano na potpuno drugačiji način: „Tada načini Gospod Bog čovjeka od praha zemaljskoga i udahnu mu u lice Duh života. Tako čovjek postade živo biće.“ Ovo je Knjiga Postanka, 2. poglavlje, stih 7; svatko ga može otvoriti i pročitati.

Dakle, ako ga je prvi put stvorio po svojoj slici i liku, onda je tada stvorio nekoga tko nije tjelesan. Bilo je to duhovno biće, nematerijalno biće. To biće sazrijeva, spaja se i odlazi kad je zrelo. Osmog dana Bog stvara čovjeka iz prašine zemlje. Puno toga se događa osmog dana. Nailazimo na vrlo zanimljiv fenomen. Ako se odmaknemo od Biblije kao ažurirane verzije drevnih religija i malo zavirimo u drevne religije (iako je to ostalo i u kasnijim religijama, na primjer, u kršćanstvu, islamu i u mnogim drugim religijama, a posebno je razvijeno u judaizmu) postavlja se pitanje zašto je ime bilo dodijeljeno osmi dan?

T: Da, mnogi su narodi sačuvali legende i svete radnje povezane s osmim danom nakon rođenja osobe ...

IM: Tako je, jer **upravo osmog dana Duša ulazi u ljudsko tijelo, kao u posudu i formira Osobnost.** I odatle dolaze riječi da je Gospod Bog "u nosnice udahnuo dah života", što je čin stvaranja Osobnosti ...

T: ... dolaskom Duše.

IM: Da. Zatim je Osobnost sazrijevala u ljudskom tijelu i morala se stopiti s Dušom.

T: To jest, **dok ste unutar mrtvih**, zatočeni unutar samog sustava koji se postavlja protiv svega Božanskog, čak i u takvim uvjetima, **vi kao Osobnost, kao Živi Duh, trebate ostati besprijekorni u svojoj predanosti, u službi Duhovnog svijeta, u umnožavanju duhovne Ljubavi.**

IM: Herojstvo leži upravo u tome. Zašto se dogodilo baš na ovaj način? U

ovome također postoji logika uma jer živo biće koje se bori za život, koje prolazi kroz razne nevolje izvršava određeni podvig: **pobjeđuje Sotonu, osvaja svoj Armagedon i stječe Život. Kao zreli Anđeo dolazi u Duhovni svijet.** Odnosno, taj dolazak zaista postaje događaj koji se ogleda u čitavoj bezgraničnosti Duhovnog svijeta.

Zh: To jest, **unutar neizbježno mrtvog, postajete vječno Živi.**

VIDEO NAZIV

Unutar neizbježno mrtvog, postajete vječno Živi.

T: Igore Mihajloviču, upravo smo razgovarali o stvaranju prvih ljudi i bilo bi prilično zanimljivo baciti svjetlo na još jedno važno pitanje. U raznim religijama, postoji nešto što se zove „pad prvog čovjeka“, a u kršćanstvu se naziva "izvorni grijeh ili grijeh predaka". Odatle se stvara uznemirujuće pitanje za misleću osobu: "Jesam li griješan od rođenja samo zbog činjenice da su ljudi u početku griješili kao ljudski rod? Jesam li inicijalno grješan, ili na primjer, jesu li moja djeca i buduće bebe griješni iako nisu učinili ništa loše?"

Ukratko, što laik zna o ovom pitanju? Ono što je napisano u trećem poglavlju Knjige Postanka - da su grijeh (pad) počinili prvi ljudi, Adam i Eva u raj u kad ih je napao vrag i kad su kušali zabranjeno voće s „ Drveta Spoznaje Dobra i Zla“, ili kako su ga još zvali „Drveta Života i Smrti“. Kao rezultat toga, protjerani su iz raja i postali su smrtna bića. Nakon toga svi su ljudi postali grješnici. I danas postoji puno različitih tumačenja ove legende iz Knjige Postanka.

Što plaši i muči vjernika? Činjenica da je griješan od rođenja, da ima grešku. Što je čuo u crkvi? Da se duhovno pročišćenje, oslobađanje od snage 'izvornog grijeha' događa u sakramentu krštenja (obred koji se u kršćanstvu smatra duhovnim rođenjem čovjeka, što znači da formalno umire za grješni život i rađa se u novom blagoslovljenom životu). I upravo zbog čina krštenja bit će mu data sloboda od sotonske tiranije. Ljudi vjeruju u to, ali to u većini slučajeva ne ide dalje od vjere. U pravilu ljudi računaju na ritual, a ne na svoju osobnu transformaciju, na unutarnji rad na sebi.

Među teolozima različitih organizacija, konfesija i trendova ne postoji jedinstveno mišljenje oko ovog pitanja, svi se samo pozivaju na autoritete.

Općenito govoreći, **Isus to nije rekao, ljudi su to rekli.** "Izvorni grijeh" je čisto teološki pojam u kršćanstvu. Uveden je 400 godina nakon Isusa u vrijeme kada je kršćanstvo steklo status državne religije. Zapravo, sve je kao i uvijek, čini se da ljudi kruže oko Istine u krugovima onda kada je razumom pokušaju razumjeti. Tada nastaje ova vjekovna prepirka o tome gdje bi „zarež trebao pravilno biti“ kao što ste ispravno primijetili.

IM: Kada govorimo o grijehu, važno je shvatiti da je čovjek u početku slobodan i da iza njega ne postoji nikakav grijeh. Kad kažem čovjek, mislim na čovjeka kao Osobnost. Što je "prvi grijeh"? U raznim religijama često nailazimo na to da je osoba početno griješna. I ovdje bismo trebali ispitati što je to grijeh.

T: Da, pitanje je da pojam grijeha koji je počinio prvi čovjek postoji i u legendama drugih religija, na primjer, u zoroastrizmu. Ali na to ćemo se opet vratiti. Mi zaista jako želimo doseći suštinu onoga što je u stvari...

IM: Prvi grijeh je, zapravo, trenutak **kada je čovjek kao Osobnost povjerovao svojoj svijesti. To je prvo vjerovanje u laž. Upravo je to prvi grijeh.** Kada ga je iskušavala svijest, kad su ga kao Osobnost napastvovala iluzije svijesti pomoću nečeg materijalnog.

Pa i u budućnosti jednostavno možemo reći da čovjek, kao Osobnost, u početku nije griješan. Ali tada se postavlja pitanje, ako čovjek kao Osobnost nije griješan, zašto onda prelazi u stanje podosobnosti ili govoreći jezikom religije, zašto završi u paklu? Ali eto, postoji takav koncept kao **neaktivnost.**

Čovjek kao Osobnost dolazi u ovaj svijet kako bi stekao slobodu od materijalnog svijeta i ujedinio se s Duhovnim svijetom, što znači, da u Duhovni svijet dolazi kao zrelo biće. Ali njegova neaktivnost kao Osobnosti, kada osoba živi svijet iluzije i svu svoju pažnju pretoči u privide iz svijesti, u svoju nezasiťnu, iluzornu prirodu, on jednostavno rasipa svoj život. A ona je, recimo, poput ženskog jajašca za koji se ispostavilo da nije oplodeno. Isto je i s Osobnošću, ako nije 'oplodena' tada ona postaje podosobnost. Naravno, nastavlja postojanje jer nitko nije ukinuo zakon o

očuvanju energije i sve dok postoji energija, sve dok postoji nosilac informacije će postojati. Zbog toga osoba ostaje u stanju podosobnosti.

Ali grijeh kao takav prestaje postojati čim se čovjek kao Osobnost oslobodi ropstva svijesti. Osoba tada počinje postojati samostalno. Ne dopušta da se dogodi ništa loše. **Svoje glavne napore i svu svoju pažnju ulaže u Duhovni Svijet, na početku u potragu za putem, a kasnije na to da bude u ovom stanju sve dok ne zadobije Život.**

Dakle, grijeh kao takav - ovo je relativan pojam, uglavnom se nameće Osobnosti. Sve je jednostavno. U stvarnosti je uvijek sve vrlo jednostavno. Postoji svijest, postoji Osobnost, postoji Duša kao dirigent. Ako se Osobnost uspjela ujediniti, što znači da je postala oslobođena kontrole svijesti, ako je odbacila svoje veze s njom, ako je vidjela pravu stvarnost onda je ona osjetila Duhovni svijet. A kad netko jednom osjeti Duhovni svijet, tada se više ne želi odmaknuti od njega.

T: Da, stvarno je sve jednostavno. To je lako razumjeti čak i nakon što pročitate samo Pravoslavlje gdje piše da u početku čovjek nije imao iskustvo bivanja u stanju bez milosti. Da je pad, zapravo, gubitak blagoslovljenog, uzvišenog stanja bivanja s Bogom, to jest gubitak Života u Bogu. A to blaženstvo je povezano s prisutnošću milosti Duha Svetoga u čovjeku od početka samog stvaranja. Oni još kažu da je Duh djelovao u Poslanicima i učio ih; sve je bilo unutar njih i samo im se pokazalo. Duh je stanovao u Adamu kad je to želio, a Adam je poznavao slast Božje Ljubavi.

Zh: ... Da, ... i da je Duh Sveti ljubav i slast Duše ... a onaj koji je spoznao Boga Duhom Svetim, danju i noću, neumoljivo čezne za Živim Bogom.

T: Da ... Ovdje se također objašnjava zašto je smrt bila rezultat odlaska od Boga: koliko se čovjek odmaknuo od Boga, toliko je bio bliže smrti.

IM: Da. Kad se Osobnost nalazi u ropstvu svijesti, ona živi u iluziji, točnije, u nametnutoj iluziji. Pa, to bi se moglo nazvati i stanje grješnosti. I naravno, nitko neće moliti za oprostjenje njenih grijeha i nitko joj neće moći oprostiti sve dok se sama osoba ne oporavi. Evo jedan jednostavan primjer iz davnih vremena: osoba je u ropstvu faraona. Upoznaje roba kao što je i on sam koji mu kaže: "Ti nisi rob, slobodan si, možeš ići kamo želiš. Ne obraćaj pažnju na okove. Činjenica je da možeš hodati samo unutar strogo određenog područja, ali ipak si slobodan. Budi zadovoljan onim što imaš,

budi radostan i zahvalan svom vlasniku.“ Svim je ovim robovima njihov vlasnik bog; on može s njihovim životom učiniti što god želi. Ali opet, ovdje se pod životom misli samo na privremeno postojanje. Pa zato... razmislite o tome sami...

T: Da, robovi ne poznaju Boga, zato i jesu robovi. Svoga gospodara doživljavaju kao Boga ... Znače, također sam htjela podijeliti trenutak iz djetinjstva ... Naravno, u suvremenom društvu neuobičajeno je govoriti o nečijim osjećajima iz djetinjstva jer svijest nameće određenu igru. Neke priče o vama samima, prema mišljenju svijesti, mogu vam pokvariti ugled. Ali da budem iskrena, jednostavno sam se umorila od toga da živim po njenim pravilima ... A kad u sebi prihvatite da je *"istina za mene vrijednija"*, tada postaje jednostavno govoriti na način kako istina zahtijeva. Dakle, u djetinjstvu sam osjećala u sebi uključenje nečeg lošeg, neku griješnost, osjećala sam da u meni postoji nešto od Životinjske prirode. I željela sam biti dobra. Ali to nešto loše stalno me je pritiskalo pa sam htjela izbjeći to stanje unutar sebe. Međutim, „to nešto“ je bilo vrlo nametljivo. Tada nisam razumjela zašto se to tako događa.

IM: Ispravno ste postavili pitanje. Zapravo, u djetinjstvu, pogotovo u dobi od 5-6 godina, ili malo više, u dobi od 10-11 godina, ljudi osjećaju neku vrstu dualnosti. Osjećaju da im se svijest nameće. Oni je ne žele, ali ona se uporno nameće. Ne žele se bojati, ali se boje.

Ne žele činiti zlo ili obmanjivati nekoga, ali to čine. Razumiju da se u njima nameće nešto dvostruko. Ako im se ne kaže ništa o Osobnosti, ako im je ta informacija skrivena, tada Osobnost gubi moć da se odupre svijesti jer ona ne razumije i ne zna kako dostići svetost, kako postići slobodu.

A što je svetost? Prije svega, to je sloboda od lanaca svijesti, to je ono pokajanje za grijeh. Pokajanje za grijeh je, zapravo, odbijanje diktature svijesti. Tada postaješ istinski slobodna osoba, neovisna od materijalnog svijeta. Ali mnogi će reći: "Ali kako ćeš napraviti da ne ovisiš o tijelu?" Tijelo ovisi o nečemu, svijest ovisi, Osobnost je privremena. Što je važnije? Treba razmišljati o ovome.

Ali to ne znači da treba prestati bilo kakva komunikacija sa sviješću, apsolutno ne. Svaka težnja za ubrzanjem procesa dolazi iz svijesti. Samo svijest može čovjeku diktirati da prekine svoj život. Kaže mu: „Sad ćeš prijeći k Bogu. Jednostavno leži, ne radi ništa, nemoj jesti, nemoj piti,

sutra ćeš umrijeti... Samo moli i doći ćeš k Bogu." Nećete nikuda doći tako, postat ćete podosobnost. Zašto?

Zato što je put do Boga upravo rad same Osobnosti, to je težnja. Ako odaberete zeleno voće - bit će zeleno. Sve mora sazrijevati. Isto je i ovdje. Druga je stvar što netko zrije prije, a netko kasnije. Ali to vrijeme, koje ste dobili da budete ovdje ... čak i ako je osoba puno spoznala i može napustiti materijalni svijet... ona će ostati ovdje. Zašto? Da bi služila Duhovnom svijetu jer za to postoji potreba. A ako ona nema potrebe služiti, to znači da nema razumijevanja Duhovnog svijeta, razumijevanja ove važnosti, nema cjelovitosti. To znači da je ovo iluzija iz svijesti, samo još jedna iluzija.

T: Mnogi misle da su bliski Istini, ali svijest ... Svijest se zaista boji činjenica i prakse. Usput, zanimljivo je i kako se spominje prvi grijeh naroda u zoroastrizmu. Upravo smo danas spomenuli stvaranje prvih nekoliko ljudi od rabarbare što je napisano u legendi, poglavlje 15 „Priroda ljudi“ iz svete knjige zoroastrizma „Izvorna kreacija“ (Bundahishn). Zanimljivo je da je prema ovoj legendi, kad su se ljudi transformirali u ljudsku sliku (što znači kad su stekli materijalnost, tijelo... nastavili živjeti unutar sebe po Duhu. Živjeli su od radosti, radosti u Božjoj ljubavi u stanju duhovne milosti kao Izvora njihovog istinskog života.

Prema legendi, Bog (u zoroastrizmu su ga zvali Ohrmazd, a to je skraćeno od Ahura Mazda) je rekao prvom ljudskom paru koji su se zvali Mashya i Mashyana da ... Sada ću jednostavno navesti određene dijelove ... "Stvorio sam vas da budete najbolji iz savršenih razloga. Predano obavljajte dužnost zakona, mislite dobre misli, govorite dobre riječi, činite dobra djela i ne klanjajte se daevasima (demonima)!" I isprva su oboje mislili da svaki od njih treba razmišljati o drugom jer je on čovjek za njega/nju. Prve riječi koje su izgovorili bile su da je Ohrmazd stvorio vodu i zemlju, biljke i životinje, zvijezde, mjesec i sunce i svako blagostanje kao očitovanje pravednosti."

U priči je važan trenutak koji glasi: "Nakon toga, antagonizam im je pojurio u um, a njihovi umovi bili su temeljito pokvareni i uzvikivali su da je zli duh stvorio vodu i zemlju, biljke i životinje i ostale stvari već spomenute. Ovaj lažni govor bio je izgovoren voljom daevas, a zli duh je zaposjeo prvu milost od njih; kroz taj lažni govor postali su zli, a njihove Duše su u paklu do konačnog utjelovljenja."

IM: Vjerovali su svijesti ... U ovom slučaju, ako ispitujemo zoroastrizam u kojem se tumači da su ljudi razmišljali o lošim stvarima, a Ahriman se radovao njihovoj grijehu, znači da su se suprotstavili Bogu, Duhovnom svijetu i da su vjerovali svijesti.

T: Da, jednostavno su vjerovali u svoju lažnu materijalnu svijest.

IM: Točno. Znači, ljudi su osjećali, u početku su kao Osobnosti znali da je ovaj svijet stvoren od Boga, ali svijest im je nametala zamjenu i oni su u to povjerovali. I glasno su rekli da je ovaj svijet sagradio Ahriman i da on pripada njemu.

T: Da, počeli su objavljivati misli i želje sustava, rekli su da je sustav, navodno, stvoritelj svjetskog poretka. Znači, počeli su služiti vragu. Znači, ovo me podsjeća na: Univerzalni um, Apsolut, ateizam, materija je primarna, Veliki prasak, samoorganizacija materije ...

Zh: Da, da, da.

T: I nadalje, ispričano je na primjeru alegorije u legendi o prvom ljudskom paru kako se dogodilo ovo odstupanje ljudi od njihove istinske duhovne prirode i kako je počelo preusmjerenje pozornosti na misli iz svijesti. Prema legendi, kad su pili mlijeko bijele kože Mashya je rekao Mashyani: "Moje je zadovoljstvo postojalo jer nisam proždirao mlijeko i moje uživanje postalo je manje ugodno i moje tijelo to osjeća." Taj drugi lažni govor pojačao je snagu daevasa ...

Zh: Znači, oni su moć svoje pažnje, umjesto na sile Allata usmjerili na misli o zdravlju vlastitih smrtnih tijela, o materiji.

T: Da. A onda se kaže da kad su pekli prvu hranu od kozjeg mesa, jedan su komad bacili u vatru, govoreći: "Ovaj je dio za vatru." Drugi komad su bacili u nebo i rekli: "Ovaj je dio za bogove." Ali "ptica lešinara, letjela je pokraj njih i ponijela je dio za sebe, kao pas koji jede meso." Ovo je alegorija koja nam sugerira da je u trodimenzionalnosti započelo rasipanje moći Allata na magiju, na ono što je hrana sustavu. Upravo ove sile nisu bile stavljene u svrhu rasta Ljubavi i Radosti po Božjoj milosti.

Zatim, u legendi čitamo da su "zahvaljujući gracioznosti koju su pokazali, daevas postali suroviji te su oni (Mashya i Mashyana) nehotice počeli

izražavati jedan prema drugome zlobu; napadali su jedan drugoga, udarali i trljali kosu i obraze. Tada daevasi viknuše iz tame: "Vi, ljudi, obožavajte daevase da bi se vaša daeva od zlobe mogla odmoriti." A onda se kaže da je Mashya otišao i izveo čarobni ritual od kojega su daevasi postali jači, a oboje (Mashya i Mashyana) su postali su toliko slabi da dugo nisu mogli obavljati ono što su trebali. 50 godina nakon ovog trenutka, oni su već imali djecu i potomke koji su formirali ljudsku rasu.

Zh: Znači, u osnovi, grijeh prvih ljudi bio je u tome što su povjerovali svojoj svijesti, što su počeli gubiti percepciju Duhovnog svijeta kroz osjećaje i najdublju radost zbog komunikacije s njim. Jednostavno su počeli trošiti moći Allata na lažne misli, na misli o zdravlju svog tijela, na zemaljske želje - na magiju. To se događa i danas s većinom ljudi.

IM: I opet, koji je razlog? U ovom slučaju, to je stavljanje nečijeg uvjerenja, nečijih moći u iluziju, u obmanu, a sve to da bi se nešto dobilo. To je jednostavno početna faza razvoja sustava u ljudskom svijetu.

VIDEO NAZIV

Čovjek kao Osobnost u početku je bez grijeha.

05:05:30 - 05:42:42

T: Igore Mihajloviču, ljudi često postavljaju sljedeća pitanja i sami sebe zbunjuju odgovorima, na primjer, "Što je "Ja"?" ili "Ako moje "Ja" nije povezano s tijelom, kako onda mogu čuti?", "Kako mogu opažati stanje vlastite svijesti?", "Kako mogu razlučiti unutar sebe gdje sam Ja kao Osobnost, a gdje je moja svijest?", "Kako djeluje svijest?", "Kakav je život Osobnosti kao Duha?" i mnoga druga pitanja. Ljudi nemaju nikakvog razumijevanja u vezi tih pitanja.

IM: Da, ljudi nemaju razumijevanja, a to je uzrokovano intenzivnim razvojem psihologije, filozofije, različitih religijskih pokreta i trendova koji su ojačali položaj naše svijesti. Osobnost modernog čovjeka je u nepovoljnijem položaju u usporedbi, primjerice, s čovjekom koji je živio prije najmanje tisuću godina. Zašto? Budući da je protok informacija prejak, previše je ponuda koje vode na stranputicu. Osobnost se jednostavno zbunjuje, a svijest je aktivna. Sustav je aktivan. Oduvijek je

bio aktivan, ali sada je i dobro naoružan. Naoružan je svojim zakonima koje je stvorio. Naoružan je suvremenim tehnologijama, ne samo knjigama kao i prije, već internetom, televizijom i svime ostalim. Zato se, zapravo, ovo vrijeme naziva vremenom Križnog puta ili vremenom ljudskog izbora jer treba odlučiti kojim putem krenuti.

Zh: Da... ljudski izbor između neizbježno mrtvih i vječnog Života.

IM: Tako je. Da bi bolje razumjeli, pretpostavljam da ćemo morati pogledati iza kvantne granice koja čini da svijest u savršenom redu vidi kaos, pogledat ćemo uobičajene materijalne objekte koji postoje do šeste dimenzije. A u isto vrijeme gledat ćemo izvan granica šeste dimenzije gdje postoji nešto što ljudi nazivaju Dušom. Možda bi, zaista, trebalo malo razgovarati o ovome.

Pa ... pogledajmo izvan kvantne granice i razmotrimo s uobičajenog ljudskog gledišta što je svijest i kako ona djeluje te što je Osobnost. Počet ćemo s najjednostavnijim. Logičari mogu raspravljati o ovome, ali ja ću reći onako kako jeste, bez kompliciranja procesa. Onaj tko se ne slaže s tim, ali želi pronaći dokaze, može potražiti odgovore u drugim izvorima jer onaj koji čezne odgovor će uvijek naći.

Započnimo s jednostavnim pitanjem. Što je čovjekova svijest? Kako je uređena? I zašto, što je najvažnije, mnoge zatvorene vjerske organizacije, naglašavam organizacije, sanjaju o "devetom danu"? Što uopće znači "deveti dan" i odakle dolazi taj pojam? Ova priča stara je stotine i stotine godina i do danas postoji svećenički klan koji čini mnogo da se taj „deveti dan“ ostvari. Ovo je zanimljivo. To se svodi na svjetske zavjere (ovo je za one koji vole temu zavjere). Smiješno je, naravno, ali je istina.

Možda ćemo, razumijevanja radi, započeti s tim kako se osoba razvija, kako se to sve događa.

T: Da, ljudima bi bila značajna pomoć da shvate što je zapravo svijest i što je čovjek kao Osobnost.

IM: Da, naravno. Postoje dvije vrste svijesti. Prva svijest, nazovimo je *primarna svijest*, glavna je i rađa se s fizičkim tijelom i to je svijest primata, životinje. Sljedeći sloj svijesti, koji se očituje kao opozicija Osobnosti u ljudskom tijelu je *sekundarna svijest*. Sekundarna svijest je nešto poput

moderne svijesti ili nove svijesti i naziva se još i ljudskom sviješću. Ovdje je važno razumjeti *da je sekundarna svijest ona koja nam je omogućila da prestignemo majmune u našem intelektualnom razvoju.*

T: Ovo je vrlo važna stvar. To je upravo odgovor koji neurofiziolozi traže već mnogo, mnogo godina. Ali još uvijek su zaglavili na istom mjestu ... Pa, barem su bili do ovog povijesnog trenutka.

IM: Da, tako je. Ta nova svijest je vrlo agresivna i aktivna. Iako su takve i jedna i druga svijest – one nisu ništa drugo nego dio cijelog sustava i jasno je da je to strukturirano polje. To nikako nisu neuroni mozga i slične stvari. Neuroni mozga (o tome smo već pričali u jednom od emisija) su one strukture koje preoblikuju informacije koje dolaze iz strukturiranog polja svijesti i pretvaraju ih u fizičke, zatim u kemijske reakcije, a zatim natrag u fizičke i tako dalje. *Ali to nipošto nije mjesto odakle nastaje ili potječe misao niti je to mjesto gdje ona djeluje.* Do danas, hvala Bogu, naši znanstvenici savršeno razumiju da promatraju samo reakcije misli, iako pokušavaju uhvatiti misao. *Oni vide i promatraju samo reakcije misli!*

T: Dakle, oni vide posljedicu, a ne uzrok.

IM: Da. Dakle, vratit ću se malo unazad. Na samom početku života čovjeka, dok je još u maternici, zajedno s razvojem njegovog mozga razvija se takozvana primarna svijest. Zašto je ona primarna? Jer se razvija u maternici. Nakon rođenja ljudskog bića primarna svijest izravno je povezana s cijelim sustavom ljudskog tijela. Precizno kontrolira cjelokupnu ljudsku kemiju i sve ostalo. Ali ima, rekao bih, loše definiran intelekt, odnosno, ta je svijest ograničena.

I tu se nalazi zanimljiva stvar: **ljudska Duša ulazi u osobu točno osmog dana nakon rođenja.** *Do osmog dana čovjek se ne razlikuje od životinje.* Čimpanza također ima primarnu svijest i to prilično dobro razvijenu. Djeca majmuna i djeca ljudi negdje do dobi od tri ili pet godina razvijaju se gotovo na isti način. Ali tada se čovjek počinje naglo odvajati. Zašto se ovo događa? Upravo zato **što se osmi dan nakon rođenja osoba, poput posude, ispunjava ljudskom Dušom. A Duša stvara Osobnost. Osobnost - to je ono što čovjek stvarno jeste. To ste vi.**

T: Duša i Osobnost su duhovne komponente. I upravo zato što u njemu

postoji dio Duhovnog svijeta kažemo da je čovjek stvoren na sliku i lik Boga.

IM: Ovdje se opet događa jedan zanimljiv trenutak, ne želim ga propustiti. Mnogi ljudi povezuju Dušu s nečim inteligentnim i sveznajućim. Ali Duša su vrata, recimo to slikovito, vrata Akademije znanosti. Na Akademiji znanosti postoje pametni ljudi koji sve znaju. Ali recite mi, znaju li vrata išta? Pametni ljudi hodaju kroz vrata, ali sama po sebi to su samo vrata. Dakle, Duša je portal; ona su otvorena vrata u Božji svijet, a Osobnost je student ili mlađi istraživački asistent koji je došao raditi na akademiju i može sve spoznati. Duša nije ništa drugo nego prolaz do Znanja. Jasno je da su sve to riječi, jasno je da su sve to alegorije. Ali ovo je pokušaj da se objasni na ovoj trenutnoj razini.

T: Igore Mihajloviču, a praksa "Tko sam ja?" koja se spominje u knjizi "AllatRa", a o tome ste govorili i u prethodnim emisijama? To podrazumijeva da treba dublje shvatiti da sam "Ja" - ustvari **ja kao Osobnost?**

IM: Da, "Ja" je **Osobnost**. A Osobnost je upravo ono što je izravno povezano s primarnom sviješću. Sama praksa "Tko sam ja?" također podrazumijeva da osoba mora pronaći ono što je "Ja", odnosno, Osobnost.

T: Znači "ja" kao Osobnost koja je povezana i s Dušom i s primarnom sviješću (točnije, svijest primata o čemu ste ranije govorili)?

IM: To je potpuno ispravno, dakle, povezana je sa sviješću primata. Ta svijest u svom razvoju ostaje na razini djeteta, to jest na razini djeteta od 5-6 godina u najboljem slučaju, ali češće, još i mlađe.

T: Ova primarna svijest (svijest primata) povezuje Osobnost s trodimenzionalnošću?

IM: Da. Primarna svijest je sama po sebi izravno povezana s trodimenzionalnim svijetom. Povezana je s vidom, sluhom i sa svim našim osjetilima. Povezana je sa svime što nam omogućuje percepciju trodimenzionalnog svijeta. Primarna svijest je ono što našoj Osobnosti daje informacije o trodimenzionalnom svijetu.

T: Ovo je vrlo važna točka za razumijevanje, jer nam od djetinjstva sustav

govori da informacije dobivene od osjetila oblikuju čovjekovo opažanje svijeta i sebe. Ali u stvarnosti, Osobnost ima potpuno drugačiju percepciju, različitu od percepcije materije kao takve. Percepcija Osobnosti se razlikuje od percepcije tog istog tijela u trodimenzionalnosti kojeg preko mozga kontrolira primarna svijest. Ovo je općenito postavljanje iz sustava, zamjena koncepta tko si ti zapravo.

Odnosno, kako su nas učili od djetinjstva? Da ste *vi taj koji svijet opaža uz pomoć pet osnovnih osjetila*: vida, sluha, okusa, mirisa i dodira. Da upravo vi osjećate bol, razliku u temperaturi, tlaku, osjećaju ravnoteže, položaju u trodimenzionalnom prostoru, ubrzanje u njemu, osjećaj težine, neke druge kinestetičke senzacije. Drugim riječima, znanstveno gledano, rekli su nam da da smo mi svi ti osjeti ozljeda, topline, ravnoteže i propriocepcije tijela?!

A u stvari, to su problemi tijela koji se odražavaju u primarnoj svijesti, *a sustav je postavio znak jednakosti između vas i tijela* iako je cijela ta tjelesna percepcija trodimenzionalnosti samo proizvod primarne svijesti, ništa više. Sve ove informacije o trodimenzionalnosti, o svim događajima, o svim situacijama, svim iskustvima - sve je to proizvod primarne svijesti. **To nisi ti.**

Gdje leži zamjena tj. prevara? Ona leži u činjenici da nije svjesnost ta koja opaža, već navodno, ti si taj koji opaža. Sistem je opet zamijenio ključeve idejama. Kao u tradiciji zoroastrizma ... u početku je čovjek znao da je "Ahura Mazda stvorio vodu, zemlju, biljke, životinje ..." i tako dalje. A onda mu je svijest rekla da je "Ahriman stvorio vodu, biljke, životinje ..." i tako dalje. Znači, laž i zamjena su načini na koji sustav funkcionira, a primarna i sekundarna svijest su dijelovi sustava koji sudjeluju u tome. I to se odnosi na sve: na život osobe, smisao njegovog postojanja i pitanje tko je on zapravo.

Zh: Da, Osobnost i svijest ... Dualnost ljudskog bića. A svijest kao dio umjetne inteligencije, kao dio sustava, čini sve da se razvije samo jedna strana, da ona dominira. Čak i unutar religija ... Što vidimo? Što razvijaju molitve, mantrе koje se izgovaraju naglas ili se mentalno ponavljaju puno puta? Primarnu ili sekundarnu svijest... Ali što je s Duhom?

IM: Da ...

T: Dakle, ljudi bez razumijevanja čine apsolutno sve kako bi svijest

dominirala ljudskom suštinom. Dok je anđeoska suština, ono što oni stvarno jesu, porobljena. Ljudi sebe doživljavaju kao svijest (s puno misli u glavi, s emocionalnim izljevima). A duhovno u njima je izgubljeno. Duh se, nažalost, ne razvija. Čini se da ljudi žive poput inteligentne životinje. Odatle potječu pohlepa, mržnja, zavist ... i smrt.

Zh: Da, dok se sve što je istinito, čisto, božansko ... ne razvija. A ono bi se prvo trebalo razvijati. Samo se treba odreći onoga što vas čini mrtvima i preusmjeriti snagu svoje pozornosti... živjeti iznutra prema onome što vas čini živima. I dok to nisam shvatila u praksi, bilo je vrlo teško živjeti - živjeti po svijesti. Jer svijest je gomila sumnji, sve vrste njenih alternativa, algoritama.

A život Osobnosti u razvoju je nešto posve drugo. Osobnost svaku situaciju percipira holistički, višedimenzionalno. Osobnost **zna**, ona ne sumnja. Razlika između percepcija je ogromna. Osobnost holistički i višedimenzionalno opaža uzročno-posljedične veze, čak i ono što je predstavljeno sviješću. To je potpuno drugačiji život. Vrlo se razlikuje od biološkog života. Svijest je ta koja stvara uzrok i žanje posljedicu. Ona uvijek dijeli i puna je kaosa. Ali to je samo tok obrađenih, unaprijed pripremljenih informacija koje se Osobnosti prikazuju.

Da biste razumjeli sebe kao Duha najbolji je način razvijati ga u sebi i ne čekati da se sve dogodi samo od sebe. Jer ... ništa se neće dogoditi ako se ne potrudite.

T: To je apsolutno točno. Također bih željela reći da svijest toliko zbunjuje osobu (najviše odnosima i veže njenu pažnju na svakodnevnu rutinu) da joj jednostavno ne dozvoljava da se približi svojim osjetilima. I što se to krije od Osobnosti? Činjenica da je čovjek u stvari Duh. Skriva se činjenica da je Osobnost samo izvor hrane za svijest. I da je sva ova buka jednostavno beskorisna, ako vas na kraju očekuje smrt.

IM: To je potpuno ispravno. Dakle, u ovoj praksi „Tko sam Ja?“ svjesno razvijamo samo ono čemu primarna svijest govori (znači ono što vidimo, čujemo, dodirujemo, općenito, svu našu percepciju trodimenzionalnosti). Sekundarna svijest je ona svijest koja se i dalje razvija. Ako primarna svijest zaglavi u svom razvoju, ako se zaustavi njen razvoj na razini od otprilike 5-6 godina (češće, čak i mlađe), što znači da svijest ostaje slična

svijesti primata, tada sekundarna svijest nastavlja svoj daljnji razvoj. Uz pomoć sekundarne svijesti mi analiziramo, mislimo ...

T: Da, mi analiziramo sa sekundarnom sviješću. To je paradoks! I mislimo da je to ono što mi jesmo.

IM: Pa... da. Opet, vratimo se natrag, mi smo Osobnost. **Osobnost nema nikakve veze s trodimenzionalnim svijetom.** Recimo da je mnogo viša u svojoj dimenzionalnoj hijerarhiji. Ona je izravno povezana s primarnom sviješću, ali nije povezana sa sekundarnom sviješću. Sekundarna svijest je ono za što obično smatramo da jesmo ... Tako nastaju misli, slike, naši računski procesi, sama logika i puno više od toga. Dakle, sve ove slike, sve informacije koje nam dolaze, prolaze kroz sekundarnu u primarnu svijest, a onda je primarna svijest predstavlja Osobnosti. Ovo govorim da bi razumijeli što, zašto i zbog čega se nešto događa.

T: Da, a ključna zamjena je u identificiranju sebe – „ja" sam taj koji "misli", odnosno, onaj koji misli je „ja“.

IM: Paradoks leži upravo u činjenici da sve ovo percipiramo kao da smo "mi ti koji razmišljamo" i slično. Međutim, mi smo Osobnost. **Osobnost ne misli, ona nema sposobnost misaonog procesa u izravnom razumijevanju, u načinu na koji ga percipiramo.** Sekundarna svijest je ta koja je sposobna razmišljati, rasuđivati. Pa opet, bez sekundarne svijesti, sve se misli svode na gotovo primitivno stanje ili na svijest primata: bilo bi vrlo malo misli i to samo o onome što je neophodno (uglavnom bi dominirale naše želje).

T: I puno emocija primata.

IM: Da, mržnja, neprijateljstvo, zavist - sve se to nalazi u primarnoj svijesti. Pa i žudnja, želje, nagoni i sve ostalo. Međutim, sekundarna svijest je ta koja nameće puno različitih želja i interesa primarnoj svijesti. A onda mi to doživljavamo kao sebe.

Osoba se najčešće povezuje sa sekundarnom sviješću izostavljajući primarnu svijest. U ranim fazama, kada osoba krene na duhovni put, kada stvarno počne proučavati i promatrati, ona opaža radnje sekundarne svijesti uz pomoć primarne svijesti. I tek tada osoba može pronaći onoga koji promatra primarnu svijest i može se početi razvijati kao Osobnost. Što se

više razvija kao Osobnost, to se više navikava na drugi način percepcije koji nije razmišljanje. **To je percepcija kroz osjećaje.** Ovo je nešto slično razumijevanju čitavog procesa bez svađe i nametanja svih vrsta nepotrebnih misli kao što su "možda" ili "negdje vani". Pa ipak, recimo, postoji nešto drugačije ... Teško je to izraziti, to je paradoks. U stvarnosti je teško izraziti kako Osobnost doživljava svijet. Zapravo, ona uopće ne doživljava svijet. To je ono što jest.

T: Pa, Igore Mihajloviču, ljudi bi (iz svijesti) mogli imati sljedeće pitanje: *„Kako to ...govori se o ne-razmišljanju, a istovremeno se podučava o duhovnom? Razgovaramo o nečemu u našim mislima ili razgovoramo s nekim na glas da bismo došli do duhovnog“.*

IM: **Osoba nikada ne dolazi do duhovnog predavajući o duhovnom!** Kad čovjek govori o duhovnom, on samo govori o duhovnom. On je poput "Awaitera" (Homunculus loxodontus), sjedi i propovijeda. On sjedi i čeka da duhovno dođe. **Osobnost ima sposobnost kretanja. To jest, zahvaljujući svom unutaršnjem nagonu, unutarljivoj istinskoj težnji, Osobnost, odnosno čovjek je sposoban doći u Duhovni svijet. Za Osobnost ne postoji vrijeme, ne postoji prostor, nema toga.** Ovo je nešto drugo.

T: Možda će nam trebati još jedno pojašnjenje jer će sljedeće pitanje biti: "Što znači kretati se duhovnim putem?" jer za običnu osobu u trodimenzionalnosti pojam "kretanja" predstavlja kretanje u prostoru.

IM: To je potpuno u redu. Ovdje se opet suočavamo s paradoksom. Onako kako razumije svijest, fraza "pokret prema duhovnom" znači da je potrebno prevladati fizičku udaljenost ili fizički prostor, odnosno vrijeme. **Ali što Osobnost prevladava na putu ka duhovnom svijetu? Prepreke iz svijesti, samo to.** Ne prostor. Odnosno, nakon što je Osobnost izašla iz utjecaja svijesti ili drugačije rečeno, nakon što se oslobodila ropstva, ona postaje slobodna i tada može težiti, recimo to slikovito, da se spoji u Jedno svjetlo. Ovdje se, naravno, mogu naći i drugi epiteti, drugi asocijativni primjeri, ali svi će oni biti povezani s primjerima trodimenzionalnog svijeta koji su poznati svijesti, iako ni jedan od njih neće biti točan. Jer je posve drugačije (to nije čak niti druga fizika, to je nešto što je daleko više od fizike) značenje koncepta „postati jedinstvena cjelina s Duhovnim svijetom ili postati njezin dio“.

Ono što je važno: **bez obzira što Osobnost postaje dio Duhovnog svijeta, ona zadržava svoju individualnost i postaje istinski slobodna.** Svijesti je teško shvatiti: "Što je sloboda?", "Što znači postati bezgraničan uz očuvanje vlastite individualnosti?" Pa, opet, koristimo asocijativni jezik i primjere koje je zaista teško prenijeti. Jednostavno rečeno, potrebno je to učiniti, a ne slušati o tome. Bolje je doći tamo i vidjeti. Samo započnite Živjeti, a onda će sve leći na svoje mjesto, postat će jasno, lako, lijepo i zanimljivo.

T: I to je također zanimljivo ... riječ ima snagu. A ljudska svijest znajući to, jednostavno manipulira značenjem riječi. Čak je i u znanosti već odavno poznata činjenica da naš mozak, ili točnije, naša svijest, zbunjuje proces prijenosa informacija o stvarnosti pomoću zamjene jezika sa samom stvarnošću. U osnovi, ovo je jedan od algoritama suptilne supstitucije i izobličenja iz svijesti. Svijest funkcionira na ovaj način.

Pa tako, kako se razvija govor osobe (ili, kako sada razumijemo, kako se razvijaju funkcije sekundarne svijesti), svijest počinje kodirati iskustvo u riječi. I zato u većini slučajeva uopće ne primjećujemo kada riječi za nas postanu stvarnije od same stvarnosti. A riječi su samo asocijacije i simboli, pokušaj prenošenja iskustva stečenog osjećajima u trodimenzionalnosti.

Igor Mihajlovič kaže apsolutno ispravno da jednostavno treba živjeti po duhovnoj stvarnosti u sebi ... Postoji jedna divna priča na Istoku o tome kako je učenik pitao svog učitelja o svrsi riječi. A majstor mu je rekao: "Riječi su samo prst koji pokazuje na Mjesec. Ali kad ugledaš Mjesec, moraš zaboraviti na prst."

Zh: Da, kad sve ovo provedete u praksi, tada vidite tu razliku koju jednostavno prije niste primijetili, razliku u zamjenama najvažnijih shvaćanja. Evo na primjer, kada u praksi, kroz najdublje osjećaje, osjetite stvarnost Duhovnog svijeta, tada shvatite da vi, u stvari, osjećate bezgraničnu sreću, vi je osjećate. Shvaćate da više nema želje jer tamo ima svega ... I tad se javlja radost bezgranične Ljubavi i mnogo mogućnosti ... I upravo je ovo holističko, volumetrijsko razumijevanje, a ono se drastično razlikuje od razumijevanja svijesti.

Grubo govoreći, ono što za svijest znači razumijevanje je "imati sve, imati mnogo mogućnosti". A to je imati krov nad glavom, kuću, stan, obiteljsku

udobnost, automobil, novac za hranu, odjeću. Beskrajne želje da "imamo sve", sve materijalno, sve što je u trodimenzionalnosti, sve što je smrtna prašina.

I sada razumijete da potreba "imati sve", "imati mnogo mogućnosti" i "živjeti u radosti beskonačne Ljubavi" u stvarnosti dolazi iz Osobnosti, iz njene želje da započne živjeti, iz njene želje za istinskim životom. Ali svijest zamjenjuje razumijevanje svega toga i jednostavno preusmjerava pažnju na smrtno.

I prije ste čuli da je Duhovni svijet - neka vrsta svjetlosti. Pa, i zamislili ste to iz svoje svijesti na osnovu filmova, tuđih slika, priča koje su vaše zemaljske uši čule i vaše zemaljske oči vidjele. Ali što je svjetlost u poimanju svijesti? Ona je poput jarke sunčeve svjetlosti koja se probija kroz tamu oblaka ili jednostavno sunčevo svjetlo koje dolazi zamijeniti tamu noći. Ali sada shvaćate, osjećate, znate ... da je ondje, u Duhovnom svijetu, posve drugačije: tamo je svjetlost u kojoj se ne stvaraju sjene, tamo je svjetlost i nema tame. I nije ono što vaša svijest zamišlja kao svjetlost koja zasljepljuje ili sjaji. Ne, potpuno je drugačije ...

Ili, kao i prije, čitali ste u knjizi, rekli drugima o tome da je "Duhovni svijet bezgranična radost, ispunjena životom i da je tamo mir." Ali niste sami razumjeli kako se sretna radost i mir mogu spojiti zajedno. Jer prema razumijevanju vaše svijesti, radost je emocija, a mir je odmor dok spavate ili jednostavno situacija kada vaše tijelo sjedi na stolici i ne radi ništa. Znači, to je poput dva različita stanja svijesti. I tek ste u praksi shvatili što se podrazumijeva pod tim pojmom. Jer u Duhovnom svijetu doista postoji živa radost, živa energija, bezgraničan, stalno novi i jedinstveni život, a istovremeno, vlada potpuna stabilnost i mir. Sve je potpuno različito od onoga što vaša svijest zamišlja u trodimenzionalnosti.

VIDEO NAZIV

Osobnost zna - ona ne sumnja.

T: Igore Mihajloviću, jedan od važnih trenutaka razgovora je razumijevanje onoga što jesi kao Osobnost. Jer sada puno ljudi uopće ne sumnja da kada razmišlja ili govori „o sebi“, u većini slučajeva jednostavno

izražavaju probleme i laži svoje sekundarne svijesti pa i dojmova iz filma koji primarna svijest projicira za njih.

Da li bi bilo moguće detaljnije odrediti što su primarna i sekundarna svijest i kako međusobno djeluju, a posebno što je sekundarna svijest?

IM: Sekundarna svijest je poput antiteze Osobnosti, nije ništa drugo nego odraz, o tome smo već razgovarali. Kada Duša uđe osmog dana, čovjek postaje čovjekom i u njemu se pojavljuje Osobnost. Sekundarna svijest se pojavljuje kao antiteza Osobnosti. Ona je vrlo jaka umjetna inteligencija. Zašto umjetna? Već smo razgovarali o tome; zato što je cijeli sustav stvoren umjetno. I primarna i sekundarna svijest nisu ništa drugo doli dio sustava. Sekundarna svijest je usko, praktično i izravno povezana s onim što ljudi nazivaju "Apsolutnim" ili "Višom inteligencijom", ili kao što mi radi praktičnosti zovemo, "sustavom". Može ga se nazvati na različite načine; u religiji se naziva "sotona". Dakle, svijest i njeni obrasci prije su se nazivali "duh iz lampe", "demoni" i slično. Postojao je takav izraz: "vrag je ušao u nekoga." Pa, zašto bi ulazio ako tamo živi već dugo vremena?

Upravo je sekundarna svijest ona koja kritizira. Znači, to je ono što nazivamo intelektom. To je ono što aktivno razvijamo u vrtiću, školi, na sveučilištima. I što se aktivnije razvija, to ona više alata ima. To ne znači da se svijest ne treba razvijati, naprotiv, treba je razvijati i to u najvećoj mogućoj mjeri, **ali treba shvatiti što ona jest.**

Primarna svijest povezana je i s tijelom i s Osobnošću, a sekundarna svijest povezana je samo s primarnom sviješću. I tu se postavlja zanimljiva teza da svaka od tih svjesnosti sebe smatra onim „Ja“ pa se između njih, koliko god to paradoksalno zvučalo, javlja borba. Istovremeno, postoji i suprotstavljanje obje svijesti (svaka zasebno i obje zajedno) protiv Osobnosti. One se bore za moć pažnje, za one životvorne sokove koji proizlaze iz Osobnosti, za njenu energiju. Slikovito rečeno, da bi žarulja mogla gorjeti mora postojati struja, ako isključimo struju, žarulja će se ugasiti. **Sve dok naša Osobnost obraća pažnju na ono što nam je ponudila svijest - svijest ostaje aktivna.**

Kad smo zaokupljeni nekim poslom, razmišljanjem, usredotočeni smo na nešto, aktivno razgovaramo ili igramo šah - u nama djeluje sekundarna svijest. Tu se događa puno obrada informacija ... Mi uvijek smatramo da je ona ono što mi jesmo.

Ali ... ako počnemo pratiti **kako misli dolaze** ... One dolaze **uglavnom u sekundarnu svijest**, sve one blještave slike - sve se tamo događa. **One se projiciraju na primarnu svijest, tj. unutar naše strukture da bi ih primarna svijest promatrala. Osobnost ih ne promatra izravno već kroz primarnu svijest. I upravo Osobnost usmjerava svoju pažnju na ovu ili onu misao, tj. Osobnost svojom pažnjom aktivira određene misli.**

Ali u čemu je paradoks? Primarna svijest smatra da je ona "Ja". To je malo dijete koje živi unutar svake osobe. Čak i u starom akademiku živi malo dijete. Psiholozi, neurofiziolozi to dobro znaju, a o političarima da i ne govorim. Pogledajte, svi su sustavi razvijeni za to dijete, za malo šestogodišnje dijete. I oni uistinu djeluju. Zašto? Jer je sve usmjereno na primarnu svijest.

T: Da, na svjesnost koja je ostala na dječjoj razini. I upravo sada, Iгоре Mihajloviču, dali ste odgovor na još jedno pitanje koje psiholozi do ovog trenutka nisu riješili. Oni dualnost osobe promatraju s njenog materijalnog stanovišta. I što vide? Vide da osoba ima nekoliko "Ja" i da je to dijete čak najstarija i najpametnija osoba.

Zh: Da, ovo me podsjetilo na to kako ste nam, Iгоре Mihajloviču, govorili da su ljudi koji su se duhovno razvijali postajali mudriji, smireniji, razumniji u starosti jer su već imali puno iskustva duhovne prakse, prakse prigušivanja svoje svijesti. Znači, oni su čvrsto držali svoju svijest pod kontrolom. Na svijet su gledali kao zrela Osobnost, pritom mislim u duhovnom smislu, naravno. U njima su se očitovali mir, smirenost i punina života Duhovnog svijeta. Znači, oni su živjeli u bogatstvu i raznolikosti duhovnog života. I u ovozemaljskom životu, u trodimenzionalnosti, njihovi vanjski postupci su odražavali njihovo unutarnje stanje. Sljedeće su generacije tražile ovu duboku mudrost. Ovi mudri ljudi brinuli su se da taj isti mir i smirenost koja je u njima vladala zavlada i u društvu i da ljudi prevladaju tu očajničku potrebu za materijalnim. Ravnopravno su, zajedno s drugima, sudjelovali u stvaranju uvjeta za prevenciju i zaštitu društva od aktivnog utjecaja sustava. Brinuli su se da niti jedna dlaka ne padne s glave vašeg djeteta, da niti jedno dijete ne ostane gladno. Ovo je, naravno, neusporedivo s onim što se danas događa u društvu gdje se gube ključevi duhovnog znanja. Danas je sve obrnuto.

T: Da, nažalost... na čemu se zasnivaju razne tehnike manipulacije s ljudskom sviješću? Ovo je vrlo popularna tema i dio je svakodnevnog života prosječne osobe: kako utjecati, kako tajno kontrolirati i manipulirati sviješću drugih ljudi, kako kontrolirati gomilu? Na čemu se sve to temelji? Pa... radi se o utjecaju na dijete koje živi unutar svake osobe, dakle, **cilja se na nerazvijenu primarnu svijest**. Ako gledamo općenito, što se događa u samoj osobi, u istom tom okruženju, u mikro zajednici? Isto kao i u makro zajednici. Znači, sve religije, sve političke i svećeničke organizacije temelje se na ovoj manipulaciji ... Ljudima se sve objašnjava kao malom djetetu od 5-6 godina (reklame na primjer).

IM: Naravno ...

T: I nitko ne razumije zašto je to tako.

IM: Zašto? Jer u stvarnosti, primarna svijest ima moć nad sekundarnom sviješću ili novom sviješću.

T: A kada se Osobnost duhovno razvija? Kako čovjek može biti slobodan od svega toga?

IM: Kako funkcionira Osobnost? Zbog određenih zakona, Osobnost dolazi u izravan kontakt s primarnom sviješću. Ali opet, sekundarna svijest diktira primarnoj svijesti, i govori joj, pokazuje joj slike ... a zatim primarna svijest sve to predstavlja Osobnosti ...

Ali kad osoba dobije određeni stupanj slobode radeći na sebi, ona tada počinje diktirati i govoriti primarnoj svijesti što treba učiniti. Na ovaj način ona u potpunosti kontrolira svijest. Odnosno, može li se vrag pobijediti? Ne samo da može, nego mora! I prije svega, treba ga pobijediti u sebi. Ne može se pobijediti u svima. Svaki čovjek to mora sam za sebe napraviti. I tu smo se opet vratili tamo gdje smo i započeli. Pobijedivši ga u sebi, promijenili ste svoj svijet. Ovo je vrlo važno. Ali kad postoji mnogo takvih ljudi, tada se i društvo mijenja. I tada se gubi cjelokupna moć, mislim na moć Sotone, a društvo postaje slobodno. To je san bilo kojeg normalnog društva. Trebalo bi biti tako.

VIDEO NAZIV

Može li se vrag pobijediti? Ne samo da može, nego mora! I prije svega, treba ga pobijediti u sebi. Ne može se pobijediti u svima.

05:42:42 - 06:20:30

IM: Više puta smo rekli da se svijest kao dio sustava uvijek nameće, aktivna je, prisiljava, tjera, iskušava. **Ali Duhovni svijet jednostavno jest.** Dovoljno je da se čovjek smiri, odmakne od misli i shvati da može promatrati svoje misli. A onaj tko promatra - to je upravo Osobnost.

A kad, kao Osobnost s ove pozicije promatrača snagu pozornosti stavi u Duhovni svijet, to jest u percepciju kroz osjećaje onoga što je izvan ruba ove trodimenzionalnosti, tada počinje još bolje uviđati kako ga misli pokušavaju kontrolirati, kako njime manipuliraju.

I kad čovjek prilično dobro prouči sustav i svijest i shvati da svijest - nije on, onda ona, gubi vlast nad njim. Tada čovjek može birati i djelovati. To ne znači da se život mijenja izvana nego postaje pun i zanimljiv. Na taj se način čovjek rješava takvih pojmova kao što su "depresija", "psihološki problemi", „bolesti“ ili nešto treće što, uostalom, pripada sustavu.

Jednostavan primjer. Kako osoba može biti depresivna? Depresija je jedan od oblika potpunog egoističnog samoljublja, kad netko kaže: *"Cijeli svijet je loš, samo sam ja dobar, nitko me ne razumije, ja i ne trebam ništa"*. Ali u isto vrijeme viče: *„Svi obratite pažnju na mene siromašnog nesretnika!“* To je samo jedan od načina manipulacije.

Zh: .. sustava koji privlači pažnju.

IM: Naravno, težnja za moći. Jednostavno pitanje: Može li Osobnost biti uključena u to? Naravno da ne može. **Jer prvo što osoba u Duhovnom svijetu počne doživljavati je stalna prisutnost radosti.** To je "radost" našim zemaljskim riječima jer, na kraju krajeva, moramo to povezati s nečim. Ali beskonačna je, bezgranična, to je ono što se naziva srećom. **A zadobiti sreću zapravo znači zadobiti život. To je upravo smisao ljudskog postojanja ovdje. Ako je osoba živjela život, a da nije započela**

Živjeti tada je ovdje bez ikakve svrhe. Ali postoji razumijevanje, na kraju krajeva, da Osobnost nije nigdje otišla. Prekomjerna aktivacija, rekao bih, hiper-razvoj svijesti jednostavno prebije čovjeka i on postaje ... ne čak ni rob, on postaje zombi: čini sve što mu svijest diktira. On je samo oruđe u vražjim rukama, ništa više ...

Zh: Da, onaj koji kontrolira svijest kontrolira strah, mržnju, razumijevanje neizbježnosti, život po obrascima ...

IM: Naravno. Ali prvo što počne raditi je negirati sve što je duhovno ili manipulirati duhovnim u svoju korist.

T: Pa da, stvaraju se sekte i religiozni kultovi, a ljudi kažu: „*Bog to želi*“. Ali, u stvari, događa se proces porobljavanja ličnosti. Čak i ako ljudi teže Bogu, sustav postavlja vlasti koje jednostavno prihode novac na račun ljudi. Oni pokrivaju svoje zemaljske interese govoreći: "*Ovo je Bogu ugodno*", "*Bog to želi*" ili "*Bog je to rekao*". Dakle, manipuliraju zbog osobnih, sebičnih, političkih ili ekonomskih ciljeva u trodimenzionalnosti ...

IM: Kako netko Boga može „koristiti“ kao izgovor? „*Bog to želi, daj mu to!*“ Naravno, divno je ako osoba želi pomoći svojoj vjerskoj organizaciji. Ali zašto treba reći "*Bog to želi tako*", ako Boga ne poznaješ? Zašto je Bogu potreban ljudski novac? Jednostavno pitanje. Pa... nije li tako?

Zh: ... Ako je Njegova priroda potpuno drugačija.

IM: Naravno ... Njega uopće ne zanima trodimenzionalnost niti materijalni svijet. Ali neki će biti ogorčeni: "*Kako?! Uostalom, ovdje smo rođeni voljom Božjom.*" Ali ako mislite da ste rođeni ovdje po volji Božjoj onda se molite svome ocu i majci. Oni su vaš bog. Objasnit ću vam: ako ste došli na ovaj svijet onako kako razumije vaša svijest "*voljom Božjom*", tada znajte da ste na ovaj svijet došli zahvaljujući željama i naporima oca i majke. Od prvog dana začeca postajete duhovni, ali nemate Dušu. Njome postajete ispunjeni osmog dana nakon rođenja i upravo zahvaljujući tome dobivate priliku da postanete vječno Biće. Ne možete se roditi izabrani, čovjek *postaje* izabran i to mora zaslužiti vlastitim radom na duhovnom putu.

Zh: Ovo je kao kad kažu "na sliku i priliku Boga", ovo je razlika: što su "tijelo, svijest, um" i kakav je to "dah života" o kojem si govorio?

IM: To je apsolutno u redu. Što je u stvari taj nevidljivi dio koji su Anđeli donijeli prema volji Božjoj. Pa, ovdje oni misle na Dušu, Osobnost i mogućnost početka Života. I stvarno, ovo je doista fer; to je vrhunska pravednost i najviši stupanj čovjekove slobode: može odabrati kome će služiti, može birati smrt, služenje Sotoni i iluziju važnosti, ili može postati Anđeo, besmrtno Biće, jednak među jednakima, sastavni dio svijeta Boga. Uostalom, zanimljivo je i pravedno je.

T: Osobnost je Duh koji ima slobodu izbora. Za mnoge ljude, koji se prvi put susreću s ovim Znanjem bit će čudna informacija da onaj koji putuje prostorom, kreće se naokolo, onaj koji vrši neku radnju, na primjer, vozi automobil, jede, misli ... da to nije on kao Osobnost.

IM: Da biste našli tko ste vi, dovoljno je smiriti se. O tome smo već razgovarali. Treba pratiti "svoje" misli, "svoje" radnje, u navodnicima "svoje" i ovdje ćemo opet vidjeti kako misli dolaze, osjetit ćemo te misli, njihov dolazak. Osjetit ćemo kako "ne želim razmišljati o tome", ali misao se uvuče, "ne želim razgovarati o tome", ali govorim upravo o tome. A onaj koji "ne želi" - to je Osobnost. Ovdje, na ovoj maloj udici započinje susret sa samim sobom. Paradoks je što nećete vidjeti Osobnost u ogledalu. U ogledalu nećemo vidjeti ništa osim onog što je privremeno, materijalnu ljusku.

T: Da, dobro je kad čovjek to razumije i svjestan je. Ali kad se u društvu izgubi duhovno Znanje, tada sustav još od čovjekova djetinjstva, pokušava porobiti novu Osobnost kroz primarnu svijest. Dakle, nameće se ljudima da je odraz u ogledalu „vi“: vi ste tijelo, vi ste svijest, sve misli su vaše, vidite sami sebe. To jest, sustav daje ovakve i slične smjernice materijalne identifikacije, tako da Osobnost svu svoju životnu pažnju fokusira, ne na svoj duhovni samorazvoj, već na lažno "Ja" iz svijesti u trodimenzionalnosti, odakle sustav crpi snagu.

Mnogi mladi roditelji vjeruju da njihova beba nema stav prema ovom svijetu, odnosno, da još nije naučila lagati, ne zna kako izraziti emocije koje se u starijoj dobi ukorijene kao obrasci...

IM: Ali to traje samo dok se djetetova svijest barem malo ne razvije. Čim se u djetetu počne razvijati sekundarna svijest, prvo što opažamo je egoistična manifestacija, manipulativna raspoloženja, odnosno, dijete počinje živjeti zemaljskim životom. Prvo što učini, prilagodi se. Počinje manipulirati. Još ne zna kako razgovarati, ali zna da ako plače dobit će što želi. Pa nije li tako? Kad mu je dosadno počne se ponašati nepristojno, nauči kako da mu netko posveti pažnju. I tu sve počinje.

T: Da, u stvari, čak i beba ima mehanizme za skrivenu kontrolu nad odraslima - to je djetetov plač koji odjekuje takvim frekvencijama da uzrokuje nelagodu kod slušatelja i prisiljava odrasle da djeluju kako bi zadovoljili djetetove potrebe, u najvećem dijelu potrebe njegove primarne svijesti, tijela u trodimenzionalnosti. A onda, kako dijete odrasta kakva se stanja mogu primijetiti u njemu? Nalazi se u emotivnom, smiješnom, ili obrnuto, vrlo depresivnom, potlačenom stanju. A roditelj je uglavnom u arogantnom, "super kontrolirajućem", anksioznom i razdražljivom stanju. A ton glasa? Optužujući, pokroviteljski, kritičan, propovijedajući, represivan. To je, zapravo, trening od strane sekundarne svijesti (dominantne svijesti roditelja) za primarnu svijest (dominantna svijest djeteta). Ali ako su se odrasli sami duhovno razvili, tada u tom odnosu postoje najdublji osjećaji i ljubav, čak i pored provokacija koje dolaze iz djetetove svijesti u razvoju. Uostalom, Osobnosti bi se istovremeno razvijale. Znači, roditelji bi svojim životom pokazali dobar duhovni primjer svojoj djeci. I roditelji i djeca imali bi koristi.

I tako, potpuno si u pravu da sustav od samog djetinjstva trenira dijete kako bi naučilo privući pažnju na sebe. A to je povezano s razvojem primarne i sekundarne svijesti. To znači da sustav, počevši od djetinjstva osobe priprema roba za sebe ...

Zh: Pa da, i to dijete uči da je ono „glas u glavi“, da su programi -umjetnici iz svijesti – da je sve to on: to je njegov glas, to su njegove misli, to su njegove fantazije ... Sjećam se vremena kada ste nam, Igore Mihajloviču, rekli da *nakon primarnog naleta počinje intenzivan razvoj sekundarne svijesti kod djece.*

IM: To je točno.

Zh: Sve se to može pratiti kod djece u dobi od 3-7 godina kada počinju

ispoljavati živu maštu, slike, "Ja-želim", pohlepu, to jest kad se odvija intenzivni razvoj sekundarne svijesti.

IM: Naravno. I tada vidimo, na primjer, u jednoj obitelji žive djeca s razlikom od jedne godine: jedan je egoist, a drugi ljubazan. Tko je kriv? Ovo je zanimljivo pitanje. *"Eto, dijete se rodilo ovako."* Ne možete reći da imaju različit odgoj, imaju apsolutno isti odgoj. Njihovi roditelji su divni. Odgajani su od djetinjstva s najvišim moralnim vrijednostima u ljudskom razumijevanju, etičkim normama, ali osoba odraste ili u ovisnika o drogama i nitkova, što se događa često. Zašto se to događa? *"Ovo je utjecaj ulice ili nekog drugog."* Pa nije. Sve je to dio razvoja svijesti. I sve počinje od tog trenutka kada se sekundarna svijest počne razvijati.

T: Htjela sam dodati i činjenicu da kada se razvije sekundarna svijest, od djetinjstva, sustav uči dijete da skreće pažnju na sebe. I kad ste nam prvi put rekli o tome, bilo je vrlo jednostavno čitati znanstvena djela o proučavanju psihologije djece s ovim ključem znanja i, općenito, razumjeti više od onoga što je tamo opisano, razumjeti stvarni razlog za bilo kakvo ponašanje djeteta. Čak mi je bilo lako odgovoriti na pitanja koja si sami znanstvenici postavljaju.

Na primjer, o paradoksu razgovora djece. Kada, primjerice, dvoje djece razgovara, to je poput monologa: svatko od njih uporno pokušava povezati drugoga u svojoj misli ili svom djelovanju, ali pri tom mu nije važno da bude saslušano. Dijete razgovara kao da razgovara sa samim sobom, kao da razmišlja naglas.

IM: To je sasvim točno.

T: ... Vjeruju da svi ostali svijet oko sebe doživljavaju upravo onako kako ga oni doživljavaju. Dijete u ovoj dobi u fazi je stalnog monologa. Ne zanimaju ga ni stavovi roditelja ni njegove misli. Dijete se, zapravo, ne brine o tome da li ga čuju i da li ga razumiju. Ključna karakteristika njegovog razmišljanja u ovoj fazi je egocentrizam. A njegov prijatelj u igri - samo je poticaj! Za dijete je važan samo taj vidljivi interes prijatelja.

Zh: Da, da.

T: ... Znači, da pojednostavim, događa se "krađa" pažnje, lov na pažnju. Česta je situacija kada odrasli razgovaraju o nečemu, a dijete ustaje u

sredini i počne nešto tražiti ili nešto govoriti privlačeći pažnju svih odraslih na sebe.

IM: Sustav prvo uči kako privući pažnju, zatim kako manipulirati, a onda to čini stalnom radnjom, pretvarajući je u određeni sustav. Prirodno, kao rezultat kasnijeg razvoja sekundarne svijesti, dijete već može aktivno osmišljavati sve vrste situacija, zamišljati predmete koji ne postoje u stvarnosti i tvrditi da su stvarnost. Ali činjenica je da su za dijete njegove fantazije stvarnost kao što je za nas stvarnost koja nas okružuje. To je samo djelo njegove svijesti.

T: Da, ovdje se također događa zanimljiva reakcija na kritiku. Kao odgovor na kritiku druge svijesti, sekundarna svijest aktivira obrambene mehanizme ...

IM: To je točno.

T: ... a ono što se događa, zapravo, smatra prijatnijom.

IM: Već od djetinjstva sustav navikava osobu na "Ja". "Ja" kao središte njegovog egoizma, i na "Ja" kao taštinu. Zato nameće takve mikro-natjecanje, značenja, natjecanja u svađi i slično.

T: Znači, takvo natjecanje u argumentima, gdje mala osoba potpuno ozbiljna, fokusiranjem svoje pažnje pokušava utvrditi: tko (on ili njegov sugovornik) ima veću sposobnost nametanja svoje misli drugome. A što to znači za djecu? Još jednom žele pokazati tko dominira nad kim. Takvo je dječje ponašanje slično ponašanju majmuna. To je skup, iscrpljujuć proces za osobu, ali vrlo profitabilan za sustav Životinjskog uma. To je mjesto kamo odlazi dragocjena ljudska pažnja.

IM: Da, to je točno. Kao posljedica toga, odrasla osoba kasnije ulazi u beskrajne borbe u svojoj svijesti za prevlast vlastitog ega u materijalnom svijetu.

T: I što će, prirodno, čovjek odabrati nakon takve pripreme? Branit će mitsku "istinu" od privida sustava i u svojoj svijesti će osuditi sve duhovno jer ga od djetinjstava nitko s njim nije upoznao.

Zh: Pa da.

T: Takva osoba nije svjesna da je Osobnost.

IM: Za nju je pojam "Osobnosti" potpuno drugačiji, to je ono što sustav tumači: to je njegova svijest, njegov egoizam, njegova oholost koju mu je iz djetinjstva nametala njegova vlastita svijest. Na ovaj način sustav jednostavno proizvodi robove za sebe. Jasno je da se sekundarna svijest mora razviti za komunikaciju i opstanak u modernim uvjetima trodimenzionalnosti. Ali opet, u društvu u kojem ne prevladavaju duhovni temelji u svakodnevnom životu (i u praksi, ne samo u riječima), dijete odrasta kao egoist. A sustav ga navikava da koristi svoju svijest za stjecanje osobne koristi i za dominaciju nad drugima. Od početka ga uči lažima.

Zh: Da, sustav navikne osobu od djetinjstva da laže, čak i sebe.

T: Što se, kao posljedica, događa u takvom slučaju? Kasnije treba uložiti ogromne napore kako bi se čovjek usavršio i uopće promijenio. Sada postaje jasno zašto ljudi čine iste pogreške. Jer se primarna svijest, zapravo, ne želi preodgajati i mijenjati, a sekundarna svijest pogotovo nije sklona promjenama.

IM: Treba razumjeti da su primarna i sekundarna svijest djelovi sustava. Sustav ne želi izgubiti moć nad Osobnošću.

Zh: To je istina. No, ono što je zanimljivo je da se duhovna mudrost ponekad događa i kod djece, unatoč svim pritiscima sustava. Tijekom prvih godina djetetovog života primarna se svijest intenzivnije razvija i dominira u sekundarnoj svijesti (sekundarna svijest, kao što smo već spomenuli, počinje se aktivno razvijati nakon primarne). U ovoj dobi dijete jednostavno posjeduje slobodu u većoj mjeri jer Osobnost nije toliko porobljena obrascima. Zbog toga se ponekad pojavljuje mudrost. Djeca u ovoj dobi sklonija su percepciji kroz osjećaje, Istini koju danas, nažalost, ne dobivaju od odraslih ...

T: Pa da, ni ovdje nema prakse. Što oni u najboljem slučaju dobivaju od svojih roditelja? Teorije, interpretacije (iz sekundarne svijesti) elemenata religije koju prakticiraju njihovi roditelji ili postulate njihovih ateističkih perspektiva. Što sekundarna svijest može djetetu reći o Bogu? Kaže: *"Bog - to je stric s bradom koji sjedi negdje gore u oblacima."* A onda dijete, umjesto da usmjeri potragu za onim što on sam ima unutra, usmjerava

pažnju na potragu za nečim vani. *I onda cijeli život traži put kući, ali, opet izvana.* Odavde raste korijen svih sumnji i na kraju dolazi do razočarenja u iluzorne slike trodimenzionalnosti.

Uzmimo, za primjer, kršćanstvo. U religioznim tumačenjima Biblije, na temu rada na sebi, spominje se rečenica iz Evanđelja po sv. Mateju koja kaže: „Osim ako ne postanete mala djeca, nećete ući u Kraljevstvo nebesko.“ I ovdje se "*pretvoriti se u Boga*" tumači kao promjena životnog stila, ali opet, takvo je razumijevanje na razini misli u trodimenzionalnosti. Naglašeno je da biste se trebali obraćati "svim srcem". U nekim je interpretacijama spomenuto da je riječ "srce" alegorija, a u Bibliji srce predstavlja bit ljudske Osobnosti, koncentraciju Duše i Duha (koncentracija - je usmjeravanje snage pozornosti). Kaže se da je glavni uzrok ljudskog života zapisan u "našim srcima" i da je "upravo srce ono što donosi *duhovnu odluku* o odnosu prema Bogu".

Izgleda da je sve tu, samo su ključevi za razumijevanje zamijenjeni, a osoba bez prakse ne zna što je njegova Duša u stvarnosti, što je Duh, kakva je ona kao Osobnost čiji stvarni život nema nikakve veze s iluzornom trodimenzionalnošću.

Zh: Ali kada ste svjesni ovog Znanja, tada vidite i zrnca koja su stavljena u te riječi. Isti taj izraz "postanite kao mala djeca" – označava Osobnost oslobođenu pritiska svijesti ... i samim time bližu percepciji kroz osjećaje.

IM: Da, apsolutno si u pravu. Dijete je doista bliže Bogu. Zašto? Svijest se razvija, ali ne toliko aktivno, Osobnost je slobodnija, nije toliko ovisna o svijesti. Zato djeca ponekad izgovaraju tako mudre stvari primjerene starcu koji će uskoro umrijeti. Zato su i stariji ljudi otvoreniji, iako ne svi. Mogu biti loše raspoloženi, rezervirani. Čitavog života taj starac je bio divna osoba, ali u starosti shvaća da smisao života nije bio u izgradnji kuće, rođenju djeteta ili nečem takvom. Proživio je svoj život, pred njim više nema ničega, ali nije shvatio glavno. **A što je to glavno? To glavno je - započeti Živjeti.** Trčao je cijeli život za ničim, uzalud.

Život prođe, toga smo se već dotakli u emisiji, kao jedan dan. Isto kao što je jučer prošlo (govorim figurativno, za ljude), tako će proći i cijeli život. To će jučer postati doslovno danas. U tome leži problem - iluzija vremena. Čini se da ima dugo vremena, ljudi misle: "Ali preda mnom su još godine" ... Iluzija. Morate živjeti tako da svaki dan, svaki trenutak budete

spremni otići, ali tako da vam odlazak bude nagrada. Ne možete ubrzati taj postupak; osoba nema to pravo.

Zh: A ipak je sve jednostavno... **Ako ste odlučili živjeti, samo započnite živjeti.** Ako na trenutak odložite odluku - svijest će to sigurno iskoristiti.

IM: Postoji jedan koncept (mi ga dotičemo ovdje) "služenje Božjem svijetu". I to je ono odakle započinjemo - što je služenje Bogu?

T: Da, mnogi ljudi to danas razumiju samo iz položaja potrošača ... Oni žive unutar svoje svijesti, žive od trodimenzionalnosti, a ne duhom.

IM: ... Da, oni sjede, ponavljaju svoju molitvu i ono s čime smo započeli razgovor - oni žive pod diktatom svijesti. Uz pomoć svijesti govore ili čitaju popis svojih želja Gospodinu Bogu, a pri tome, u svoje molitve stavljaju hvalospjeve o Njemu. Pa pošto Mu se obraćaju kao svojim ovozemaljskim roditeljima, mole ga i kažu: "Želim auto," ili "Želim lutku," ili nešto treće.

Zh: ... Da bi stekli osobnu korist.

IM: Tako je.

Zh: Znači, imaju potrošački odnos prema Bogu.

IM: Ovo je najgora moguća stvar.

Zh: To je sasvim suprotno iskrivljenom konceptu služenja...

IM: ... Primijetite kako mnogi kažu da "ako se razbolite samo molite i oporavit ćete se". Molili ste se i da, oporavili ste se. Ali što ste tražili? Nešto materijalno. I ovdje, na temelju uobičajenog razumijevanja podjele na Sotonu i Boga, molili ste se sa sviješću "bogu" i vaše je tijelo ozdravilo. Pa što mislite koji vam je Bog poslao zdravlje na temelju molitve? Je li to Bog vječni? Ne. Ovdje se točno pokazuje i dokazuje kako je vaše zdravlje, kao i vaše tijelo i vaša svijest u vlasti Sotone. On vam može oduzeti zdravlje i može vam ga dati.

Bog vam neće oduzeti zdravlje, a još više, neće vam poslati bolest. Zašto? Ali, svijest kaže: "*Ali ti si dijete Božje, stvoreno po njegovoj slici i liku. On*

te svakodnevno gleda." Da, On nema što drugo raditi. *"Ali on je Bog. Svemoćan je. Ima mnogo očiju; gleda svakoga ... I ima puno ušiju. Sluša o čemu razmišljaš, o čemu govoriš."* Ali zna se o čemu razmišljate, zna se o čemu govorite i kome? Onome koji se zove Sotona. Kako on zna o čemu razmišljate? Zna budući da su to njegovi programi koji su implantirani u vaš um kao u računalo, on ih je napisao.

T: Da, sve je u sustavu mrtvo, nema života, postoji samo iluzija i igre svijesti. Neki umjetnici svijesti igraju ulogu zaštitnika, drugi su molitelji... Ali gdje su sami ljudi u ovome? Gdje je Život u njima?

VIDEO NAZIV

Ako ste odlučili živjeti, tada samo započnite Živjeti, odmah.

T: Gledate na svu tu opskurnost u svijetu i ... to je samo ljudska glupost prema diktatu svijesti.

IM: Prije nekog vremena naišao sam na vlastoručni zapis sastanka na kojem su pametni ljudi pokušali prebrojati broj Anđela u Beskonačnom svijetu, svijetu bez granica. To je paradoks. Smrtna svijest nekoliko ljudi pokušala je prebrojati beskonačan i bezgraničan broj Anđela. Ja sam još uvijek pod dojmom toga. Koji je smisao svega ovoga? Kakvu to megalomaniju ima svijest?! *I zašto se osoba, vođena sviješću, uspoređuje s Bogom ili sebe smatra jednakim?* Takvi ljudi imaju samo zahtjeve prema Duhovnom svijetu.

T: Samo popis želja.

IM: Pa najčešće se javlja i strah, to jest, strah od uvida u to da Bog postoji. Kad je Osobnost aktivna, sustav to osjeća. Nastaje strah od smrti i osoba pokušava postići mir kako bi izbjegla patnju. Pokušava se nekako uskladiti s religijama, s predstavnicima religija, ali opet, sve su to igre svijesti. Ali ništa ne možeš učiniti, svijet je takav.

T: Znači, svijest obmanjuje osobu. U stvarnosti, svijest *je samo posrednik između Osobnosti i trodimenzionalnog svijeta. Ali nikad ne može djelovati*

kao posrednik između Osobnosti i Duhovnog Svijeta. Jer mrtvi znaju samo o mrtvima.

IM: Apsolutno. To je ono što čovjeka čini dualnim. S jedne strane, vezan je za trodimenzionalnost, za materijalni svijet, a s druge strane u čovjeku postoji i Duhovna priroda koja pripada Duhovnom svijetu i pomaže čovjeku da postane onaj koji se, primjerice, u religiji naziva Anđelom, *besmrtno i duhovno biće*. Ali primijetite i - *bestjelesno* biće, a to nije nevažno.

Zh: Da.

IM: Nakon smrti osobe, niti jedna svijest (ni primarna ni sekundarna) ne može ući u Duhovni svijet. Svijest uopće ne doživljava Duhovni svijet. Oni ljudi koji ozbiljno vježbaju i imaju iskustva (ne vjeru, to želim naglasiti, nego iskustvo kontakta s Duhovnim svijetom), imaju razumijevanje, čak i na razini svoje svijesti da se nešto događa. Pa, čak mogu riječima u trodimenzionalnosti opisati što osjećaju, ali kako Osobnost doživljava Duhovni svijet – to je izuzetno teško opisati. Opet koristimo riječ „sreća“, sve te uobičajene epitete, izraze nečeg divnog i bezgraničnog, ali o tome ne možemo detaljno govoriti. Iako na razini Osobnosti, takvi ljudi to dobro razumiju i znaju, sretni su, radosni, ali ne mogu to opisati.

T: Razgovarali smo o dualnosti, a zanimljivo je da se u mnogim religijama, posebno u pravoslavlju to naziva "unutarnja i vanjska osoba." Što se tiče vanjske osobe, u osnovi je sve jasno, svi je izjednačavaju s tijelom. Ali unutrašnja osoba je osoba, koja ... znam to i iz osobnog iskustva ... da nisam bila u kontaktu sa Znanjem, da nisam imala iskustva kroz osjećaje, razumijevanje da je Osobnost Duh i da s Bogom mogu komunicirati jedino na ovaj način, tada bih, najvjerojatnije, od strane unutarnje osobe, ono što nije izrečeno, shvaćala naprosto kao neke misli unutar glave ...

IM: To je točno.

T: U osnovi, to je rad primarne i sekundarne svijesti.

IM: Tako je, ta primarna svijest bi shvaćala, odnosno, svijest primata koja upravlja novom (sekundarnom) svijeću.

T: Naravno, ili ponos iz svijesti primata ili misli iz sekundarne svijesti. Jer

uglavnom je sekundarna svijest ta koja glumi čitave malene scene sa svojim glumcima i sugerira kako bi se vaša potraga za Bogom trebala provesti u trodimenzionalnosti i da bi vaš duhovni put trebao izgledati onakvim kako ga svjesnost zamišlja. Ali te misli - to niste vi, to je laž sustava. I ovdje je najvažnije shvatiti tko ste vi u stvarnosti.

IM: Ispravno. Sekundarna svijest je vrlo aktivna i uglavnom je to ono što mi doživljavamo kao „Ja“. Jednostavno se smirimo i promatramo kako misli dolaze do nas. Samo zatvorite oči, opustite se i promatrajte **tko vam daje/šalje te misli**. U početku čujemo argumente; vidimo da se nešto događa, pojavljuju se neke slike ... Pitanje je: **Tko promatra te slike koje se pojavljuju?** To je upravo primarna svijest.

U trenutku kada legnemo, ali kad još ne zaspemo, a aktivnost svijesti još uvijek traje, upravo u ovom trenutku možemo promatrati aktivnost sekundarne svijesti. I upravo zahvaljujući takvom promatranju možemo shvatiti da imamo dva "Ja", ali nijedno od njih nije istinsko "Ja".

I nakon što smo naučili promatrati taj proces, istovremeno možemo naučiti osjećati, to jest, percipirati Duhovni svijet kroz najdublje osjećaje. Kad osoba razvije duhovni vid, tada kao što smo rekli, čvrst stol ili čvrsta čaša prestaju biti čvrsti, prestaju imati takav oblik. Iluzija nestaje. I sve to počnemo vidjeti kao neku vrstu ugrušaka, informacijskih polja, sve do šeste dimenzije. I posljedično, vidimo sve što je s tim povezano. A Duša, ona je izvan granica šeste dimenzije. Osobnost svjesno odlazi u sedmu dimenziju kad se stapa s Dušom. Rekao bih, nalazi se na rubu, vrlo blizu Duhovnom svijetu. Ali kad se već identificiramo, što znači, oslobodimo se iluzije materije, samog sustava, obje svjesnosti (možemo ih promatrati, možemo ih kontrolirati), tada se pojavljuje, kažimo to ovako, ne razumijevanje već iskustvo. I Osobnost se počinje brzo i aktivno razvijati. "Što znači razvijati?" – mnogi će postaviti ovo pitanje. Malo ću pojasniti. U stvarnosti, ljudska Osobnost se praktično ne razvija u modernom svijetu ...

T: Da, previše je odvrćanja od strane svijesti u suvremenom svijetu. A ljudi čak niti ne postavljaju za cilj da se oslobode kontrole svijesti i stvore bolje uvjete za duhovno sazrijevanje ostalih generacija.

IM: To je točno. Recite mi, tko se brine za razvoj svog djeteta u duhovnom smislu? Te slike iz različitih vjerskih publikacija, razgovor o Bogu ... što je to? To je način na koji botovi razgovaraju o Bogu (kao što smo već rekli).

T: Da, mladi roditelji jednostavno nauče svoje dijete onome što su i sami naučili. Ako nema osobnog duhovnog iskustva, ako oni ne umnožavaju duhovnu Ljubav u sebi, ako njihova percepcija Duhovnog svijeta kroz najdublje osjećaje nije razvijena, to je samo prazan govor i ništa više... učenja teorije iz svijesti, ali bez prakse umnožavanja Ljubavi Duhom u sebi. Naravno, vjerojatno bi bili sretni da to učine i na drugi način, kad bi samo znali kako. Ali, svijest ih je naučila da jednostavno vjeruju i nadaju se, ali ne i da žive ovdje i sada po onome što je stvarno, što je najdublje.

IM: Opet se vraćamo onome: "Vjerujem li ili ne vjerujem?" Uvjerenje nije Znanje. Uvjerenje je nada da će možda nešto biti. Osobnost može opaziti Boga; svijest ne može. Svijest može samo vjerovati ili ne vjerovati. Vjerovanje samo teoretski dopušta mogućnost Njegova postojanja. Osobnost će uvijek biti za Boga, a svijest protiv Boga. I ovdje je odlučujuća uloga upravo primarne svijesti. Ako primarnom sviješću upravlja sustav ili sekundarna svijest, tada je Osobnost osuđena na propast. **Ako Osobnost kontrolira primarnu svijest – tek tada ona može proučavati sam sustav izvana.** To je jedini način da proučite sustav bez oštećenja zdravlja, bez oštećenja vaše svijesti, recimo to na ovaj način.

T: I ovo je ključna točka upravo za one koji uz pomoć osobnog iskustva ili znanosti pokušavaju proučiti svijest. Jer u protivnom za proučavanje sustava dok si u njemu ...

IM: ... Pa, iskustvo pokazuje, o tome smo već razgovarali, da ne vodi ničemu dobrom kada proučavate sustav dok ste u sustavu. Možemo samo promatrati i primati one podatke koje će nam omogućiti sam sustav, ali ne više od toga. Ali to će uvijek biti korisno za njega, ne za nas kao Osobnost, već za njega (kao smrtno biće) za razliku od nas (kao potencijalno besmrtno biće). I ovdje je pitanje: "Zašto potencijalno besmrtno?"

Osobnost, kad se oslobodi ropstva svijesti i materije, spoznaje Duhovni svijet. Ona, približavajući se, postaje cjelina s Dušom, postaje ono što se naziva Anđeo. U drevnim religijama zvali su ga drugačije, ali suština se zbog toga ne mijenja. Osoba postaje ona koja mora biti - besmrtno biće, i prirodno, nakon smrti tijela, ona, sada već anđeo, ne može umrijeti, postaje oslobođena kao zrelo biće (figurativno gledano, poput leptira iz čahure) i prelazi u Duhovni Svijet. To ne znači da leti negdje okolo ili nešto takvo.

Naša svijest „misli“ da se leti negdje i kreće naokolo. Duhovni svijet je beskrajn, bezgraničan i posvuda je, samo je malo viši, recimo to ovako.

A svijest jednostavno nestaje kada Osobnost postane slobodna. To nije dobro za svijest pošto se identificira kao "Ja", a nije korisno ni za sam sustav. Jer je svijest (oprostite mi na tako primitivnoj usporedbi) nalik na stroj za mužnju koji se povezuje na kravu (Osobnost) i kroz nju dobiva mlijeko (moć pažnje Osobnosti - moći Allata) kao prehrambeni proizvod (za sustav). Svijest nije ništa drugo nego sredstvo za postojanje samog sustava/Apsolutnog/Višeg uma. To je poboljšani način njegove prehrane koja mu daje život. Zato je sustav zainteresiran da Osobnost ne postane oslobođena tijekom svog života.

T: Iгоре Mihajloviču, mnogi ljudi postavljaju pitanje: „Što je reinkarnacija? Što je ponovno rođenje Duše?“

IM: Ponovno rođenje Duše, ili takozvana reinkarnacija događa se nakon smrti fizičkog tijela. Taj se fenomen odvija kad Osobnost nije postala oslobođena; tada se Osobnost stapa sa sviješću kao jedinstvenom cjelinom.

Što je ponovno rođenje Duše ako o tome govorimo na pojednostavljen način? Kad se Osobnost ne razvija, ne može se spojiti s Duhovnim svijetom, recimo to ovako, ona je nespojiva, svijest ostaje, identificira se, nastavlja raditi kao onaj isti stroj za mužnju, ali u pomalo drugačijem stanju, zajedno s onim što nazivamo Dušom. Odvija se reinkarnacija. Sva energetsko-informacijska struktura prelazi, figurativno rečeno, iz jedne posude (uništenog tijela) u drugu (novo tijelo u koje Duša ulazi i formira novu Osobnost, i posljedično, kao antiteza Osobnosti, formira se i nova svijest). Budući da Duša nije napustila ovaj svijet (reinkarnacija se događa), tada prirodno, ostaje i prethodna Osobnost i one dvije aktivne svijesti koje su potisnute.

I ovdje osoba u ovom stanju doživljava ono što se naziva "paklenim mukama." Doživljava ih više na razini svijesti nego Osobnosti i to na razini primarne svijesti. Primijetite, ovdje je sekundarnoj svijesti jednostavno lakše jer postoji razumijevanje ovog stanja. Na razini primarne svijesti su bol, patnja i druge neugodne senzacije.

Ljudi se mogu pitati: *"Kako može postojati bol ako nema tijela?"* Usporedio bih to s ovim primjerom: kada osobi nedostaje neki ekstremitet,

na primjer, osoba nema nogu no prsti na stopalu je bole (to se naziva „fantomska bol“.) Ili recimo ... ljudi koji su u tijelu doživjeli moždani udar, ali nisu mogli kontaktirati s ovim svijetom. Oni čak nemaju percepciju tijela kao takvog, ali ostaje jasna svijest, razumijevanje svega. Upravo je to stanje podosobnosti. Znači, sve što ste nakupili tijekom svog života, sve te aktivne stvari koje ste živjeli pratit će vas tijekom, možda i mnogih reinkarnacija, sve dok se ne pojavi neka Osobnost koja će postati oslobođena, a onda se poništavaju sve druge strukture.

VIDEO NAZIV

Osobnost će uvijek biti za Boga, a svijest - protiv Boga.

06:20:30 - 07:06:00

T: Igore Mihajloviču, dotičući se teme svjetske zavjere, spomenuli ste da postoje svećeničke strukture koje o devetom danu sanjaju već više od jednog stoljeća.

IM: Što je 9. dan? Ako Duša osmi dan ne uđe u posudu ljudskog tijela, posuda će ostati prazna. A sustav će u ovom hendikepiranom čovjeku stvoriti i kultivirati ono što sustav naziva "bogom" - besmrtno, materijalno očitovano biće koje će biti jednako snazi Boga (što znači, bit će u stanju stvoriti druge iluzije i beskrajno će podržavati tu iluziju). To bi, drugim riječima bio anti-bog.

T: Mnogi ljudi koji nisu dovoljno informirani o ovom pitanju mogu osjetiti sumnju u činjenicu da u suvremenom svijetu postoje tajne organizacije koje se bave projektom „Devetog dana“. Ali za one koji su zainteresirani za to, mogu dati naputak: pogledajte tko je po cijelom svijetu inicijalizirao i subvencionirao studije o „in vitro“ začecu i napredne znanosti u ovom smjeru. (op. Prev. „Izrael“)

IM: Dobar nagovještaj.

T: ... Koga je to zanimalo i zašto?

IM: Da ... Sustav se uvijek suprotstavlja Bogu. Zbog toga ljudi sustav smatraju Bogom.

T: Pa, ta se želja sustava vidi kroz njegove robove, kada neki ljudi shvativši svu svoju beskorisnost kao roblje, jasno demonstriraju drugima da su oni bogovi. Često drugima kažu kako su mnogo postigli u Duhovnom svijetu i predstavljaju se kao utjelovljenje samog Boga u tijelu. U cjelini, hubris (oholost, ponos). Usput, u drevnoj Grčkoj arogantnu, oholu, ponosnu osobu su zvali hubris.

Zh: Nažalost, ti hubrisi ... točnije hubre ... čovjek može sresti i danas.

T: Da ... Na kraju krajeva, sve ovo otkriva lice sustava koje se emitira kroz njih, težnju samog sustava da postane poput Boga. Odnosno, nešto sitno i beskorisno pokušava postati veliko i bezgranično ...

IM: Ovaj paradoks ostaje. Zašto? Jer jednostavno postoji borba za opstanak samog sustava. Uostalom, to stvara uvjete za vlastitu manipulaciju nad samim sobom.

T: Ali takav dan ne može doći, zar ne?

IM: Pa, što se tiče toga može li deveti dan doći ili ne, ponovit ću još jednom: sve je ovdje materijalno, sustav postoji samo unutar šest dimenzija, tek u sedmoj dimenziji više ne postoji. A iznad ovih 6 dimenzija nalazi se još 66 dimenzija koje neće dopustiti da se to dogodi.

Da biste stekli figurativno razumijevanje na razini svijesti dat ću jedan primjer što je ovaj svijet. Zamislite sebe kao cvijet, bilo koji cvijet, na primjer, kamilica. Jeste li zamislili kamilicu? A sada zamislite da je kamilica nestala i umjesto nje se pojavila ptica. Jeste li zamislili? Dakle, ovaj svijet za Duhovni svijet je poput one kamilice, koju ste zamislili i odjednom zaboravili - trenutna je i iluzorna. To je smisao. Za ljude kao Osobnosti, ovaj svijet nije ništa drugo do odskočna daska za skok u Život vječni ili u provaliju dugotrajnih muka. Izbor je na ljudima. Ovdje je, naravno, moguće odabrati. Ali da biste odabrali, potrebno je znati što odabirete. Da bi se to znalo, treba imati iskustva. A da bi se imalo iskustva, treba raditi na sebi. Svijest kaže da nije potrebno ništa mijenjati u sebi, već da se mora proučavati kako bi se u trodimenzionalnosti moglo znati nešto o vanjskom. Ponekad kaže što

treba učiniti, ponavljati neke meditacije, vježbe ili nešto treće, što god ... Ali bez dubokog rada na sebi iz pozicije razumijevanja, poznavanja svih tih procesa, bez traženja Duhovnog svijeta unutar sebe, ništa se neće dogoditi. **Duhovni svijet nećete naći u vanjskom. Moguće ga je pronaći samo u sebi jer put do njega prolazi kroz osobu.** O tome smo već govorili više puta u mnogim emisijama.

Dok osoba ne uloži napore u to, nikad se neće moći približiti Duhovnom svijetu. A najteža i ujedno najjednostavnija stvar je da, prije svega, osoba mora razumjeti, shvatiti i percipirati sebe kao Osobnost. Mora pronaći tko ona jest. I mora vidjeti glumce u svojoj svijesti koji ga odvlače i natjeravaju na bilo što, govoreći mu: „*Bićeš rastrojen, kako ćeš upravljati bez nas? Past ćeš dolje.*” Nećete pasti dolje, već naprotiv, letjet ćete prema gore. Dok osoba to ne shvati i ne počne raditi na sebi, neće naučiti najkompliciraniju i ujedno najjednostavniju stvar, a to je biti sretan, biti Živ, jednostavno biti, a ne samo postojati.

VIDEO NAZIV

Biti sretan, biti živ, jednostavno biti, a ne samo postojati.

IM: Kada ljudi malo prouče sustav, što znači da se oni, zapravo, počinju posvećivati vlastitom duhovnom razvoju ... Ne mislim na moderan pristup razumijevanju "duhovnog razvoja" (sjediti u meditaciji ili molitvi i čekati da se nešto dogodi) nego kad osoba ustane i krene, srčano počinje raditi na sebi, kad zaista počne proučavati sebe kao Osobnost, kad počne proučavati svoju vlastitu svijest (tog neprijatelja unutar sebe, koji te na svaki mogući način odvlači od Duhovnog svijeta) ... Kao što je rečeno: "Ako neprijatelja niste proučili - nećete ga moći pobijediti".

T: Da, kako je pisalo u davnim vremenima - *smisao ljudskog postojanja je u postizanju pobjede nad samim sobom, pobjede ljudskog neprijatelja u sebi.*

IM: Možda zvuči ironično, ali tako je ... Kad postaneš čovjek, ta se vrata o kojima smo razgovarali otvaraju pred tobom. Kad se osoba nada da će se približiti tim vratima kako bi izašla, počinje promatrati. Prije svega, proučava kako nastaje misao i kako se kontrolira. Ona shvaća da je važno

gdje stavlja snagu vlastite pažnje (ili, kako su rekli u zoroastrizmu, gdje usmjerava misao ili ono na što se koncentrira). Što je koncentracija? To je investicija pažnje. Znači, ovdje se možemo poigrati riječima, ali suština se zbog toga neće promijeniti.

T: Znači, Osobnost opaža trodimenzionalnost i situacije u njoj na način na koji ih primarna svijest predstavlja. Figurativno rečeno, to je slučaj kada, primjerice, radite u uredu, a vaš beskrupulozan računovođa neprestano zaviruje prema vama i odvraća vas svojim razgovorima, ali istodobno vam je proturio neke papire da potpišete i u osnovi, naravno, laže o onome što se zapravo događa u tvrtci. Štoviše, kako bi sljedeći put dobio što je moguće više novaca, priča vam da je, navodno, to vaš život, da su to vaši problemi, a ne ono što je on izmislio radi vlastite koristi.

U ovoj alegoriji, beskrupulozni računovođa je primarna svijest koja prikriveno radi i za Osobnost i za sekundarnu svijest. Ali u tome se uvijek povodi isključivo vlastitim materijalnim interesima, a naplata se vrši preko pažnje Osobe.

IM: U osnovi, to je istina. Usredotočili smo svoju pozornost na nešto, uložili smo snagu naše pozornosti, tj. platili smo show koji naša svijest igra za nas. I glumci u našim glavama počeli su se miješati. Počinju razgovarati o ovom ili onom. No, može li sama osoba izgovoriti barem jednu riječ? Ne može! I ovdje se još jednom suočavamo s činjenicom da, budući da osoba sama ne može artikulirati niti jednu riječ...pa.... tko je ta osoba? Je li ona svijest? Ne – ona je Osobnost. Dakle, u stvarnosti, čovjek je Osobnost. Svijest može govoriti, komunicirati ... Ako uklonimo svijest (ako je isključimo) nećemo moći verbalno razgovarati kao što mi sada razgovaramo. Zašto? Jer Osobnost, kao što smo već rekli, ne može ulaziti u interakciju s trodimenzionalnim svijetom već uzajamno djeluje samo s primarnom sviješću.

T: ... Da, s primarnom sviješću ... I na kraju, primarna svijest je poput kombinacije svega toga. S jedne strane neprestano napadaju rojevi opsesivnih misli koji dolaze iz sekundarne svijesti, razne provokacije ... radi stvaranja različitih emocionalnih stanja ...

Zh: Da, i to se dobro prati kada radite na sebi. Mogu čak reći iz osobnog iskustva da je ovaj val provokacije koji dolazi iz sekundarne svijesti jedva primjetljiv, ali čovjek to može osjetiti.

T: Da.

Zh: I kako se polako uvlači, osjećate kako se javlja budnost, takva suptilna promjena raspoloženja u nešto... ne baš dobro. Drugim riječima, nastaje neka vrsta uznemirenosti, ponekad s dozom tuge, nekakva jedva primjetna melankolija. Uvijek je tako suptilna, ali prepoznatljiva. Točno znate i već razumijete da će sustav sada početi igrati film za vas. A onda, nakon ovog vala provokacije, pojavi se prva dramska slika, zatim glas u glavi (znači, dolazi neka misao). Ali bez vaše pozornosti ova je misao beživotna, prazna.

T: Pa da, ove usporedbe-izjednačivači iz svijesti.

Zh: Da. Ali u tom trenutku odlučujete upravo vi: obraćate ili ne obraćate pažnju. A onda, ovisno o vašem izboru, situacija se dalje razvija. Na primjer, poznati „dašak“ došao je iz sekundarne svijesti, zatim su krenule slike iz primarne svijesti, zatim se javljaju misli, kao na primjer ... da li biti uvrijeđen ili ne. Ako obratite pažnju na ovu misao, počinjete aktivirati ponos, počinjete se ili igrati s tom mišlju ili ozbiljno razmišljati i uživati u njoj, dakle, ulažete svu svoju pažnju u nju. Tada u kratkom vremenu, osjetite kao da vas je netko istukao štapom, zamjerate cijelom svijetu, tužni ste, mrzovoljni, javlja se samosažaljenje ili napuhani ponos. Odnosno, emocije „lete“ naokolo, a sustav ih jede. Ako svijest predloži *„uvrijediti se ili ne“*, a vi odaberete: "Ne! Do đavola s tim, ta trodimenzionalnost sa svim tim ... i s računovođom i s hubrisima.... ", i samo zaronite u radost najdubljih osjećaja, tada se sve situacije prelamaju kao da se nikad nisu ni dogodile. I shvaćate da su to bile samo provokacije sustava s njegovim iluzijama, i ništa više. Ali najvažnije, obranili ste svoj izbor kao Osobnost, niste se ponašali kao rob svijesti.

IM: Tako je.

T: Primarna svijest je, s jedne strane, nalet misli i emocionalnih stanja iz sekundarne svijesti. A s druge strane, to je sve povezano s radom same primarne svijesti: počevši od ponosa i čitavog niza destruktivnih osjećaja i stanja koja dolaze iz Životinjske prirode poput mržnje, zavisti, neprijateljstva do njihove interakcije kroz mozak s tijelom (a to su sve vrste tjelesnih senzacija, bolesti, emocije, sve ono što se čuje i vidi u ograničenom rasponu trodimenzionalnosti) ... Takav napad punih razmjera na Osobnost iz smjera svijesti ide dalje.

Što o trodimenzionalnosti zna, "uspavana", neprobuđena Osobnost koja je porobljena od svijesti? Samo ono što joj servira primarna svijest: privid informacija, izmišljene situacije, emocionalna stanja iz Životinjske prirode. Stvara se obmana pomoću onoga što netko vidi i čuje.

Na primjer, poznato je da 90% informacija iz trodimenzionalnog svijeta dolazi kroz oči. I tako, svijest govori Osobnosti: "*To ti vidiš vlastitim očima.*" Ali ovo je laž! Jer svijest je ta koja sebe opaža kroz tijelo, kroz optički sustav očiju. A što su oči? One su određeni monopolist, tj. monopolistički dobavljač vizualnih informacija. Dakle, oči nisu prozori u svijet, oni su „prozorsko lišće mozga“, koje je pod kontrolom primarne svijesti.

Napokon, uvjerenje da smo "*mi oni koji vidimo*" je laž. Oči percipiraju samo vidljivi dio spektra elektromagnetskog zračenja, pa čak i onda u vrlo malom rasponu. Sve se to pretvara u električne impulse koji kroz mozak ulaze u primarnu svijest. I tek nakon toga, primarna svijest Osobnosti daje ograničenu sliku situacije u trodimenzionalnosti, a čak i tada koristi svoje korekcije i sama postavlja prioritete. Znači, radi svoju interpretaciju, ističe neke ključne detalje, a izostavlja njoj manje zanimljive podatke.

Zh: Što je svijesti manje zanimljivo? U pravilu, sve što ne daje tako impresivnu sliku za odvlačenje pozornosti; sve što čovjeka može osloboditi od porobljavanja sviješću.

T: Da, to je samo igra "Gluhog telefona" kada je na jednom kraju rečeno jedno, a na drugom kraju to rečeno izlazi s takvim izobličenjima da je teško shvatiti što je u početku rečeno .. Primarna svijest, poput računala, gotovo trenutno radi na čitavom nizu zadataka, stvarajući privid, tvrdeći da je to "stvarnost". Recimo, takozvana stvarnost, jer čak i za svijet materije, za sustav, a to je fizika primarnih energija, je lov na sile Allata. Ostalo su samo iluzije koje sam sustav stvara kao zamke. Tako nam se samo čini da opažamo okolni svijet, ali u stvarnosti Osobnost nema oči.

IM: Osobnost uopće ne posjeduje taj fenomen, nema takve oči ...

T: ... Da, kao što nema ni tijelo ... **jer je Osobnost Duh.**

IM: Upravo to.

Zh: Da, Osobnost ima potpuno drugačiju percepciju ... Sada se sjećate kako ste živjeli prije kada je svijest bila vaša jedina stvarnost? Bila je to nekakva noćna mora, mislili ste da je "život zaista takav". Živjeli ste kao paralizirani invalid s jednokanalnom televizijom koja je u vašem postojanju stvorila iluziju života, ali ne i sam život. Živjeli ste onako kako mnogi trenutno žive. Živjeli ste po onome što vam je ovaj kanal pokazao, a pokazao je ono što on želi. Živjeli ste u stanju iluzije, vječne melodrame vlastitih kratkih priča koje je nametnuo ovaj kanal.

Ali kada sam počela ozbiljno raditi na sebi u praksi, tada sam shvatila da ovaj kanal nije jedini i da je daljinski upravljač u mojim rukama. Svijest je, dakako, davala svoje komentare usmjeravajući moju pažnju kao i obično na prazne stvari, poput: "Pogledaj kako čarobno prebacuješ gumbe." Ali kada sam prvi put doživjela tu bezgraničnu slobodu u sebi, slobodu kontakta s Duhovnim svijetom, tada sam shvatila da me više ne zanima gledanje ovog TV programa u kojem je sve puno praznih stvari, gdje je sve stereotipno i gdje botovi razgovaraju.

Tko bi želio slušati mrtve i prazne stvari kad u sebi čujete stvarni Život, kad osjetite njegovu punoću i beskrajnu radost, kad je sreća u vama?! Kad niste pasivni i depresivni zombi koji je prikovan trodimenzionalnim tijelom, već ste u bezgraničnoj slobodi, kada se sami spajate sa stvarnim Životom, s ogromnim procesom stvaranja u Ljubavi. Dakle, opažanje od strane Osobnosti je potpuno drugačija percepcija ... Zahvaljujući najdubljim osjećajima opažate ovaj stvarni Život, sveobuhvatno Znanje koje nije ograničeno ni vremenom ni prostorom.

IM: Da.

T: Također sam zapamtila, po mom mišljenju, važnu informaciju koju si jednom s nama podijelio, Iгоре Mihajloviču, da duhovno razvijena Osobnost informacije o trodimenzionalnom svijetu opaža, ne samo iz primarne svijesti, već je sposobna uočiti informacije iz struktura ujedinjenog polja svijesti zaobilazeći primarnu svijest. Znači, one građevne konstrukcije koje su izravno povezane s moždanim strukturama kao što je amigdaloidno jezgro i druge. One su u knjizi "AllatRa" detaljno opisane imenom "bočne i stražnje suštine osobe".

IM: Da, tako je.

T: To jest, ako je Osobnost oslobođena vladavine svijesti, ona jednostavno spoznaje istinu u potpunosti, bez obzira na to koliki je "računovođa" (primarna svijest) lukavac ili prevarant.

Zh: Da, još jedna zanimljiva činjenica je da Osobnost nema takvu funkciju kao što je obrada informacija o trodimenzionalnom svijetu koju ima svijest i strukture polja koje je tvore. Napokon, Osobnost ima mnogo više mogućnosti od svih ovih primitivnih skupova svijesti zajedno. Ima *holističku percepciju*. Donosi izbor. Odnosno, govoreći jezikom asocijacija trodimenzionalnog svijeta, ona odlučuje hoće li snagu pažnje staviti u jednu ili drugu stvar ili je neće uopće staviti. A s trodimenzionalnosti, Osobnost jednostavno ima (kako nam je Igor Mihajlovič jednom dobro objasnio u smislu asocijacija) „dvokanalnu vezu u „on-line modu“: s jedne strane, s primarnom sviješću, a s druge strane sa strukturama ujedinjenog polja svijesti.

IM: Tako je.

T: Mene je također zanimala činjenica da ako su se neke nepravilnosti dogodile s neuronima mozga, na primjer, zbog razvoja bolesti ili povrede, veza između mozga i primarne svijesti je djelomično poremećena ... Ako je, na primjer, osoba djelomično izgubila pamćenje ili je izgubila sposobnost čitanja ili nešto treće, to je ni na koji način ne sprječava da se kao Osobnost duhovno razvije i da nastavi svoje postojanje i u takvom tijelu.

Zh: Da, duhovni razvoj Osobnosti u praksi ... to su procesi "ovdje i sada", jedinstveni procesi kontakta s Duhovnim svijetom, to je stvaranje u duhovnoj Ljubavi. I nisu povezani ni s trodimenzionalnošću, niti s materijom kao takvom. Jer je tamo drugačije iskustvo, tamo je drugačiji Život.

Osobnost u početku ima ove sposobnosti "dvokanalne veze". Dok je porobljena sviješću, slabo je razvijena i zato je primarna svijest sposobna neprestano obmanjivati Osobnost svojim slikama, izmišljenim stvarima, strahovima i sumnjama. Čak i oni ljudi koji vježbaju magiju (do šeste dimenzije) ne razumiju sve mehanizme i suptilnosti rada sustava koji ih kontrolira ... Upravo u tim trenucima ponos skriva od njih cjelokupnu stvarnu situaciju. Čini im se da su *"tako snažni, tako moćni."*

Ali, u stvari, oni ne vide važnu stvar ... ne vide da što više razvijaju magične sposobnosti u sebi, to se više povećava sljepoća za općenite promjene u sebi, sustav ih sapliće i tijekom života pretvara u podosobnost okovanu snagom svoje pozornosti, u kanal za hranjenje sustava.

IM: Potpuno si u pravu.

T: Usput, Igore Mihajloviču, pitanje o duhovnom vidu. Osoba u stanju duhovnog prosvjetljenja, viziju nekih budućih događaja u trodimenzionalnosti, ne vidi kao što je vide isti oni mađioničari (oni koji su ograničeni na šest- dimenzionalnost)?

IM: Tako je. Osoba ne vidi radnju; vidi rezultat.

T: Znači, oni koji vide budućnost, podijeljeni su u dvije kategorije.

IM: Da, vrlo je neuobičajena pojava da oni koji imaju „duhovne oči“ vide cijelu sliku. Njima kao Osobnosti teško se usmjeriti na to gdje je jučer i gdje je sutra, jer za njih je uvijek danas. A oni ljudi koji emitiraju iz Ahrimana, tj. od vraga, oni koji vide događaje, za njih se to događa kao de ja vu.

T: Pa, da, oni vide događaje, ali ne shvaćaju suštinu procesa, ne vide ni uzrok ni posljedicu. Vide samo jedan komadić zagonetke događaja i samo ono što im sustav prikazuje, ali ne vide cijelu sliku. I na kraju, čini se, da su pravi oni koji vide cijelu sliku, a ne oni koji sanjaju na trenutke, a da ne znaju kuda će sve to odvesti. Čitava svijest izgrađena je na ponavljanju obrazaca, na magiji iz svijesti ...

IM: U osnovi, to je tako. Prva stvar s kojom se ljudi susreću prilikom stjecanja svog prvog duhovnog iskustva (eto, prošli ste kroz ovo pa znate i iz svog iskustva) upravo su ovi priručnici iz sustava i oni odvlače pažnju.

Zh: Pa, da, odjednom se neke magične sposobnosti počinju otvarati za vas u malim razmjerima, neke nadnaravne situacije događaju se same od sebe, i općenito, počinju se događati neke vragolije.

T: Da. Sjedite i znate da će određena osoba ući sada i reći određene stvari. I to se događa. Ili odjednom, bez ikakvog razloga, uzmete telefon u ruke i padne vam na pamet ime osobe koju dugo niste vidjeli. A sigurni ste da je

upravo ona ta koja će nazvati. I u tom trenutku - poziv. Ali svijest postavlja zamku i pokušava vas natjerati u nju paradirajući osjećajima divljenja u vama.

Umjetnici u vašoj glavi pokušavaju probuditi vaš ponos i viču: „*Bravo! Pogledaj kako si napredovao duhovno! A sada, objedinimo ove sposobnosti. Odaberi bilo koji objekt ili radnju u trodimenzionalnoj dimenziji i ubaci svu svoju pažnju tamo ... u ovu trodimenzionalnu sliku ...*”
"Ali ako ste trijezni i vidite iluzije sustava, to znači da je vaša Osobnost slobodna.

IM: Potpuno si u pravu. Sustavu ste jednostavno postali zanimljivi i on vas obdaruje nekim njegovim kvalitetama tako da bi vas omeo i da bi se umiješali u nešto u što ne biste trebali, u nešto što ne stvara život već ga uništava. Ovo nije ništa drugo nego smrtonosni virus.

Zh: Da, i velika hvala što ste nas unaprijed obavijestili o ovim vragolijama iz sustava jer smo znali što možemo očekivati. Da nije bilo ove spoznaje i da nismo radili na sebi ...

T: Da, doista, hvala! Od djetinjstva, kroz neke dojmove dobivene iz filmova, iz bajki i od ljudi koji vas okružuju u svijetu u kojem se otvoreno promovira magija, sustav vas priprema da ako imate neke super sposobnosti tada ćete se razlikovati od drugih ljudi i utjecat ćete na njih. Ali, to je opet za sustav, sve se svodi na činjenicu da ćete vladati i zapovijedati. Da budem preciznija, sustav će vladati i zapovijedati drugima kroz vas kao kroz zombija.

Mislim, daje vam čarobni priručnik, poput kosti psu i ako osoba nije naoružana znanjem i razumijevanjem onoga što se stvarno događa, počinje tražiti tu magiju do kraja života. Štoviše, njegov ponos oko njega samog uključuje i druge ljude u taj proces.

Sustav potiče nekoga: "Idi i reci to drugima, hvali se postignućima ... u trodimenzionalnosti." Pri tome, u mislima pokazuje slike ljudi koji će se tome diviti, čak i kako će to učiniti. Oni koji vam sigurno zavide poželjet će to i sami naučiti.

Uostalom, sustav neće voditi osobu prema onima koji će ga osuditi za taj postupak. Ne! Sve je isplanirano godinama unaprijed, on čak uzima u obzir

i način na koji ćete se hvaliti svojoj budućoj djeci o kojoj trenutno ni ne znate. Drugim riječima, ove brošure iz sustava vrlo su dobro osmišljene: ulaganja su mala, ali profit je ogroman.

Ali kad to znate, vrlo je lako ne podleći takvim trikovima sustava. Čak i ako se dogodi nešto izvanredno nemojte ulagati snagu svoje pažnje u to, shvatite da je ovo samo "*pozdrav iz sustava*".

Zh: Da, ovo je važno pitanje. Sklonite se od toga, ne želite. Uložite pažnju u umnožavanje duhovne Ljubavi u sebi, u osobni rast. U tome je poanta. A to nema nikakve veze ni s trodimenzionalnošću, niti s njenim slikama jer ovo je nešto drugo, drugačije je.

IM: Tako je. Drugim riječima, sustav pokušava skrenuti osobu s duhovnog puta magijom. Počinje mu pružati razne sposobnosti, poput, ekstrasenzornih sposobnosti i slično. To se, naravno, ne događa kod svih ljudi, ali događa se kod većine. Mnogi su gladni upravo tih sposobnosti ...

Uzmimo za primjer knjigu "AllatRa". Svijest mnogih postala je zainteresirana za nju ne kao mogućnost stjecanja Znanja, već kao mogućnost stjecanja magičnih sposobnosti. Za što? Da ojačaju svoju moć u ovom svijetu, u prvom redu nad svojim voljenima. Ljudi žele moć. A kad je ne prime, svijest nije zadovoljna jer prvo što kažemo je da se treba držati podalje od magije. Kad osoba teži magiji, tada, naravno, to nije naša stvar.

"AllatRa" nije religija, ni skup zakona ili bilo što takvo. "AllatRa" je samo izvor Znanja, pokazuje vrata i kako doći do njih, ništa više. A onda je izbor na čovjeku. Ako želite, ustanite, idite, otvorite vrata, uđite unutra i učite. Ali cijelo vrijeme učite i radite. Ako ne radite ništa, ništa se neće ni dogoditi.

T: Da, Igore Mihajloviču, u pravu ste kad kažete da sve počinje s radom na sebi, proučavanjem vlastite svijesti. Jer kad počnete promatrati sebe u praksi, počinjete shvaćati da niste ni sami znali koliko ste spojeni sa sviješću i koliko sve u sustavu radi samo radi rezultata. Cijela ova igra razgovora u glavi izgrađena je na kontroli, na skrivenim motivima u potrazi za nagradom. *A za sustav je nagrada snaga pozornosti.* Iskreno pratite glasove i argumente u svojim mislima i shvatit ćete da vam stalno netko u glavi nešto nameće, govori vam nešto i to kroz prizmu stereotipa.

Sad ću vam reći o sebi ... U početku, kada sam počela pratiti sve to, iskreno prema samoj sebi (ovo mnoštvo misli o kojima sam prethodno govorila) čak je bilo nekako malo zastrašujuće. Ali opet, taj strah je dolazio iz svijesti. Štoviše, taj strah je pratila misao: *"Možda, imaš šizofreniju? Već čuješ glasove u glavi..."* I tada je postalo još gore: što sam marljivije pratila sve što mi je palo na pamet i pisala sve više, više me je svijest plašila mislima, i eliminiirajući sebe, naravno, kao uzročnika tih misli, što znači, emitiralo se u prvom licu: *"Kako mogu živjeti ovako? Mislim, izgubit ću kontakt s ovim svijetom. Razvit ću šizofreniju. Ostali ljudi će mi se smijati."* A onda sam pomislila: " S obzirom da me svijest ovako plaši, znači da sam definitivno na dobrom putu i to moram shvatiti." I što pobjeđuje svaki strah? Kao što ste nam rekli, Iгоре Mihajloviču - **Znanje!** Smatrala sam dobrom mogućnošću da napunim kofere praktičnog iskustva.

Potražila sam medicinsku literaturu i uzevši u obzir jedinstveno Znanje o Osobnosti, o primarnoj i sekundarnoj svijesti, Znanju koje ste nam tada govorili, otkrila sam za sebe vrlo zanimljiv trenutak. To da praćenje situacije s radom na nečijoj svijesti - nije neka vrsta polimorfnog mentalnog poremećaja povezanog s raspadom procesa mišljenja i emocionalnih reakcija, tj. ono što oni nazivaju šizofrenijom. To nije ni poremećaj višestruke osobnosti koji je povezan s rascjepom ili s višestrukim "Ja". I do danas znanstvenici još uvijek ne mogu pronaći uzrok ove pojave. Ali zahvaljujući ovom Znanju koje ste nam dali, sve je postalo jasno i očito. Sve što je opisano u medicinskoj literaturi zapravo su problemi tijela, problemi primarne svijesti iako koriste termin "osobnost", ali opet u razumijevanju pojma "ja" iz svijesti. Ti su problemi povezani, prije svega, s činjenicom da je osoba rob sustava, jednostavno je spojena sa sviješću, boji se i vjeruje apsolutno svemu što ona sugerira. Prvi korak koji vodi razvoju tih patoloških stanja kao što su shizofrenija i slični mentalni poremećaji je pretjerani egocentizam, želja za veličinom, žeđ za moći, i naravno, želja za nadprirodnim. Znači, prava shizofrenija od svijesti je želja svijesti za magijom.

Zh: Da, zanimljivo je da je, prema istraživanjima, shizofrenija relativno rijetka bolest i da se prvi put manifestira u dobi između 15 i 25 godina, a to je period kada sekundarna svijest sa svim svojim željama za magijom počinje raditi aktivnije.

T: To je apsolutno tako. Dodatno, simptomi shizofrenije nalikuju

manifestaciji tinejderske krize. Usput, postoje studije u kojima se kaže da nisu samo anomalije moždane biokemije ili abnormalnosti u anatomiji mozga povezane s povećanim rizikom za razvoj shizofrenije, već i s anomalijama u temporalnim režnjevima, hipokampusu i amigdali.

Zh: Da, i tu je ono o čemu treba razmišljati, pogotovo ako se ovo usporedi s podacima iz knjige "AllatRa", o fenomenu amigdale koja je odgovorna za sposobnost čitanja informacija i o tome kako je sve to povezano u fizičko tijelo osobe, u njegovu energetsku strukturu i rad bočnih Suština (lijeve i desne suštine).

T: To je sasvim u redu, oni koji su čitali knjigu "AllatRa" sada će bolje razumjeti ... Iznenadio me još jedan trenutak, zašto se bojim takvih misli? Uostalom, prije upoznavanja s medicinskom literaturom nisam znala gotovo ništa o ovoj bolesti. Svijest je, iz ove riječi, već učinila neke zamišljene iluzorne radnje. I ovdje se otkrio pravi razlog tog straha od svijesti: *"Ostali ljudi će mi se smijati.", Što će drugi misliti o meni? ,Za što će me smatrati rođaci, prijatelji, obitelj, poznanici?, Kako ću im izgledati?"* Te su se misli neprestano pojavljivale u glavi, ne samo o ovom pitanju već i o drugim stvarima. Odnosno, svijest prisiljava ljude da žive na način zbog kojeg će ih ljudi smatrati bitnima. Znači, žele stvoriti neku imaginarnu sliku o sebi u očima ljudi ...

Zh: Da, i što se u ovom trenutku događa s onima kojima se ova iluzorna slika obraća? Svijest druge osobe neće razmišljati u smjeru, kao što pretpostavlja vaša svijest, neće vam se diviti. Ponos rađa ponos! To će samo stvoriti zavist i mržnju prema drugoj svijesti. Pritisnut će vas mislima poput: *"Ta je osoba to namjerno učinila i rekla kako bi te ponizila i pokazala tvoju bezvrijednost u odnosu na sebe. Odgovorit ću mu tako da će ga to sigurno zaboljeti i uvrijediti ... I pokazat ću mu da nisam tako loš u odnosu na njega kao što on misli."*

Ova će se igra beskonačno nastaviti u kvadratnom polju sustava sve dok se ne završe životi obojice. Kad to u praksi pratite u sebi i to počnete shvaćati kao glupost, onda postavite sebi pitanje: *„Vrijedi li hraniti sustav? Ili se, na kraju krajeva, trebamo odreći svoje oholosti i ponosa i živjeti unutar sebe ljubavlju, životom Osobnosti kao Duha?"* Jer tada uopće nije važno što vam u trodimenzionalnosti svijest šapće.

T: Da, ovo je zanimljivo ... Kada iskreno proučavate sebe, kada bivate

izvan emocija, izvan obrazaca i želja iz svijesti, tada shvatite da su *ponos i strah instalacije svijesti* - to su prvi stražari koji sprječavaju čovjeka da dođe do Istine.

IM: Prvi stražar koji počinje odvlačiti pažnju čovjeka je strah. Dakle, strah je prva straža. Druga je magija.

Kasnije, kad se osoba malo razvila, tada postaje još zanimljivije. Ovdje sustav pokušava osobu odvratiti tako da joj bilo čime zaokuplja pažnju, na svakom koraku. Sve se to događa dok osoba hoda prema vratima. Onog trenutka kada je otvorila vrata - sva ta čuda, nepažnja... sve nestaje.

Sustav je, u stvari, vrlo slab jer ima moć samo nad ljudskim tijelom i nad njegovom sviješću. Ali nikad ne može posjedovati ono što nazivamo Osobnost, a kamoli Dušu. I definitivno ne može ni na koji način utjecati na Duhovni svijet. Ovo je istina.

Zh: Meni su vaše riječi, Igore Mihajloviču, da treba zadržati 70% pozornosti na duhovnom svijetu i 30% živjeti u materijalnom svijetu, vodeći računa o tijelu, izvršavajući neke funkcije, zadatke, radeći u trodimenzionalnosti, puno pomogle. U toj fazi to je zaista bio vrlo važan savjet jer su postojala različita stanja u koja bi se emocionalno uključila, a zatim bi se moja pažnja već preusmjerila na neke materijalne stvari.

T: Da, to su uobičajene stvari za svijest. Vrlo je važno da svjesno shvatite **gdje stavljate snagu svoje pozornosti ovdje i sada.**

IM: Što se tiče preraspodjele moći pozornosti... Moć pozornosti - to su iste financije, isti resursi, ista energija ... kako god to netko nazove. Ali ona je, u stvari, jako važna. Ona je **moć.**

Ako čovjek **moć pozornosti** koju posjeduje (to je poput životne energije) stavlja uglavnom u ono što je definitivno privremeno i smrtno, što će se s njim dogoditi?

Zh: Umrijet će zajedno s tim.

IM: Svakako. Može pričati tko god što hoće, ali bit će ovako. Ali kad čovjek stavi moć svoje pozornosti na Živo (na Duhovni svijet), na ono što će zauvijek postojati, što će se dogoditi?

Zh: Čovjek sam postaje živ.

IM: Tako je. Znači, ovisno o tome kamo težite, kamo idete, tamo ćete na kraju i doći. Zar ne?

Zh: Da, pitanje je samo što ćete sami odabrati.

IM: Ovdje je vrlo važno da ljudi odaberu ... Mislim na one koji čeznu... U stvarnosti, Osobnost bilo koje osobe, rekao sam to već više puta, teži Duhovnom svijetu. U tome je njegova suština. Smisao čovjekova postojanja ovdje, prije svega, je sticanje istinske duhovne slobode. Znači, postati duhovno biće, steći ono što bi svaka osoba trebala dobiti. Zbog toga smo ovdje.

Ali zahvaljujući svijesti, postoje zamjene koje drže Osobnost porobljenu, a osoba čak i ne zna za što je sve sposobna i zašto je ovdje. Isti ti glumci s pozornice mu govore: *"Ti kao ljudsko biće dužan si postići to i to u materijalnom svijetu. To je važno. Važno je formirati mišljenje o sebi. Važno je nešto shvatiti. Važno je imati."*, i tako dalje. Na taj način sustav privlači 100% pažnje Osobnosti.

Osoba, umjesto da sebi izgradi *Vječni Dom*, gradi privremene građevine, pješćane dvorce, kao što je prije rečeno, koje će svaki val srušiti i eliminirati. Ali opet, ovo je izbor osobe. Osoba ima pravo izbora, ima pravo biti u krivu, jer tako treba biti, to je pošteno. Tko ga sprječava da u sebi sluša sebe? Nitko.

Zh: Sam podliježe trikovima svijesti.

IM: Da. Ljudi, čak i kad su pročitali (bez razumijevanja) knjigu "AllatRa", počeli su govoriti: *"Svijest me ometa ... to i to me ometa ... sve me ometa."* Ali to, zapravo, njihova svijest govori. Znači, sustav ih kontrolira, manipulira. Dovoljno je jednostavno shvatiti ono što je zapisano u knjizi "AllatRa" da čovjeka ne ometa ništa da dođe u Duhovni svijet kroz bilo koju religiju. Zar nije tako? Jest. Je li to komplicirano? Nije. Je li to moguće? Apsolutno. To je poanta.

T: Da, ako netko prati u svojim mislima, u razgovorima ljudi, u povijesnoj literaturi, što općenito svijest ljudima govori o duhovnom znanju, vidimo

da ona kaže: *"Ovo nije zanimljivo. Trebao bi popraviti druge, a ne sebe. Treba se boriti protiv nečega. Treba zavladatai tako da tvoje mišljenje bude jedino ispravno."*... Ali ako se osoba ipak uputi na duhovni put (nije važno je li sama ili u nekoj vjerskoj organizaciji), ako slijedi taj put unatoč otporu svijesti, tada mu počinje govoriti: *"Trebaš mijenjati ostale, jer ti sve znaš."* Do točke gdje kaže: *"Trebaš u svojoj službi ubiti vlastitu vrstu u ime Božje, porobiti, osvojiti nekoga, proširiti svoje područje."* Ali kad čovjek u praksi radi na sebi, tada shvaća da njegov neprijatelj nisu ljudi oko njega već je neprijatelj u njemu, odnosno neprijatelj je njegova svijest kao dio sustava.

IM: Sustav je sustav: vječna borba i otpor. Ali sve je to šareno, sve je iluzorno i sve privlači pažnju. To je poput bljeska svjetlosti u tami: svjetlost je bljesnula, i osoba, htjela to ili ne, njena pozornost je privučena. Ali opet, tama nije ta tama i svjetlost nije ta svjetlost.

VIDEO NAZIV

Duhovni razvoj Osobnosti u praksi je stvaranje u
duhovnoj Ljubavi

07:06:00 - 07:56:40

T: Igore Mihajloviču, kad si nam prvi put rekao o primarnoj i sekundarnoj svijesti, ovo nam je razumijevanje puno pomoglo u praksi tijekom dana, u radu na sebi, u dubljem razumijevanju mehanizma auto-treninga, meditacije i općenito, shvatila sam koliko se duhovna praksa razlikuje od njih. Iako smo na početku programa već spomenuli te alate, možete li objasniti rad s tim alatima u svjetlu saznanja o primarnoj i sekundarnoj svijesti?

IM: Da, naravno. To je također zanimljiva stvar ako analiziramo alate koje ljudi koriste kako bi spoznali Duhovni svijet. Krenimo od jednostavnih. Autogeni trening ... Što je autogeni trening i na temelju čega on funkcionira? Uostalom, autogeni trening sam po sebi je upravo svijest o sebi, prebacivanje vašeg "Ja" iz sekundarne svijesti u primarnu svijest i rad s primarnom svijesću na razini primarne svijesti. Zbog toga je važno sredstvo i postojalo je u svim duhovnim praksama. Sada to nazivamo autogenim treningom u nekom preinačenom, izmijenjenom obliku

zahvaljujući Schultzu, kao što smo već rekli. Ali djeluje samo na razini primarne svijesti, zato se događaju različite promjene u tijelu.

Meditacija također djeluje putem primarne svijesti, ali tu se već uključuje promatranje sekundarne svijesti. Autogeni trening je jednostavniji jer nekako isključimo sekundarnu svijest, ne obraćamo pažnju na nju i radimo samo uz pomoć primarne svijesti s našim tijelom. Meditacija je teža praksa. Radimo je uz pomoć primarne svijesti sa sekundarnom svijješću, proučavamo sustav. Znači, mi praktički u sustavu idemo dublje, samo malo izlazimo iz njega, počinjemo ga proučavati, ali bez štete za sebe. Možemo spoznati složenije procese i možemo doseći razinu šeste dimenzije. O ovome smo razgovarali: magija i sve ostalo. Sva najviša magija ostaje na nivou šeste dimenzije. Sam sustav jednostavno ne može prijeći šestu dimenziju. A meditacija sama po sebi, kakva god bila, ostaje samo meditacija. Ovo je rad na razini primarne svijesti, to je jasno. Kao što je rečeno, ne možete meditacijom postići spasenje, ali možete postići mir.

Stanje mira ... nakon smrti, kada osoba postane podosobnost, desi se neka vrsta spavanja, uspavana podosobnost, nema muka. Ali svejedno, to je još uvijek vrsta smrti, jer još uvijek postoji samoidentifikacija. Pa, to je poput neke vrste anabioze.

Zh: Pa, da, i koristiti ove meditativne tehnike za postizanje mira je jednostavno razbacivanje snaga, marljivost iz neznanja. Zapravo, ovo služi samo da se svijest zatvori u sebe. Ali kad se svijest zatvori u sebe, što će se dogoditi? Uostalom, slično voli slično.

T: Da. Svjesnost i razumijevanje su također proizašli iz onoga što je Igor Mihajlovič rekao na početku emisije, da je duhovna praksa: "**To je izlazak Osobnosti izvan granica unutar kojih svijest može funkcionirati.**" I puno toga je rečeno u ovom kao pomoć nekome tko vježba..

IM: Naravno. Duhovna praksa se izvodi na razini Osobnosti. To je upravo ono što razvija Osobnost. To je promatranje primarne svijesti, sekundarne svijesti, svih njihovih kombinacija i manifestacija, to je samosvijest o sebi kao dijelu Duhovnog svijeta. To je percepcija Duhovnog svijeta. Pa, i kao krajnji cilj - to je spajanje s Duhovnim svijetom ili postajanje njegovim dijelom. To je sazrijevanje Osobnosti. Sve je jednostavno.

Zh: Da. U jednom trenutku, za mene je bilo važno razumijevanje u praksi,

što ste jednom izjavili, **da Osobnost ne razmišlja o Duhovnom svijetu, već živi po njemu.**

IM: Da. Osobnost ne razmišlja o tom svijetu, ona živi po njemu. Razlika je ogromna. To opaža cijelim spektrom, onim kojeg svijest nema, koje ljudsko tijelo nema. Pa, teško je to objasniti ljudima, bolje je to doživjeti. Kažu: "Što osoba doživi kad dođe sreća?" - "Pa, kako to misliš što doživi? Pa sreću". - "A što je sreća?" Znaite, bolje je da sami to doživite.

Zh: Da, sreća ne može biti privremena. I za sebe u praksi shvaćate da živjeti od sreće ili je samo privremeno doživjeti u kratkim trenucima ogromna je razlika.

T: Tako je. U početnim fazama ovladavanja duhovnom praksom, također se događa da se osjećate dobro, ali istodobno vam je kao da vas nema ... kao da ste nestali, poput praznine. Ali istovremeno se osjećate tako dobro, duboko osjećate da ste u kontaktu s nečim novim, radosnim, dragim.

IM: Ali pitanje je: da li to vi niste tamo ili je svijest otpala? Naravno, vaši su glumci postali tihi, kazalište je nestalo i život je počeo. Ali niste vi nestali, glumci su ti kojih više nema ili jedno od vaših zemaljskih "ja". Možete ga nazvati različitim imenima, ali to su samo riječi.

T: To je istina, a ovo je jednostavno nezaboravan osjećaj slobode, slobode od moći svijesti ... Iгоре Mihajloviču, postoji još jedno pitanje koje ljudi postavljaju u pismima: o molitvi. Što je molitva kao duhovno sredstvo? I je li moguće molitvom postići spajanje Osobnosti s 1000om?

IM: Što je molitva? Molitva, u stvari, prolazi kroz mnoge od tih faza. Najčešće se izvodi na diktat sekundarne svijesti. Može li se koristiti? Ne. Ali dublji, ozbiljniji izraz molitvenih stanja izvodi se na razini primarne svijesti. To je ono što se naziva meditacijom. Izvlačenje takve paralele daje razumijevanje.

Bilo koja religija može voditi Bogu, o tome smo već govorili i razgovarali smo više puta. Nema loših religija, postoje ljudi koji su izgubljeni. Religija ne može biti loša. Svijet ne može biti loš, ljudi mogu biti loši, jer slušaju svijest koja im govori ... Opet, svijest ne nudi loše stvari cijelo vrijeme. Ponekad nudi i dobre stvari. Izaberi dobro i bit će dobro. Upravo tako često ostvarujemo želju koju nam je nametnula sekundarna svijest, upravo za to

postignuće često djelujemo loše. Ali to je naš izbor, zar ne? Opet, ono što odaberemo je ono što dobijemo.

Dakle, je li moguće molitvom postići spajanje Osobnosti s Dušom? Naravno da jeste. Postoji jedna najkompliciranija i najjednostavnija molitva - Isusova molitva. (Ako duboko razmislite o tome kako te faze prolaze i gledate tko je i kako opisao ta stanja, tko ih je stvarno izvodio i tko je stigao do tih stanja ... U stvari, takvih je ljudi bilo malo, a tisuće i tisuće onih koji su to rekli nešto su spoznali). Baš kao i u duhovnim praksama, princip je isti. Ponavlja se Isusova molitva, težnja i ljubav prema Njemu ... Opet, čemu dolazimo? Dolazimo do Ljubavi.

Prava, istinska, iskrena Ljubav je Ljubav prema Bogu. Naravno, ako počnete nastojati, kako su nekada govorili, *"ljubiti Boga svim srcem"* ... Isusova molitva **do oživljavanja unutarnje percepcije kroz osjećaje Božjeg svijeta - to je ljubav i zahvalnost prema Njemu. Ništa nema osim Ljubavi i Zahvalnosti. Sve ostalo je iluzija u odnosu na Duhovni svijet.** A kad se pojavi taj osjećaj, to je spajanje. Je li teško? Ne, nije teško. Kao i duhovne prakse, jesu li teške? Ne, nisu teške.

A što je teško? Živjeti od svijesti je teško. Ona je ta koja govori da je nemoguće. Zašto? Jer bilo kojoj svijesti, bilo primarnoj ili sekundarnoj, ulazak u Duhovni svijet je zatvoren. To je razlog zašto se svjesnost protivi. Uvijek je protiv toga da Osobnost postane ono što nazivamo Anđelom jer je za svijest to smrt.

U osobi postoje najmanje dva "ja", iako svijest može stvoriti mnoštvo tih "ja". To je poznato iz primjera razvoja različitih bolesti ili posebnih manipulacija s osobom kada je na temelju primarne svijesti moguće stvoriti koliko god želite takvih "ja", čak desetak.

T: Ali pojam "ljubavi" ... Vrlo često ljudi zamjene zemaljsku ljubav prema pravoj Ljubavi.

IM: Opet pojam "ljubavi". Ljubav kao zemaljski pojam najčešće diktira primarna svijest kao potrebu za reprodukcijom, za kopiranjem sličnih vrsta. Sustav je također jako zainteresiran za to. A onda to diktira sekundarna svijest kao želju za dominacijom, posjedovanjem i tako dalje. Tada kroz prizmu svijesti ljubav izgleda šarenije, ali je prolazna.

Prava Ljubav je Ljubav samo za Boga i Ljubav za sve u Duhovnom svijetu.

Zh: Da. Ljubav prema Bogu i prema svima koji su u duhovnom svijetu.

T: Već smo razgovarali o tome da sustav promiče ideju kroz svijest ljudi da osoba navodno nema slobodu izbora, da je, navodno, rob Bogu.

Zh: Da, ali **preko čega sustav prelazi u tišini?** Preko činjenice da je **sloboda samo u duhovnom i da postoji druga percepcija Osobnosti, stanje koje nastaje iz kontakta s Božanskim, zahvaljujući najdubljoj percepciji kroz osjećaje, zahvaljujući neizmjerljivoj Ljubavi prema Bogu.** I u ovoj Ljubavi nema straha. Strah nameće sam sustav, kroz svijest prisiljava ljude da ne vole Boga i da ga se boje. Oni se boje Njega, visokog i svemogućeg zato što ih sustav na to navodi jer ne razumiju veličinu i svemoć Njegove beskonačne Ljubavi. Sustav ne poznaje stvarnost Duhovnog svijeta, stvarnost stvarnog Života.

T: Da, zato što je puno (lot of) od sustava pokvarljivo i smrtno pa odatle dolazi do zamjene duhovnih osnova i shvaćanja sviješću. Uostalom, čak i služenje Bogu svijest pretvara u služenje robova ... To je zanimljivo ... jer se u davnim vremenima domena princa zvala "lot". Zaista i jest tako da je trodimenzionalni svijet domena robova princa ovoga svijeta.

IM: Primijetili ste to sasvim točno. I ovdje opet dolazi do zamjene koja dolazi iz svijesti i vrlo je okrutna, a to je da su "svi koji služe Bogu njegove sluge".

T: Jer svijest uvijek stoji protiv Boga. Ljudi često ne razumiju kada botovi svijesti govore u njima i gdje je taj unutarnji iskreni nagon Bogu, impuls koji dolazi iznutra. Uostalom, ako imate strah od Boga, ako se vi kao rob bojite Boga, onda ga ne volite i on vas ne vidi.

IM: Da. Zamjena koja dolazi iz svijesti je da su svi oni koji služe Bogu njegovi robovi. Ovo je totalno nerazumijevanje Boga. Takav otrovni sadržaj bio je dopušten u umovima ljudi, a to je da se osoba mora bojati Boga. To ubija samu želju Osobnosti da traži Boga.

T: ... da, tada se osoba već usredotočuje na strah umjesto na ljubav, što

znači da sustav iscrpljuje snagu pozornosti. A to izaziva još veći strah umjesto Ljubavi.

IM: Tako je. K Bogu možete doći samo kroz Ljubav, nema drugog načina. Samo kroz Istinu, kroz spoznaju. Prepoznavanje može doći samo kroz Ljubav.

T: Da i trebate svakodnevno umnožavati svoju Ljubav. Ovo je posao, proces. Ljudi žele da samo lupnu po stolu ... i da odmah postanu duhovno razvijena Osobnost.

IM: Samo u izuzetno iznimnim slučajevima takvi se pokloni daju određenim Osobnostima. Na stranu s tim da osoba mora sama hodati tim putem. Mora izabrati služiti na temelju ugovora kad su se ljudi željeli boriti protiv vraga u tijelu da bi zaradili Božju ljubav.

Najodbojnije što je Ahriman uveo u religiju je strah od Boga. Kad se bojite nekoga, ne možete ga voljeti, niti iskreno niti stvarno. Bojite ga se. A ako se bojite Boga nikada nećete doći k Njemu.

Bog bi trebao biti voljen. Bog je Ljubav. Kad ste ispunjeni Ljubavlju, vi ste s Bogom. Čak je i razumijevanje Ljubavi bilo zamijenjeno ...

Prema tome, čovjek ne može biti Božji rob. Čovjek postaje rob vraga kad živi od materijalnog svijeta i njegovih vrijednosti. To je istina. U ovom slučaju on je definitivno unaprijed osuđen. Odnosno, sudbina robova je unaprijed određena. Ako uzmete u obzir obično, pojednostavljeno razumijevanje, onda osoba može postati dio Duhovnog svijeta, što znači da se vraća svojoj obitelji, recimo to u ljudskom razumijevanju. Čovjek ne može biti rob u svojoj obitelji. Kakva je to obitelj, ako sam rob u njoj? Kako mogu voljeti svoju obitelj ako je se bojim?

T: To je točno ... Evo još jedne priče o Božjoj ljubavi. Igore Mihailoviču, više ste puta spominjali u emisijama da je istinska Ljubav u duhovnoj povijesti čovječanstva često bila povezana s toplinom plamena, s vatrenom Ljubavlju.

IM: Zašto su ljudi koji su u praksi postigli duhovno buđenje, bez obzira na religiju koju su ispovijedali, spominjali vatru? Ta vatra je uvijek bila opisana neobičnim bojama. Nazvali su je "gori vatra, ali ne priži", nazivali

su je "najčišćom vatrom" i slično. Pojam vatre je ono što potiče Život, a ovdje su ga spomenuli kao primarnu silu ili primarnu energiju. Asocijativno, na razini svijesti ... Asocijativno, jer osoba koja je sve to iskusila na razini osjećaja i pokušava to objasniti drugima, bira asocijacije da bi nešto opisala. Voda ne može biti, ona teče. A to što čovjek doživljava, posebno u prvim fazama, doživljava čak i na fizičkoj razini... Da, vi i sami znate kako izgleda kada se dogodi ta manifestacija, punjenje Duhom... Što tada tijelo doživljava? Osjeća se vrućina poput vatre koja gori iznutra, ali ne prži. Radosna je i blažena. Čista je. Ta povezanost ove primarne vatre koju opaža svijest ... nekad se zvala snaga Allata.

Zh: Da, i ovo nezaboravno iskustvo prvog kontakta sa Duhovnim svijetom, kada prvi put doživite tu ogromnu nezemaljsku sreću, osjetite blaženu toplinu ljubavi koju do tada niste poznavali, pravu, neiscrpu Ljubav i ta vas radost toliko nadvlada da je osjeća i tijelo. Jer toplina, tako je ... istinita, iskrena, širi se, sveobuhvatna je. Sama čistoća, čistija je od čistoće.

Nakon toga, kada živite od Duhovnog svijeta, tada toplina u tako jakoj manifestaciji nestaje, ali ona se nastanjuje u vašoj dubini i postaje vaš sastavni dio. Stalno je prisutna, širi vas iznutra. I nije važno je li dan ili noć, kao da ste umotani u nju. Pojavljuje se u cijelosti samo kad se javi značajno jačanje ili očitovanje duhovne strane, što znači, kada je prisutan Duhovni Svijet.

T: Da. Također sam primijetila iz praktičnog iskustva da kada živite po Duhovnom svijetu, osjećaj usamljenosti jednostavno nestaje. Prije toga postojao je stalni osjećaj usamljenosti koji dolazi iz svijesti, osjećaj odvojenosti u fizičkom svijetu. Pa i kad ste u krugu najbližih ljudi. Nekako su vas neke slike odvratile od svijesti, nekako se to stanje izgledilo. Ali posebno živo razumijevanje ove samoće bilo je u prvim fazama praktičnog rada na sebi. Vrlo je čudan osjećaj: čini se da ste među ljudima, ali kao da ste u pustinji.

Ali tada je u praksi došlo razumijevanje da je osjećaj usamljenosti stanje svijesti, to je njegova funkcija odvajanja, fragmentacije i izgrađen je na emociji primarne svijesti. Ali onda drugo odabireš, jer drugo znaš. Znaš radost i punoću Života, život Duhom, život s Duhovnim svijetom gdje si jedno s čitavim Duhovnim svijetom i s ovom duhovnom manifestacijom.

Zh: Da, apsolutno se slažem s tobom. Ta je radost tako neodoljiva, ovo

stanje je tako ugodno kada ste uistinu Živi i živite od toga. Čak i svijest opaža ovu silu Allata i što je također zanimljivo, razumijevanje dolazi u praksi. Zašto se znak Allat crtao kao polumjesec? To je poput zdjele. Kada doživite ovo nezaboravno prvo iskustvo kontakta s Duhovnim svijetom osjetite kako se punjenje odvija neposredno ispod solarnog pleksusa. Napuniš se poput čaše, a u ovoj je čaši blagoslovljena vatra, ne može se imenovati drugačije. Svijest razumije da je "ovo tijelo, a ne čaša". Ali kad zatvorite oči, osjećate se potpuno drugačije. Taj osjećaj ... Osjećate ovu nevidljivu šalicu. Shvaćate da ona zrači toplinom neiscrpane Ljubavi, istinske Ljubavi. A ta je Ljubav tako iskrena ... Shvaćate da je istina... U ovoj ljubavi ... je Bog.

Taj osjećaj ... čašica, polumjesec, Allat ... To jest, kao da u vama postoji ogroman znak koji zrači ovom bezgraničnom Ljubavlju ... Čak i svijest to primjećuje. I razumiješ zašto je Allat čaša koja zrači ovom beskonačnom Ljubavlju. Odavde, očito, potječe ovaj znak Allata, to je došlo iz praktičnog duhovnog iskustva ljudi. I to očito nije samo crtež. Sada to shvaćate u praksi. Znate da je ovo stvarno duhovno iskustvo. Ovo je iskustvo onih koji su kroz povijest postali slobodni. I očito su je označili kao prvo iskustvo duhovnog kontakta s Beskrajnim svijetom. To se iskustvo ne može mijesati ni sa čim, nikada ga nećete zaboraviti. Uvijek je s vama.

T: Da dobro, najvrijedniji i najvažniji znakovi antike postoje svugdje. Znak Allat (polumjesec s vrhovima prema gore) nalazi se praktički na svim kontinentima na artefaktima, na sakralnim predmetima drevnih naroda. A u mnogim se religijama o vatri govori kao o početku svijeta, početku božanske moći Allata. Odnosno, sve polazi od ovoga, iz ovog osjećaja unutarnje topline ljudske Ljubavi za Bogom ...

IM: Sasvim u redu. A "ovu vatru koja gori iznutra", tu "manifestaciju, ispunjenje Duhom" poslije su nazivali različitim imenima. Ali, na kraju krajeva, naziv "Allat" je točniji. A ovaj znak, polumjesec s rogovima prema gore, bio je posvuda.

T: Da, ima mnogo primjera za to: od kamenih slika starih desetaka tisuća godina (o čijem se podrijetlu ništa ne zna, osim vremena nastanka), do artefakata različitih vjerovanja, kultura, civilizacije, svjetskih religija, osobito onih novijih unazad pet tisućljeća. Jasno je da je svijest, dakako, mnogo izbrisala, mnogo je izopačila, promijenila, recimo, u "vlastitu

diskreciju", točnije, na diskreciju sustava i pretvorila sve u ritual. Ali sama činjenica ...

VIDEO # 10

Video prikazuje široku paletu artefakata sa znakovima Allat i AllatRa, koji su kulturno naslijeđe različitih epoha, vjerovanja, religije i civilizacije. Znakovi Allat i AllatRa nalaze se posvuda: u Aziji, Africi, Europi, Australiji i Oceaniji, Sjevernoj i Južnoj Americi.

T: Sudeći po nagomilanim artefaktima, duhovno iskustvo i praksa su ono čemu su težili ljudi iz razdoblja paleolita i ljudi moderne ere. I nije važno gdje se nalazi ljudsko tijelo: u špilji obilježenoj znakovima koji bilježe duhovno iskustvo prošlih generacija ili u hramu ispunjenom knjigama religioznog iskustva ljudi prošlosti. Važno je gdje je osoba bila kao Osobnost: u simbolima mrtve trodimenzionalnosti slušajući interpretacije svijesti ili u praksi Života Duhom? Jednostavno rečeno, od čega je živjela, od svijesti ili Duha?

Zanimljivo je da je čovjeku ranije osobi bilo lakše s obzirom na duhovnu spoznaju nego kad je započeo proces značajnog kompliciranja iskonskog Znanja kroz prizmu svijesti. Dat ću jednostavan primjer. Prije otprilike sedam tisuća godina na istoku Europe procvjetala je poznata Cucuteni-Tripillian civilizacija koja je izgradila najveće gradove u to vrijeme. Bila je to visoko razvijena civilizacija koja je mirno postojala tisućljećima. Dakle, prema pronađenim artefaktima ove kulture, znakovi Allata bili su jedni od glavnih. Bili su postavljeni u ukrase, u uzorke zidnih slika, na svečanom obrednom posuđu, na predmetima, u ukrasima ...

IM: Znak Allat - bio je kao podsjetnik na stjecanje Božje ljubavi.

T: Da, i dok proučavate ovu kulturu, shvatite da je takav podsjetnik bio svuda u društvu. U samim kućama bio je naslikan na časnom mjestu, postavljen na štednjak koji zrači toplinom tako da se čovjek zagrijava ne samo tjelesno nego i duhovno. Znači, on je stalno podržavao u sebi tu božansku vatru, vatru Ljubavi prema Bogu. Znakovi Allata bili su postavljeni na vrhovima i krovovima kuća. Znači, bili su posvuda. Služili su kao podsjetnik na glavni cilj života osobe: da postane Živa od mrtvih.

Sudeći prema simbolima na artefaktima i vrijednostima postojanja ove civilizacije, jasno je da se tamo duhovno Znanje doista prakticiralo.

IM: Pa, to je prirodno jer je duhovno prevladavalo nad materijalnim, a ne kao sada. Sada je obratno.

T: Da. Znak Allat, kako je spomenuto u knjizi "AllatRa", u kasnijim je vremenima također predstavljao primarnu energiju božanske sile. Bio je to simbol praktičara, onih koji su se obogatili duhovnim iskustvom.

Zh: Da, i bio je to duhovni podsjetnik na vječni Život ovdje i sada.

T: Da. Znak Allat služio je kao svakodnevni podsjetnik, ali nije bio ikona kao što je sada za većinu... Stvarno je ovdje bitna razlika: danas su ikone za većinu ljudi podsjetnik na zahtjev, pomoć u trodimenzionalnom životu, molitva Boga za nešto, za sebe, za svoje najmilije.

Zh: Da, nažalost ... I sve se to temelji na emocijama iz svijesti: na nadi, strahu. I ranije je znak Allat bio podsjetnik (za ljude koji žive u različitim dijelovima svijeta) na iskonsko znanje, umnožavanje njihove unutarnje duhovne topline Ljubavi prema Bogu, podsjetnik na duhovni razvoj Osobnosti. I uglavnom su znakovi bili ti koji su prenosili duhovno značenje i suštinu znanja koje je bilo shvaćeno u svakom kutku svijeta. A ne kao sada: simboli trodimenzionalnosti, slike s crtama lica koje se poklapaju s vanjskim fenotipskim obilježjima lokalnih naroda. Znači, nije postojala podjela iskonskog Znanja, nije bilo podjela da je to vlasništvo jednog ili drugog naroda.

T: Da. Pa kada je Tripiljska kultura propala? Kada su je militantne kulture zamijenile, to su one generacije koje su već izgubile Znanje i one koje je kontrolirala svijest Životinjskog uma. Oni koji su uz pomoć svijesti kao robovi sustava pretvorili Znanje u magiju, religiju, u znanstveni skepticizam, oni koji su stvorili društvene hijerarhije i razvili sustave upravljanja izgrađene na nadi, strahu i pokornosti.

IM: Potpuno si u pravu.

T: I još uvijek, usprkos takvom uplitanju svijesti, ljudi su se čak i sjetili izvora života koji ga daje. To se može primijetiti i ne samo iz artefakata i ostataka drevnih civilizacija koje su postojale prije Tripiljske kulture. To se

može primjetiti u odjecima iskonskog Znanja koje je bilo ugrađeno u temelj učenja bilo koje religije koja je postojala u posljednjih pet tisuća godina i koju je svijest već znatno nadvladala.

Na primjer, u hinduističkoj filozofiji kao i u budizmu sve do danas postoji pojam "maya" koji ima nekoliko značenja. S jedne strane, to se promatra kao iluzornost percipiranog svijeta. U drugom smislu, bila je povezana sa svjetskom silom koja stvara promjenjivu prirodu, ali ima i samu Božju nepromjenjivost. U biti, ovo je atribut moći Allata, primarne energije iz koje se isprepliće sve na ovom svijetu. A smatra se da kada se ta moć koristi u božanske svrhe, tada donosi divnu preobrazbu. Bila je povezana s božanskom ženom, božicom čiji je atribut bio znak Allat. Pa, i kad demoni iskoriste ovu moć, tada se i „maya“ pretvara u prijevaru, zamjenu, u vještichju transformaciju. Kao što se sjećamo iz knjige "AllatRa", znakovi polumjeseca okrenuti u određenom smjeru ovisno o njihovom značenju, odnosno naznakama na strukturama ljudske konstrukcije: bočnim i stražnjim suštinama, poznati su od davnina.

Ali najzanimljiviji dio je spominjanje i značenje *zaštitnog vela* božice, a on predstavlja iluzornost cijelog opažajnog svijeta koji pod prividnim mnoštvom skriva svoju stvarnu suštinu - Brahmana, Jedinog Boga koji je jedini stvarnost.

Zh: Da. Općenito, Sveta Majka sa zaštitnim velom, čiji je atribut polumjesec s rogovima usmjerenim prema gore, dakle, znak Allat je prilično raširena slika u kulturama i vjerovanjima različitih naroda.

T: Apsolutno si u pravu. I već smo shvatili što je to značilo u antici, bez obzira na kojoj strani svijeta se zagovaralo jedno ili drugo vjerovanje. Tako na primjer, postoji božica sa zaštitnim velom ili tkanjem platna u vjerovanjima Indijanaca s Aljaske -božica Atsintma, kao i božica Mokosh u vjerovanjima drevnih slavenskih naroda, u vjerovanjima drevnih Arapa - božica Al-Lat, i mnogi drugi. To postoji i u modernim religijama. U kršćanstvu postoji takav izraz: "*biti pod zaštitnim velom Svete Majke*".

Zh: Da, može postojati mnogo različitih uvjerenja, to jest staza do svetih vrata prvobitnog Doma, ali otvaranje vrata, duhovno iskustvo praktičnog kontakta života duhovnog svijeta - isto je za svakoga.

Jer ako gledamo iz perspektive duhovnog iskustva, što su prošle generacije pokušale asocijativno prenijeti budućim generacijama? Upravo tu činjenicu

da se u praksi, kada se koncentrira pozornost na Duhovni svijet uz pomoć najdubljih osjećaja, događa prepuštanje jedinoj stvarnosti - Božjoj stvarnosti.

IM: To je istina.

T: Kada postoji praksa u duhovnoj spoznaji, tada razumijete zrno istine ugrađeno u duhovna učenja različitih naroda. Ali bez prakse, teorija je mrtva ...

Ovdje je ispravno napomenuto da je odlazak u Božju stvarnost osobi kao Osobnosti odlazak do stvarnog Doma. Na sanskrtu postoji takav izraz kao "alaja", a doslovno znači "dom", "prebivalište", "prvobitno". Jedan od ključnih pojmova u budizmu - "alaja-jnana", što znači neko zajedničko "skladište neizrecivog i neopisivog znanja Jednog". Na primjer, za narode Istoka, kao i u Turskoj, riječ "aja" znači "sveta". Arapi također spominju Iskonski dom. U Islamskoj enciklopediji u članku o glavnom islamskom svetištu - Kaabi - govori se o činjenici da je, prema legendi, jedno od glavnih imena svetišta al-Bayt al-'Atiq, što je značilo "Drevni dom", "Iskonski dom". Smatra se da ga je Adam uspostavio kao prvo svetište na Zemlji koje je bilo namijenjeno obožavanju Boga. I drugi narodi imaju slična vjerovanja.

Zh: Znači, sve su to odjeci praktičara koji su pokušali, koristeći asocijacije, svoje praktično duhovno iskustvo prenijeti na sljedeće generacije, to su asocijacije koje su Osobnost povezale s pravim Domom, što znači, sa stvarnošću Božjom.

T: Da, ali svijest je uvijek igrala gadan trik po tom pitanju. Jer kad pročitate teoriju, a zatim prođete kroz praksu, tada shvaćate da to uopće nije ono što vaša svijest podrazumijeva.

Znam iz svog iskustva, kad sam pročitala zasebno sve te definicije o tome kako je to bilo prije, mozak bi jednostavno odbio razumjeti bilo što. Jer sve je toliko iskomplicirano ljudskom svijješću kroz dugo vrijeme, da se ono što je predstavljeno kao istina, zapravo preradilo kroz svijest i napisalo za osobu u kojoj je dominirala svijest. I to se može osjetiti. Ali sada je već drugačija situacija. A sve znanje iz različitih religija postaje jednostavno i razumljivo zahvaljujući univerzalnom ključu duhovnog Znanja, o kojem ste vi, Iгоре Mihajloviču govorili. Još jednom, uvjerena sam da je sve iz

Duhovnog svijeta jednostavno i jasno. A sve što dolazi iz svijesti je komplicirano i zbunjujuće, napuhano imaginarnim filozofskim slikama, bez pravog znanja. Ali zahvaljujući tim univerzalnim ključevima koje ste dali, među ljušturama vremena u bilo kojoj religiji moguće je pronaći pravo zrno.

IM: Istina je uvijek jednostavna i uvijek govori sama za sebe. Ovo su zanimljive točke. Općenito, mnogo toga, posebno u scenariju likova, govori o duhovnom, o povezanosti Osobnosti s Duhovnim svijetom. Ali, nažalost, to se znanje danas gubi, a neka znanja se čak tumače potpuno suprotno. Pa, što možete učiniti, svijest je svijest.

T: Iгоре Mihajloviču, spomenuli smo sada Svetu Majku koja je danas dirigent božanskih sila Allata za mnoge ljude širom svijeta. I nije slučajno što je od davnina prikazivana znakom Allata, s velom. Danas joj se puno ljudi obraća u svojim molitvama kao brzom pomagaču u duhovnim stvarima. Ali često je zbog inkulturacije povezana sa zemaljskim slikama, s tjelesnim slikama, sa slikama koje su prihvatljive za jednu ili drugu naciju. A u stvari, to je ogromna Božja moć ...

IM: Da, Majku Božju često percipiraju i povezuju s materijalnom slikom. Ali opet, sve što je sveto je Duh. A Sveta Majka je Svevišnji Duh. Zašto? Ima mnogo priča, recimo to ovako ... **Što je ljubav? Ljubav je upravo Sveta Majka!**

Na tu temu postoje zanimljive legende o sestrama Allata ... Mislim da tko god želi može sam pronaći tu priču. Ovdje to ne bismo smjeli spominjati kako ne bismo uznemiravali svijest određenih ljudi. Onima koji percipiraju Duhom, naravno, bilo bi to zanimljivo. Ali, nažalost, mnogi koji sebe smatraju istinskim vjernicima žive od svoje svijesti prema diktatu onoga koji upravlja tom sviješću. Zato u suvremenom svijetu, nažalost, ne možemo ni reći puno toga. I to je istina.

T: Sveta Majka je Duh, postoje ljudi koji u sebi osjećaju potrebu da služe poput Marije.

IM: Dotičući se pitanja služenja, općenito ... Služenje može biti različito. No, najčešće ljudi služe iz svijesti u nadi da će na putu služenja dobiti neke čarobne sposobnosti. To je ono što ljude često gura da kažu: "*Želim služiti, spreman sam.*"

Ali istinsko služenje - to je upravo primjer Marije kao utjelovljenja Čistoće i Ljubavi i potpune predanosti duhovnom svijetu, uvođenja tih vrijednosti u materijalni svijet i njihovog širenja bez obzira na želje svijesti koja se odupire svemu ovom svake sekunde. To je teško pitanje i postaviti ga u javnom programu, posebno Marijinoj službi ... Pa, zašto?

T: Za one koji osjećaju.

IM: Oni koji osjećaju shvatit će. A za ostale, samo će ... ojačati demona u njima.

Zh: Postoje ljudi koji iskreno žele doći k Bogu ... Shvaćaju da je mnogo toga dato. Ali ipak, ovo je sada takvo vrijeme - vrijeme Raskrižja ... Takvi događaji ... Takav mrak svijesti prekriva svijet da je to teško ne primijetiti ... **Ali najvažnije je što se sada događa veliki impuls koji dolazi iz Duhovnog svijeta i veliki unutarnji Poziv koji je teško ne čuti. Jako puno osjećaja ispunjava vas iznutra jer čujete ovaj Poziv. Ovaj je poziv upućen svakoj Osobnosti kao Duhu. On budi Život, stvarni Život, sve ono što je za čovjeka najvrijednije i najvažnije.**

Mnogi još uvijek žive u ropstvu pod narkozom svijesti. Iako je puno toga već dato i rečeno glede toga. Sada, svi stoje na granici, a sudbina svake osobe ovisi samo o njegovom vlastitom izboru ...

IM: Bog voli sve one koji Ga vole. On jednostavno ne poznaje onoga koji ga ne voli. I to je istina. Ako želite biti s Bogom ili želite biti voljeni od Njega - samo ga volite. Sve je jednostavno.

T: Zaista, sve je jednostavno. Mislim, nije važno kakvu je prošlost imala osoba, tko je, kako izgleda izvana ... Osoba se ne treba bojati ničega, jer Ljubav - to je ...

IM: Ljubav nije strah. Ako se bilo koga bojite, Ahrimana ili Boga, ništa vam neće uspjeti. Tijelo vrišti kad umire, ali Duša pjeva, ako je zaslužila. Svijest bi i trebala vrištati jer su za nju to posljednji trenuci postojanja, trenuci kada Osobnost postaje slobodna. Ovo je normalno.

Zh: Da, svijest ne daje razumijevanje Boga. Kad postoji vjerovanje, ali nema znanja i nema razumijevanja, što se događa? "*Vjerujem, ali ne znam.*"

Vjerujem u nekoga koga ne poznajem u nadi da ću dobiti nešto materijalno za sebe." I na kraju krajeva, takvi ljudi traže sve materijalno. To je princip rada sustava. Dakle, volite li Boga ili materijalna dobra?

Ali ovdje se postavlja još jedno pitanje: „vjerujete li ili znate? Vjerujete li da ćete nakon smrti vašeg tijela uskrsnuti na nebu? Ako vjerujete, nadate se. A ako se nadate, onda sumnjate. Ako imate bilo kakvih nedoumica, tada u vama postoji strah i nema Ljubavi.

Ali ako je Ljubav u vama, onda je u vama Život. Nemate sumnje, nemate straha jer imate znanje i iskustvo, imate život. Živite ovdje i sada. Znanje i ljubav Duhovnog svijeta su u vama. Poanta je u tome da se ne nadate da ćete nakon smrti biti nagrađeni nego započinjete ovdje živjeti. **Ako počnete živjeti - živjet ćete. Ako niste započeli živjeti - nećete živjeti.**

T: Da, i kao što se kaže u Bibliji: "Jer što god čovjek sije, to će i žeti. Jer onaj koji sije u svoje tijelo, žeti će pokvarenost iz tijela; ali tko sije u Duh, iz Duha će žeti život vječni."

Zh: Da, i u tome leži dubina razumijevanja onog što je rečeno - „Jer što čovjek sije, to će i žeti“. Zapravo, ako se samo nadate da ćete zasijati polje, kada dođe vrijeme žetve, doći ćete na polje i vidjet ćete da je prazno. Neće biti ništa osim korova vaših nada. A kako bi želi, prvo trebate sijati, što znači, ne treba se nadati, treba djelovati ..

Vaše nade su prazne bez stvarnih radnji. Vjerovanje je samo nada i strah. Ali iskustvo - to je Život. Za sve što je živo, iskustvo je živo. Za sve mrtvo, iskustvo je mrtvo. Ne treba sanjati i nadati se, treba živjeti. Ako sijete Ljubav - pronaći ćete Ljubav. Jer ... Bog zaista voli one koji Ga vole.

T: Ovo ima smisla. Ljudi često djeluju iz svijesti, iz navike, temeljeni na iskustvima svoje prošlosti.

Ali Ljubav je nešto drugačije ... Život je ovdje i sada izvan obrazaca sustava.

IM: Navike su obrasci svijesti. Ako živite po svijesti, ponašat ćete se iz navike. Ako živite od Ljubavi, nemate navika, oslobođeni ste svega. Što je navika? Navika je u svijesti, svijest je dio sustava. Sve je jednostavno.

T: Sve je doista jednostavno, ne treba njegovati vlastite obrasce jer su oni svijest, ne treba razmišljati o prošlosti i budućnosti ... samo ... ovdje i sada .. Ljubav .. i to je sve ...

IM: Prošlost, budućnost postoje samo u svijesti. Ali Osobnost nema ni jučer ni sutra. Osobnost koja živi od Duhovnog svijeta u Božjoj ljubavi - postoji sada. A sada je beskonačno. "Sada" ne može postati "jučer" ili "sutra". Sada je i vječno je. Ali svijest kaže: "Jučer sam to trebao učiniti, ali sutra ću učiniti drugačije", ali sada nema.

T: Glupo je zanemariti sadašnjost u korist budućnosti.

IM: Budućnost nema sadašnjost.

VIDEO NAZIV

Ako počnete živjeti - živjet ćete.
Ako niste započeli živjeti - nećete živjeti.

07:56:40 - 08:34:48

IM: Svijet je raznolik, ali sustav ima vrlo malo obrazaca. Dakle, "sustav napada". Što to znači? Misli dolaze, a one su obrasci, zar ne? Ali praktični primjeri - ovo je sada zanimljivo ...

T: Da, to je sasvim u redu. Kada ljudi dijele svoje iskustvo, ono obogaćuje nekoga određenim razumijevanjima u trenutnoj fazi duhovnog puta. Pruža priliku da saznate više o trikovima svijesti, da poboljšate budnost u sebi. Jer vi, ovdje i sada, u praksi učite i spoznajete svoju pravu prirodu, učite osjećati druge ljude, odvajati zrno od pljeve, odvajati istinu koja dolazi iz najdubljih osjećaja od laži vaše svijesti. I zato je svako iskustvo korisno samo kao praktična prilika da shvatite što je vaša svijest, tko ste, gdje su iluzije i slike koje je stvorila vaša vlastita svijest i gdje je istina bez maski sustava i što se općenito događa u svijetu, ako se na to ne gleda kroz prizmu svijesti već se svemoćno vidi iz Duha.

IM: Ovo razumijevanje slobode je prvi korak. Zapravo, prva spoznaja da

je osoba doista slobodna u svom izboru - to je prvi mali korak prema duhovnom svijetu. Ovo je također važno.

T: Naravno ...

IM: Pogotovo ako iskoristite priliku u kojoj niste sami, možete pitati i druge ljude na što oni nailaze. Događa se komunikacija s ljudima o onom s čime se oni susreću. Ovo je zanimljivo.

T: Da, podsjetimo naše slušatelje da su naši gosti, Volodya i Andrej još uvijek za našim stolom iako su više postali zainteresirani slušatelji nego sudionici u razgovoru. Ali bilo bi poželjno, Volodya i Andrej, ako je moguće, da podijelite glavne točke vašeg osobnog iskustva. S čime ste se morali suočiti u praksi da biste shvatili, razumjeli te kada radite u skupinama, a kada radite sami sa sobom? I općenito, što duhovno obogaćuje osobu i što po vašem mišljenju koči osobu da slijedi duhovni put, na temelju vašeg osobnog iskustva?

V: Pa, u osnovi, ništa je ne ometa. Jedino ... Mislim da bi osoba, prije svega, trebala steći znanje kako bi shvatila što je duhovni put, kakav je ovaj svijet, i općenito, što ovdje radimo, zašto smo manifestirani ovdje. Tada se osoba počinje kretati. Ili se kreće duhovnim putem ili se pretvara da se kreće duhovnim putem, ovisi što je osoba prihvatila za sebe, koji je cilj sebi postavila. Ako vidi cilj, onda kreće. Na putu je mogu omesti trikovi svijesti. Strogo govoreći, mogu se pojaviti različite situacije: neki ljudi mogu vidjeti oholost u sebi ili možda ne kontroliraju ovu situaciju, neki ljudi ... Pa, postoje različite situacije ... Kretanje duhovnim putem je kretanje prema cilju. Ako je osoba stvarno shvatila, prihvatila znanje, a ne samo razumjela i počne živjeti po znanju - tada se, u osnovi, kreće ozbiljno, smireno, samouvjerenost, bez ometanja raznim zamkama svijesti.

T: Možda će Andrej podijeliti s nama neke situacije ...

A: Pa, mnoge takve situacije su se nakupile do danas, hvala Bogu. Jedna od takvih vrsta prepreka je gubitak cilja. To se dogodi kada osoba u nekom trenutku dopušta da njegova svijest dominira, jer recimo, ne radi dovoljno na sebi. I u tom trenutku svijest zamjenjuje cilj. Znači, svijest ima brojne želje, na primjer, zaraditi novac, izgraditi karijeru, ne znam... imati obitelj ... Netko želi postati sjajan sportaš, netko sjajan znanstvenik ...

IM: Svijest ima samo jednu želju, a to je jesti, i one druge želje koje nameće Osobnosti.

A: Ovo je način ... način prehrane. Jedan od načina ...

IM: ... manipulacije.

A: Da, manipulacije. Ali osoba je, zapravo, ovdje došla s jednim ciljem - postati Besmrtna.

IM: Dobiti život.

A: Da, došla je zadobiti život. Često se događaju takvi trenuci, kad se ovo razumijevanje, ono ... kao da se briše, nestaje. I u nekom trenutku osoba počne lutati naokolo. Ona je poput broda koji je izgubio navigaciju. Znači, osoba je otplivala u more, ali gdje će dalje plivati - ne zna: kompas ne radi (znate kako se to događa kada se magnet stavi pod kompas pa se igla okreće u različitim smjerovima). Brod je na moru i jedra su puna vjetrova, ali brod se valja morem naprijed i nazad, i dok se razumijevanje ne obnovi - događaju se različite stvari ...

IM: Što Andrei pokušava reći? Prevest ću tako da razumijete ... Zapravo, mnogi ljudi su jednom iskusili percepciju kroz osjećaje, na primjer, nakon posljednje emisije koju ste imali (ed. Napomena: emisija „ŽIVOT“ na ALLATRA TV <https://allatra.tv/en/video/zhizn>), oni su to opazili, osjetili. Želja da se dođe k Bogu izranja. Počinju shvaćati i osjećati da je to Istina, da postoji svijet veći od ovoga i da postoji nešto što je izvan granica naše percepcije. I taj sam proces težnje u pravilu je kratak, jer ga svijest "premlati" i osoba gubi cilj. Čak i kad ljudi, primjerice, odlaze u svoje hramove ili crkve i slično. Oni odlaze ... i zaboravljaju zašto tamo odlaze. Oni odlaze tamo na druženje, dobro se zabavljaju, ali zaboravljaju zašto zaista idu tamo. Zaboravljaju da odlaze tamo kako bi komunicirali s Bogom.

T: To jest, odvlači ih se nekim prijedlozima ...

IM: Svijest odvlači ... Na taj se način razumijevanje gubi.

A: Da ... **I tako, jedan od alata pomoću kojeg svijest, recimo,**

preusmjerava Osobnost i tijekom njezina kretanja je lijenost. Kada se osoba u nekom trenutku prestane duhovno razvijati, pokazuje slabost, prestaje kontrolirati svoje misli, ne razumije značenje, dopušta u sebi neke želje ili obrasce, tada svijest dobija na snazi. Ovdje se događa ozbiljna konfrontacija.

IM: Potezanje konopa.

A: Da. Maloprije, kad je Igor Mihajlovič rekao da svijest jede, da, ovdje se zaista postavlja pitanje: tko će, oprostite na izrazu, jesti? Znači, hoće li svijest jesti i potpuno dominirati nad Osobnošću, ili će se, na kraju krajeva, Osobnost napuniti snagama Allata i držati svijest na čvrstom povodcu. Lijenost je također jedno od oruđa svijesti, kada je osoba previše lijena da analizira i razumije kako svijest djeluje. Jednostavan primjer, koji se danas često ponavlja je, kada ljudi dođu i kažu: "Imam takve misli da neću uspjeti sve to analizirati, ne mogu to učiniti." Ali postoji jednostavna preporuka: uzmite bilježnicu i zapišite što vam govori svijest. Kad čujete te misli, zapišite: "Moja svijest kaže ...", i napišite točno ono što citirate. Na primjer, svijest kaže: "Ne mogu doći k Bogu" ... Pa... mislim da je sve jasno.

IM: Ali, u stvari ona ne laže ...

A: Da ...

IM: Ona ne može doći do Boga. Ali poanta je u tome što nameće istu misao Osobnosti koja tamo može stići.

A: Da. Igor Mihajlovič s pravom kaže: „Ostavite vlastitu grešku pred nečijim vratima“. To jest, u ovom trenutku, kaže Osobnosti: "Ja sam ti, a ti si taj koji to ne može učiniti.“ Ali ako netko zna da je ono što se događa samo citiranje misli iz svijesti...

T: Pa da, to je svijest koja govori i emitira, i istina je, svijest to zaista nikad neće moći učiniti. Ona ne može doći k Bogu.

A: Da. Odnosno, možemo razgovarati o sumnjama, možemo razgovarati o neizvjesnosti, možemo reći da nemamo iskustva, ali sve su to proizvodi svijesti. Zašto? Ljudi kažu, "nemam iskustva." Ipak, tko te sprječava da stekneš iskustvo? Lijenost. I tko u čovjeku stvara lijenost? Svijest. Drugim

riječima, ako je osoba počne slušati, ona zaista odvodi osobu na stranputicu.

I strogo govoreći, nitko ne drži ruke osobe zavezanim. Doista, ništa je ne zadržava. Potpuno je slobodna u svom izboru. Ali da bi napravila pravi izbor, treba znati između čega odabrati...

V: Zapravo, ovo je tako jednostavno, tako prirodno. Ljudi prestaju slušati glas u glavi i počinju razmišljati kako pomoći drugima. Kao da kažu, ako se osjećate loše, pronađite onoga koji se osjeća lošije i pomozite mu pa ćete se i sami osjećati bolje.

IM: Prije se koristila nešto drugačija praksa, praksa kroz disciplinu međusobnog poštovanja. Elementarna stvar je razumijevanje, na razini svijesti, ali i pridržavanje toga. Odnosno, svijest pokušava nametnuti nešto, poput glasa u nečijoj glavi ("glumci") ... Odbijte to. Svijest kaže jedno, a vi drugo. Upravo je percepcija ovog različitog dovela do percepcije kroz osjećaje onoga što im je zajedničko. I ljudi su to također shvatili. To je dostupno u svim religijama, samo su staze malo drugačije.

V: Da, sve počinje samodisciplinom. Kada su ljudi u grupi, oni razumiju da kada svatko radi svoj dio, to u cjelini vodi do dobrih stvari u grupi.

IM: Pa, ovo je ključna točka: sve započinje sa samodisciplinom. I o tome se pričalo uvijek i u svakom trenutku, bez obzira na to koga uzmemo za primjer (onaj tko je stvarno radio na sebi, slijedio stazu, a nije se samo o tome hvalio na svakom koraku) - sve započinje samodisciplinom. Osoba može doći u Duhovni svijet ako doista ima goruću želju ... I najzanimljivije je da smo prekinuli Andreja, a to nije pošteno.

A: Sve je u redu, samo sam ... tako je zanimljivo ... tako živopisna poanta. Jednostavno ću to izreći, ne znam hoćete li izrezati ove kadrove iz filma ili ne ... Vrlo je zanimljivo ... Na razini osjećaja shvatio sam da govorim prave stvari, ali vibra nije u redu ... Ovo je tako zanimljivo, što znači, nekako kažem prave stvari, otkrivam obrasce svijesti, ali osjećam da je nekako poput uff ... i mijenja se u drugu vibru, i ... nekako ... pa, sve je ovo zanimljivo. Postoji zajednički tok, ali ono što govorim u ovom toku, to je kao da ...

IM: Ovo sigurno nije za ovaj program, Andrei.

A: Shvatio sam. Ne, dobro ... Svakako mogu nastaviti ... Ali samo tako da se to ne ometa, pa, znači, znaš, ovdje to ide kao ... uff ...

IM: Razumio sam te, ali ovdje je to neprikladno.

V: Doista, svijest ne razumije ... Ne može razumjeti. Usmjerena je samo na stjecanje znanja o trodimenzionalnom svijetu. To je sve. Što se tiče onoga što leži izvan granica trodimenzionalnosti, svijest ga nije u stanju razumjeti. A tu je i druga poanta, kada osoba nastoji shvatiti što je duhovnost, onda za osobu to može biti kultura ili tradicija. Zapravo, treba shvatiti što je Duh, a što materija. Treba razlikovati i shvatiti što je to zapravo, koji su najdublji osjećaji ...

Duhovnost je razumijevanje postojanja materijalnog svijeta i Duhovnog svijeta (svijet najdubljih osjećaja) koji je čovjek u stanju razumjeti, osjetiti i na kraju postati stanovnik tog svijeta. Zapravo, to nije teško. Treba primijeniti razumijevanje, strpljenje i upornost. Tada osoba sve shvati, sve je to prirodno.

T: Pa, Volodja, kada kažeš "*primijeniti svoje razumijevanje*" ... često svijest koristi upravo takvu rečenicu u glavama ljudi stvarajući zbrku. Duhovnost je Život u Duhu ovdje i sada. A svijest kao protivnik svega duhovnog uvijek neprimjetno pokušava primijeniti neku vrstu vlastitog razumijevanja o duhovnom Znanju. Igor Mihajlovič je jednom rekao: "**Čovjek ili razumije Istinu kakva jest i mijenja se u skladu s njom, ili mijenja Istinu kako bi zadovoljio svoje strasti pretvarajući je u laž.**" I kao rezultat toga, ljudi iskrivljuju Znanje.

V: Da, takve se stvari događaju vrlo često. Općenito govoreći, na osnovu mog iskustva ... najprirodnije ljudsko stanje je stanje sreće. Nije prijatno živjeti u svakodnevnim svađama, nije lijepo, nije ugodno. Najprirodnije stanje su normalni ljudski odnosi: ljubazni, susjedski. To je razumijevanje činjenice da je druga osoba poput mene, da ima istu Dušu kao i ja. Zapravo, nemamo ništa što nas dijeli. To je razumijevanje da je cijeli svijet integriran, sjedinjen u Duhu. Dok sve u materiji svijest dijeli.

T: Volodja, možeš li biti precizniji, recimo, daj nam osobne primjere duhovnog razvoja iz perspektive sadašnje prakse: kad znam što sam izabrala ... to više nije teorija o kojoj sam čitala iz knjige, to više nije teorija

koju sam skupljala u svim razredima. Molimo, podijeli nam svoje praktično iskustvo.

V: Za mene je u početku upravo ključna točka postala činjenica da sam vidio primjere ispred sebe. To je prvo, vidio sam kako su ljudi u stanju držati sebe pod kontrolom, pronalaziti izlaze iz različitih situacija. Počeo sam si postavljati pitanje: "Kako mogu reagirati?" To jest, „kako mogu reagirati u specifičnoj situaciji?“ Počeo sam promatrati sam sebe i pitati se: "Zašto tako reagiram na ljude?"

Imao sam jedan živopisan primjer ... Patološki ne volim pijane ljude. Jednom sam se vozio u punom autobusu. Ušao je pijan čovjek. Prvi moj osjećaj bilo je odbijanje. Ali ovaj se čovjek nasmiješio i počeo recitirati pjesme. Za mene je to bio šok: recitirao je s takvim osjećajem, bio je nevjerojatan. Shvatio sam da moram razmišljati ili barem reagirati na ovog čovjeka na potpuno drugačiji način. Jer u njemu sam vidio „pravog čovjeka“ (homo veritas), a ne ono što sam mislio o njemu. Odnosno, ispalo je da unutar mene postoji onaj koji misli potpuno pogrešno. Ne ocjenjuje osobu kakva jest već vidi samo sliku pred sobom. Recitirao je oko dvadesetak minuta dok smo se vozili autobusom, neprekidno. To je radio s osjećajem, bila je to neka pjesma. I ja sam pomislio: "Čekaj ... ne mogu to učiniti sada, moj intelekt nije tako razvijen. Čovjek ima nešto duboko u sebi što ga muči i on to zna prenijeti. Pitao sam se: zašto reagiram na takav način, umjesto da vidim stvarnu sliku?"

Počeo sam s potragom ... Pa, u stvari, tražio sam u različitim smjerovima: i u religijama i svugdje. A onda sam počeo vježbati borilačke vještine. Upoznao sam ljude koji se mogu kontrolirati. Iz toga je počelo moje razumijevanje kuda se točno trebam kretati i kako raditi s tim. Zatim su se događali naši dijalozi o različitim motivima ponašanja, o tome kako čovjek može reagirati, tko je "čovjek" općenito, od čega se sastoji i zašto tako reagira, što je svijest ... To je bila polazna točka za mene. Počeo sam kopati po knjižnicama, u određenoj mjeri sam se upoznao s jogom, psihologijom. Tada sam sve to počeo testirati na sebi. Jer ... eto, to je život: kada se znanje primijeni u životu, tada razumiješ da ono djeluje, da je stvarno i da se može raditi s njim.

To nije bilo jedino "grablje na koje sam stao" bilo ih je mnogo. Mnogo tih elementarnih nerazumijevanja moje vlastite prirode. Doista je bilo puno pogrešaka. Tražio sam zavist u sebi i poželio sam materijalnu dobrobit. Pa,

naravno, našao sam se u situaciji u kojoj sam morao ... implementirati ono što sam učio... Kako se kaže, napravio sam sve pogreške koje je bilo moguće napraviti.

Svaka je situacija iskustvo. Treba ispitati sebe. Zapravo, moje prvo shvaćanje je bilo da bih trebao preuzeti odgovornost za sebe, svoj život i svoj duhovni razvoj. Počeo sam meditirati, raditi duhovne prakse. I tada sam shvatio gdje mogu pronaći ovo stanje mira, unutrašnju sreću, stanje u kojem ništa drugo nije potrebno. Ne treba težiti nekom postignuću, ono je već tu. Postoji unutarnje stanje mira. Postoji unutarnje stanje neke uzvišenosti. I to sam pronašao u praksi.

To je sve ... tada sam jednostavno počeo raditi s tim. To je postalo moje unutarnje stanje. Postepeno ... još je bilo padova, bilo je uspona, ali to je već postala ona zvijezda vodilja, tanka nit za koju sam se uhvatio, podsjećala me da "je to tu". Stekao sam određeno iskustvo. Ovo mi je dalo priliku da dublje proučim ovu znanost. Zapravo, upravo mi je to pomoglo.

Vidio sam da to mogu i sam postići – pokazalo se da nije teško. No za to treba jednostavno primijeniti neku unutrašnju namjeru (to nije želja, već namjera), a zatim je vrlo lako raditi s tim. I dalje, kad su se takve situacije pojavljivale već sam ih mogao lakše riješiti u životu. Iz pozicije smirenosti postaje očito odakle dolazi situacija, gdje sam uložio pažnju, zašto se situacija odvijala ovako, gdje se aktivirao neki moj obrazac. I sve se počelo normalno rješavati, što znači, situacije su se počele izjednačavati. Odnosi s ljudima ... vidio sam odakle započinju, kako ih učiniti boljima, kako bolje komunicirati. Odnosi s ljudima su počeli biti u ravnoteži. Sve je to bio početak, da tako kažem, uspostave sebe na tom putu.

T: Vrlo dobro, hvala. Andrej, a što je s tobom? Molimo, podijeli s nama svoje praktično iskustvo.

A: Da, doista, postoji takvo iskustvo. Kad sam naišao na znanje, shvatio sam da nemam pojma o svojoj dvojnoj prirodi. Nisam razumio da u meni postoje dvije prirode koje se, recimo, bore za moju pažnju. I upravo je ta točka postala presudna. Počeo sam istraživati jednu i drugu prirodu, što znači, životinjsku i duhovnu prirodu, ili recimo, dobru silu unutar mene i zlu silu u meni. Što unutar mene potiče aktiviranje tih sila? To jest, kako djeluju, zašto se ponekad ljutim, a ponekad ne?

T: Možeš li, molim te, dati neke osobne primjere, iskustvo koje bi moglo biti korisno i drugim ljudima?

A: Dakle, sada sjedim i pokušavam se prisjetiti. Čini se kao da je bilo puno stvari, ali ono što sada izlazi na površinu ... Pa, reći ću to kako jest ... Najveća stvar koja me potaknula na taj put bila je želja za životom. Kad sam počeo ozbiljno raditi na sebi, na onim situacijama koje su se događale u mom životu, recimo u nevidljivom svijetu, te su mi situacije dale razumijevanje da je ljudski život, s jedne strane, jednostavan, ali s druge strane je vrlo složen i vrlo vrijedan. Zašto? Jer treba biti vrlo, vrlo oprezan u tome. Jedan pogrešan korak može dovesti do nepovratnih posljedica.

Prva greška (i ja sam imao takvu grešku) bile su misli koje su mi se pojavile u glavi da biste, kako biste se duhovno razvijali trebali napustiti posao, društveno okruženje u kojem živite, da negdje trebate otići, recimo, u planinu ili u šumu kao pustinjač i tamo se angažirati u duhovnom razvoju. To je ogromna pogreška na koju sam naišao. Zašto? Jer te misli dolaze iz svijesti. Ona naprotiv, pokušava ukloniti osobu iz okruženja u kojem je najkorisnija i gdje će njen razvoj biti najučinkovitiji. Uostalom, pogledajte, u šumi nema ljudi s kojima se, recimo, osjećamo nelagodno i nećemo moći shvatiti: zašto je to neugodno? Uostalom, ljudi su za nas ogledala, zar ne? To jest, ako me u osobi nešto iritira, onda je to, zapravo, unutar mene, to su neke stvari u meni koje još uvijek nisu razrađene. U šumi neću vidjeti takva ogledala.

Baveći se duhovnom praksom, shvatio sam da se ovaj svijet agresivno odnosi prema ljudima koji to čine i prema ljudima u cjelini. Ovaj svijet želi razdvojiti ljude kako bi se sukobljavali među sobom. Ovdje se nedavno dogodila takva zanimljiva situacija ... Jednom, nakon noćne meditacije, razgovarao sam s dečkima i osjetio da u sebi imam takvo stanje ... kao da mi je dato nešto vrijedno, ali bilo je kao da još nije u meni, nego u mojoj blizini. I tada se zanimljive situacije počinju događati. Upoznajem jednu osobu, a on mi odmah postavi pitanje, to nije čak ni pitanje, ali recimo, daje mi određeni vodič za djelovanje u prilično agresivnom, emotivnom obliku. Mislim: "Smiri se!" I postavljam sebi pitanje: "Što se događa? Zašto je osoba tako agresivna prema meni?" A on mi kaže: "Pa moraš to učiniti, trebao bi ..." I ja mislim: "O, kakav zanimljiv dijalog, čak nije ni dijalog nego monolog." I odgovorim ovoj osobi: "Da, da, da ...", u međuvremenu odlazim i razumijem da se u meni počinje pojavljivati nervoza. I razumijem da me dragocjeni dar koji sam dobio napušta.

Sljedeća faza. Odlazim i shvaćam da sada ne bih trebao razgovarati s tom osobom, ni pod kojim se uvjetima ne bih trebao uvući u emocije. Odnosno, ne smijem se iznervirati zato što mi se emocionalno obraća ... Odlazim, napuštam ga. Ali tada dotrči potpuno drugačija osoba, gleda me u oči i pita: "Jesi li dobro ?!" Stojim tamo i kažem: "Da ... dobro sam ..." Odmaknem se od njega i pomislim: "Pa, moram ići", jer razumijem da sam na rubu. ... I s jedne strane, izgleda da sve razumijem, ali osjećam da mogu izgubiti i zato se nekako ne želim razmetati hrabrošću. (Evo, usput, jednog od obraza koji su, poput: "Ovdje mogu učiniti bilo šta, ja sam dobar drug" ...) Razumijem da je za mene bolje da odem. Ulazim u auto, vozim se od mjesta i odjednom me kontaktira telefonom dostava vode. Kažu mi: "Naručili ste vodu ..." Ja kažem: "Nisam naručio vodu." Mirno to kažem.

V: Sustav se aktivirao.

A: Da ... kad sam rekao: "Nisam naručio vodu", odmah mi dolazi misao: "Tko je naručio ovu vodu?" Nazovem onu osobu i kažem: "Slušaj, jesi li naručio vodu?" On kaže, „Da, naručio sam vodu.“ Ipak, već sam napustio to mjesto do tada i kažem: „Shvaćaš li da nema nikoga tko bi je uzeo? A gdje si? " On odgovara: "Ja sam u radionici." I tada na unutarnjoj razini razumijem da... kao da je netko stavio "napunjen pištolj" u moje ruke i pomislim u sebi: "sada možeš toj osobi reći ..."

V: Bio je prijedlog nekakve neugodnosti, da se postane ljut ...

A: Da. Sada mu možeš reći nešto poput "Kako si to mogao učiniti, naručio si vodu i otišao, a da nisi nikoga obavijestio", i tako dalje, i tako dalje. Razumijem da je sustav upravo stavio "oružje" u moje ruke i ja trebam samo "povući okidač". I razumijem da će sva ta moć sada jednostavno ući u ovu osobu. U isto vrijeme, razumijem da to nisam trebao učiniti, što znači, ne bih trebao na njega emocionalno reagirati. Kažem: „U redu, riješit ćemo to. Sve je u redu, mi ćemo to riješiti ... Tad me već zovu ljudi koji isporučuju vodu i ja im se počinjem ispričavati. Kažem: "Ljudi, oprostite, naručili smo, zaboravili i otišli." Čini se da sam u pravu, zar ne? Logikom svijesti, imam sve argumente kako bih mogao objasniti ljudima da nisam naručio vodu, i općenito govoreći, zašto me zovu uopće? Ali rekao sam im: "Ispričavam se, ovdje je telefonski broj osobe koja se time bavi. Molim vas, razgovarajte s njim, on će se pobrinuti za sve."

I osjećam da je u određeno vrijeme ovo blaženstvo koje je bilo oko mene, kao da je... ušlo u mene. Odnosno, cijelo ovo vrijeme, nekoliko sati igrala se predstava za ovu unutarnju snagu, hoću li je potrošiti na lažni ponos ili ne? Osoba mi emocionalno govori. I što da radim? Trebam li reagirati ili ne, odgovoriti na isti način, reći mu: "Oprosti, zašto tako razgovaraš sa mnom?" ili se jednostavno udaljiti, šutjeti? Takve situacije su učitelji. Ovo su male lekcije pomoću kojih razumijete što je zapravo ova unutarnja snaga i kako sve to funkcionira, kako sustav funkcionira u takvim trenucima, na koje načine. Ali gotovo uvijek igra na ponos.

Tako sam, u određenom trenutku, počeo shvaćati vrijednost moći Allata, vrijednost koju Osobnost treba za svoj duhovni rast. Osoba je u stanju osjetiti kako ove moći ulaze u njega. I upravo dugotrajno iskustvo dodira sa Znanjem i doživljaj određenih stupnjeva duhovne slobode, omogućuje izbor. Odnosno, razumijem da ako sada postupim prema obrascima svijesti, izgubit ću snagu koja će mi pomoći da budem iznad svijesti, ili recimo, da budem ...

V: ... još življi.

A: ... još življi, da. Upravo to stanje i razumijevanje onoga što znači biti Živ, a što biti porobljen sviješću, odnosno mrtav, je poticaj koji omogućuje odlučivanje. Grubo rečeno, nudi mi se da obranim ego svijesti pomoću svoje životne sile. Ali ja ne pristajem na to.

T: Pa, ovo je sigurno dobro. Ali pitanje je ovdje u nečem drugačijem, jer je u ovom slučaju polazni mehanizam bila baš ona misao iz sekundarne svijesti da "to nisam odobrio." Kada ste sudionik ovih iluzornih igara svijesti, borbe između primarne i sekundarne svijesti, "borbe za krunu", tada nažalost, vi kao Osobnost ne vidite što se zapravo događa ... Jer je u u ovoj situaciji sve puno jednostavnije. Svijest voli napraviti planinu od krtičnjaka, voli napumpati situaciju, napraviti emocionalni događaj iz ničega. U stvari, u ovom slučaju otkriveno je mnogo više obrazaca svijesti nego zaključaka.

V: Opet, to je upravo unutarnja sloboda, razumijevanje da mogu odabrati jednu ili drugu stvar, odabrati neki način djelovanja. Tada to puno pomaže. A to je, prije svega, znanje i iskustvo. Takve se stvari događaju vrlo često.

Uvijek postoji takav trenutak kada donosimo izbor. Uvijek je tu. Problem je da čovjek češće propusti ovaj trenutak i ponaša se u skladu sa šablonom.

Razumijevanje činjenice da se možemo zaustaviti na vrijeme u bilo kojoj situaciji, donijeti neku adekvatnu odluku na vrijeme daje nam priliku da budemo u kontaktu s bilo kojom osobom, da razriješimo bilo koju situaciju, pa i sukob, na normalan način.

A: Ono što Igor Mihajlovič kaže ... Upravo lijenost i nepotpuno poznavanje sustava rezultiraju činjenicom da ljudi počnu željeti ono što ne bi smjeli željeti. **Sustav ne spava i funkcionira preko bliskih ljudi.** Odnosno, želio sam reći da je jedan od načina u situaciji u kojoj se odnosi narušavaju važno ne kriviti osobu ni na koji način, nije važno jeste li u pravu ili niste, trebali biste tražiti njegov oprost, barem u mislima. A što mi činimo s njim u mislima uz pomoć svijesti? Mi se svađamo i pokušavamo dokazati da smo u pravu ili zamjeramo ... To je, prije svega, navika i nedostatak iskustva.

V: Iskustva i pažnje ... Razumijevanja sebe.

A: Dok sam radio na sebi, usvojio sam pravilo da ne razgovaram ni s kim u glavi. Često se dogodi neka situacija, sukob s nekom osobom i mi razgovaramo s tom osobom u glavi, pokušavamo joj nešto dokazati. Ili jednostavno, dogodilo nam se nešto dobro i mi modeliramo u glavi kako nekome dolazimo i govorimo mu to. To se ne smije raditi ni pod kojim okolnostima. Zašto? Jer u svojoj glavi, mi zapravo, ulazimo u dijalog s našom sviješću. Naša svijest je jako zainteresirana za to. Zašto? Jer se često takvi dijalozi sa sviješću događaju u emocionalnoj sferi. *Emocija je provodnik Životinjske prirode u osobi.* Preusmjeravamo svoju snagu potrebnu za duhovni razvoj i dajemo je svijesti. To jest, hranimo svijest, nesvjeno jačamo onoga koji će nas tada porobiti ...

Česti su slučajevi, uobičajeni u početnoj fazi obavljanja duhovnih praksi, kada dolaze misli: "Duhovna praksa mi ne ide dobro". To je svijest koja govori o sebi. Svijest čini zamjenu, ona o tome govori kao iz Osobnosti. Znači, ako osoba zaboravi da ne mora razmišljati i misli da je glas u glavi njegov, tada započinje snagu svoje pažnje stavljati u te riječi i misli.

Da biste to shvatili, prvo morate pokrenuti najobičnije proučavanje svoje svijesti, tj. jednostavno je morate pratiti. Za to vam trebaju bilježnica i olovka. **Sada već razumijemo da ljudska Osobnost nije u stanju**

razmišljati i ne zna kako doživjeti emocije. Osobnost samo osjeća, odnosno, Osobnost ne može biti ljuta, uvrijeđena ili zavidna. Ona osjeća. Uzimajući ovu činjenicu u obzir, vrlo je jednostavno raditi s tim. Uzmemo bilježnicu i olovku i jednostavno zapišemo misli koje opažamo u glavi.

Naša svijest jako voli nagađati. Evo, recimo, jednostavnog primjera. Razgovarao sam s osobom. Ona me je nekako čudno gledala i nekome u meni se učinilo da se naljutila na mene. I što mi svijest kaže: "Uvrijedio si je jer... bla,bla ...", i počinje izmišljati zašto i iz kojih razloga. Uzmem bilježnicu i napišem: "Evo, svijest mi govori da se osoba uvrijedila na mene zbog ..." Prilazim toj osobi i kažem: "Reci mi, molim te, je li to istina?" Ona mi kaže potpuno suprotne stvari, da ovo nema nikakve veze sa mnom ... Ali u ovom trenutku sam, recimo, izgubivši budnost, dopustio svojoj svijesti da izrazi ove pretpostavke. I do danas se nakupilo puno takvih situacija.

V: Ipak, kreneš naprijed i provjeriš.

A: Da, svakako treba provjeriti. Dakle, zašto je potrebna katarza i zašto je potrebno komunicirati i govoriti o onome što se događa unutra? Jer na ovaj način možemo saznati istinu. Svijest voli popunjavati praznine u vezi s tim tko što misli, tko što radi i neprekidno te teorije iznosi osobi (Osobnosti). Osoba počne to slušati i počinje imati probleme u svom životu jer se vodi pretpostavkama.

Tijekom katarze događaju se vrlo zanimljivi trenuci. Zašto? Dolazi olakšanje. Znači, prvo što se događa je da ovaj glas u glavi utihne, a dijalog se odmah zaustavi. Situacije se rješavaju mirno i dolazi do novog razumijevanja. Dolazi do razumijevanja da još uvijek postoji utjecaj na tu osobu. Ti razgovori, dijalozi u glavi, događaju se, ne samo meni, već i onome s kim to radim u svojim mislima. Zašto? Jer ako među ljudima postoji neka skrivena suzdržanost ili ako se ljudi ne otvore u pogledu onoga što im Životinjska priroda govori, padaju u te zatvorene petlje i zamke svijesti. Odnosno, sustav im nameće misli usmjerene na podjelu među njima. Na kraju krajeva, najvažnija zadaća sustava je podijeliti ljude. Dijeli ih pomoću misli, to jest, okreće nas jedne protiv drugih u svojim mislima. Da bi se to izbjeglo, jednostavno je potrebno ujediniti se usprkos svemu, bez obzira na situaciju. A da bi ovo sjedinjenje bilo jednostavnije, srdačnije i lakše, potrebno je razotkriti misli Životinjske prirode u sebi.

V: I u člancima i u knjigama piše da je snaga sustava u njegovoj skrovitosti, u činjenici da nije vidljiv.

A: Da. Kad sam primijetio taj dijalog u glavi ili neku vrstu želje da unutar sebe nešto kažem, jednostavno bih ga zaustavio. Samo bih rekao sebi: "Prestani. To je to, ne komuniciram dalje." Ili postoji još jedan vrlo dobar način (ovo je, naravno, jedan od najboljih načina), ako se radi o vašem prijatelju nazovite ga i recite: "Znaš, sada ti govorim u glavi i kažem ti ovo, i ovo, i ovo "ili „Trenutno u mojoj glavi raspravljam s tobom o takvim i takvim stvarima."

V: Ti argumenti počinju najprije iznutra, a onda sve ispliva vani. Ali ako niste dopustili da se ovaj sukob odvija ni u vašoj glavi ni izvan nje, to je to, sve je riješeno mirnim putem, nema nikakvih sukoba.

A: Želio bih dati jedan od takvih primjera, prilično je smiješan. Naš pokret je multinacionalan, u njemu su ljudi različitih nacionalnosti. Jednom se dogodio smiješan incident. Imam poznanika - predstavnika naroda Kavkaza. Prijatelji smo, komuniciramo oko naših aktivnosti. I u jednom trenutku primjećujem u sebi čudnu reakciju na neke njegove postupke. Odnosno, odjednom me počne nervirati, netko u meni ne voli kako se ponaša, kako govori... I razumijem da ne bi trebalo biti tako. Sretnem se s njim i kažem: "Slušaj, oprost, ali imaš li malo vremena? Trebamo razgovarati. Vidiš, mojoj Životinjskoj prirodi se ne sviđa što radiš takve i takve stvari. Ne razumijem zašto se to događa, ne znam ... "

Gleda me razrogačenih očiju i kaže: "Znaš, Životinjska priroda mi već tri dana govori da ne voliš predstavnike kavkaskе nacionalnosti." Možete li zamisliti?! Nisam ni imao takve misli! Odnosno, to govori jedan od mojih obrazaca, a njemu govori da sam odjednom počeo prema njemu postupati ružno jer je predstavnik druge nacionalnosti.

Kada smo raspravili o tome, smijali smo se, naravno. Kažem: "Oprost mi, molim te, možda radim nešto pogrešno. Ne želim se ni raspravljati s tobom niti se svađati. Želim da smo prijatelji. Razumijem da je to sustav, da nas želi podijeliti, želi da se svađamo i tako dalje ..."

Razgovarali smo tako i nakon toga, čak se ni misao nije okrenula u pravcu nekih uvreda, i to ne samo uvreda, već čak i nekih međusobnih optužbi.

Zašto? Jer sam u tom trenutku shvatio da kad sam došao i zatražio oprost (iako se čini da nije bilo razloga za to), sustav nije očekivao takav preokret događaja. Mislio je da će se opet dogoditi manifestacija ponosa, možda nekakvog muškog suparništva. Sustav se voli igrati s tim (recimo, alfa dominacija među muškarcima, isto kao i među ženama). Ali postojao je taj otvoreni dijalog i iskrena želja da se ne družimo sa sustavom, odnosno, iskrena želja da ga ne podržimo.

08:34:48 - 09:20:40

V: Mehanizam nije više radio, tako da nema smisla aktivirati isti mehanizam koji ne radi. Jednom kada smo to primijetili ... to je to, sustav nema hrane jer osoba ne obraća pažnju. Ili je humorom riješio situaciju, ili je komunicirao s nekom osobom... To je sve. Znači, sustav nije uspio ... Beng! - to je to, sustav se povukao.

Kad se svijest uključi, počinje ubacivati male procjene drugih: "Ovo nije u redu, ovaj to čini pogrešno. To je glupo ... " ili nešto treće. Na lukav način, lagano, umiljavajući se poput zmije u travi upuzi unutra. I tako postupno preusmjerava vektor.

Osoba je došla do zastoja i počinje se pitati: "Što se dogodilo? Zašto nema radosti?" Počinje potraga za krivcem. I ova, na početku mala snježna gruda, nadvlada osobu. No, unutra je Osobnost, unutra je Duša. Unutra su i dalje osjećaji. Treba samo sebi dati jasnu uputu: "Dobro, stani. To je to. Imam osjećaje. Nigdje nisu nestali. Krećem se prema Duhovnom svijetu. Tamo je uvijek radost." Odnosno, trebalo bi sebi dati jasnu zapovijed: "Ne slušam više glas u svojoj glavi. Ne sudim ni o kome, imam jedan vektor - vektor prema duhovnom." Svijest se tada povlači, slabi njen položaj. Sve dok ljudsko tijelo živi, sve dok smo ovdje, možemo promijeniti sve.

Jedan od pokazatelja da se osoba doista kreće duhovnim putem je stanje mira, stanje unutarnje slobode. Ovdje se prvo uspostavljaju odnosi sa svim ljudima jer više nemate potrebu dominirati. Shvaćate što je svijest pa prestajete manipulirati ljudima. Naravno da razumijete kada se određena manipulacija usmjerava i prema vama, ali to vas jednostavno ne zanima. Zaobidete ovaj oštar ugao i sukob se izgadi. To je to.

A: U tom pogledu, imam jedan zanimljiv primjer. Jednom smo na predavanju dogovorili sa sudionicima grupe da rade kroz obrazac manipulacije. Dogovorili smo se da nitko neće dati drugoj osobi, ne samo obitelji, nego bilo kojoj osobi uopće, bilo kakvu pomoć dok to sama ne zatraži, a sve što čovjek može sam učiniti, učinit će bez da pita nekoga za pomoć. Odnosi su se kardinalno promijenili ...

T: I što, po vašem mišljenju, pogoduje ujedinjenju među ljudima, na temelju vašeg osobnog iskustva?

V: Po mom mišljenju, ono što pogoduje ujedinjenju ljudi, prije svega su zajednički interesi. Interesi za učenje, interesi za nešto zajedničko, neko dobro djelo u korist drugih ljudi ... To stanje mira i udobnosti međusobne komunikacije daje osjećaj jedinstva. Pa, ljudi jednostavno ne bi trebali slušati svoju svijest.

A: Situacija je fraktalna. Baš kao što nas svijest nastoji podijeliti u mislima, na isti način nas pokušava podijeliti u komunikaciji, u skupinama. Na koji način? Po shemi: podijeli i vladaj. Često ljudi koji promiču takve ideje kao što su, recimo, "Idi tamo, ne idi tamo, komuniciraj s tim ljudima, ne komuniciraj s tim ljudima" - je da oni slušaju svoju svijest koja u njih ugrađuje programe usmjerene na podjelu. Čak i ako se nekome nešto ne sviđa, ili nešto nekome ne odgovara ... Ipak, ne odgovara kome? Svijesti ne odgovara. To jest, umjesto da jednostavno dođu i raspravljaju o nekim kritičnim točkama i doista otkrivaju misli iz svijesti, ljudi često slušaju svijest i nose te ideje u masu.

Ipak, to neće naštetiti osobi koja se duhovno razvija. Zašto? Jer će shvatiti da je to rad sustava. Baš kao što sustav djeluje unutar njega pokušavajući ga odvojiti od drugih ljudi, na isti način sustav djeluje u grupi, pokušavajući podijeliti grupe ljudi koje idu u istom smjeru. Upravo na isti način, sustav je podijelio i religije i sve ostalo.

Oni dijele na potpuno isti način ... Uostalom, želja za moći dovodi do ljudi koji promiču te ideje usmjerene na podjelu. Stoga, ovdje nema ništa iznenađujuće, ovo je prirodni proces, to su prirodni zakoni sustava. To je za duhovno evoluirajuće ljude neprihvatljivo. Znači, osoba koja se duhovno razvija, treba težiti jedinstvu, sjedinjenju, ljubavi, bratstvu. Uostalom, mi i nemamo ništa što nas dijeli.

Pitate se: što ujedinjuje ljude? Po mojem mišljenju, iz mog osobnog iskustva ... Ljude je ujedinila jedna vrlo važna stvar, a to je težnja za preživljavanjem. Preživjeti ne samo u materijalnom smislu, nego i duhovno preživjeti. Naišli smo na najjačeg neprijatelja kojeg čovječanstvo ima, a **to je sustav Životinjskog uma. I ovaj sustav ćemo moći savladati samo ako se ujedinitimo.**

Taj se zakon često upotrebljava od snaga koje huškaju narode jedni protiv drugih. Zašto? Oni uzimaju ideju vanjskog neprijatelja, usmjeravaju stanovništvo da postoji vanjski neprijatelj i to ujedinjuje ljude. To je dobra kvaliteta kada se ljudi okupljaju protiv neke agresije ili opasnosti. Ali stvar je u tome što nije to agresor, nije to opasnost. Opasnost, je u stvari, kao što se ispostavilo ...

V:... je unutar svake osobe.

A: Točno, to je nevidljivo. Odnosno, oni pokazuju pogrešnog neprijatelja. Oni pokazuju da je neprijatelj druga osoba, njegova individualnost. Dok je u stvari neprijatelj unutar nas, a to je svijest, odnosno, sustav. Ako se ljudi ujedine u težnji za preživljavanjem i spoznajom Duhovnog svijeta, u konačnici to znači dobiti ni više ni manje nego besmrtnost ... Uostalom, to je lakše učiniti u grupi. Na taj se način snaga povećava deseterostruko.

Ovo je samo proces, proučavanje tog sustava. Recimo, sjedimo ovdje nas nekoliko, svatko ima svoje iskustvo. Podijelili smo se - već smo se obogatili iskustvom. Svatko od nas može izbjeći prolazak kroz neku situaciju. Opet, dok izvodimo duhovne prakse u grupi, osjećamo da smo ispunjeni. Postoji razlika kada vježbate sami i kada to radite u grupi. To je nevjerovatna razlika.

To je vrlo važno, danas je vrlo važno. Ako ljudi stvarno razumiju koji im je cilj, vrlo lako će se ujediniti. Baš kao što se u knjigama kaže da kada čovjek proučava sustav, razumije njegove zakone, razumije da postoji besmrtnost, razumije da je ovaj svijet iluzija, za njega život u ovom svijetu postaje zanimljiva, fascinantna igra. Znači, on se uporno razvija, zanimljivo mu je, sve mu donosi zadovoljstvo, radost. On nema problema, nema neprijatelja.

T: Kako se promijenio vaš život nakon što ste primili AllatRa znanje?

V: To cjelovito mijenja život. Mnogo je zanimljivije i ugodnije živjeti kad shvatite kamo idete i zašto. To je općenito razumijevanje suštine procesa, razumijevanje drugih ljudi. Kad osobu shvatite iz perspektive stečenog znanja, shvatite zašto se ona tako ponaša, što se upravo u njoj očituje. Mnogo je lakše oprostiti joj, razumjeti je, komunicirati na takav način da se osjeća bolje. Odnosno, lakše je izbjeći sukobe, shvatiti u potpunosti sve što se događa. Da biste upoznali svoje unutarnje stanje postoji jedan izraz: "Živjeti u Duhu." To znači živjeti u radosti, u sreći, u interakciji s drugim ljudima. Mnogo je zanimljivije živjeti na ovaj način. Generalno gledano, ne mogu zamisliti kako bih mogao živjeti u sukobima, u nekoj vrsti svađe. Pa, kakav je to život? Ne izgleda mi to kao normalan ljudski život. Normalan ljudski život je kada radimo nešto zajedno, na neki način komuniciramo, u konačnici, razumijemo da postoji Duhovni svijet, ta vrlo duboka unutarnja percepcija sreće, istinski život i to nas povezuje. To je upravo ono što čovjek stječe i to je ono sam osobno shvatio i prihvatio. Takav život je prirodan.

Shvaćam da će život mog materijalnog tijela završiti, jednostavno će proći, a ja ću nastaviti dalje. Sve mi to daje životni cilj. Obično, kada promatramo u životu, ljudi iz nekog razloga imaju beživotne oči, posebno starije osobe. To je strah koji se javlja zbog nedostatka znanja što će se dogoditi sljedeće ... Znaju da će život završiti i misle da je to i njima kraj ... Boji se onaj koji nema cilj. Kakav je to život kad znaš da sve završava?! Takav čovjek se gleda u ogledalo i boji se svake promjene. Pojavljuju se bore, fizička iscrpljenost. Više ne može raditi ono što je radio prije. Počinje se bojati onoga što mu se događa.

Strah od smrti sve nadjačava pa čak i one godine ili mjesece života koji čovjeku još uvijek preostaju. On shvaća da život tijela dolazi kraju, ali boji se jer ne zna što je sljedeće. Ali istražujući sebe i učenjem ALLATRA znanost shvatite da život zapravo ne završava. Život tek počinje kad tijelo prestane postojati. Taj Život se mora otkriti ovdje dok smo još u tijelu.

A: Ne postoje ograničenja u učenju. Kad se uključite u duhovne prakse i uspijete se odvojiti od tijela, osjećate što je to kada niste vezani za tijelo.

A kad se kasnije vratite u tijelo, ono vam se čini kao preusko odijelo koje vas stisne i guši. Kada to proživite tada nemate strah od tranzicij jer shvaćate da sve te stvari tamo ne postoje. Odnosno, nema tih beskrajnih

problema s tijelom, nema beskonačnog sukobljavanja sa svijeću, i tako dalje.

V: Tamo je sloboda.

A: Da. Odvija se prelazak na bolje. Ali opet, na ovome se mora raditi. Čovjek mora steći osobno iskustvo, u suprotnom za osobu će to biti samo riječi ... Reći ću o sebi, moj se život promijenio, još uvijek se mijenja i koliko razumijem, ovo još nije granica. Jer doista, takav način života koji sam imao prije AllatRa Znanja, a sada - ovo ... Sve se gradi, kako je Volodja rekao, oko cilja. Kretanje prema cilju je poput kretanja lokomotive. Dok se kreće prema cilju vuče sve životne okolnosti. Zašto? Jer, u stvari, ništa čovjeka ne sprječava da se duhovno razvija.

Za mene je jedinstvenost knjige „AllatRa“ ta da ova knjiga, ako tako mogu reći, ne završava. Znači, to je beskonačna knjiga koja sadrži mnogo znanja. Štoviše, ono što me osobno privlači je da sadrži vrlo dobru i duboku energiju, kao što kažu, između redaka. Drugim riječima, baš ono što je položeno između redova čini moj unutarnji svijet u najvećoj mogućoj mjeri. I već sam jednom rekao o tome, da je jedan od načina da budem u duhu i da se održavam u takvom, recimo, uzvišenom duhovnom stanju, čitanje knjige „AllatRa“. Tako, osim što obogaćujete znanjem svijest, što znači, nekim činjenicama, vi se također prilično dobro prilagođavate tom valu koji je tamo nevidljivo ugrađen. Zapravo, ovaj val postoji i u programima Igora Mihajloviča Danilova i u knjigama Anastazije Novykh.

Ali što je najvažnije, „AllatRa“ je za mene ključ Života, ključ pomoću kojeg se osoba iz običnog smrtnog bića može pretvoriti u besmrtno. Apsolutno svi ključevi su tu. I reći ću vam da sam do danas već izgubio broj koliko sam puta pročitao knjigu. To je preko dvadeset puta, a dok čitam, svaki put se pojavi nešto novo. Uostalom, kako je Igor Mihajlovič rekao u jednom od programa, "ovisi o tome koje oči gledaju i koje uši slušaju". Doslovno, do danas, shvatio sam da je u ovoj knjizi svako slovo značajno. To je, doslovno, neki mali naglasak, elipsa negdje, otvaranje bezgranične dubine, neko tiho razumijevanje onoga što se krije iza ovoga. To je nevjerovatno. I reći ću vam ovako, danas ne mogu živjeti bez ovoga. To jest, baš kao što hranimo tijelo, upravo tako ja hranim duh. I to hranjenje duhom, kao što već danas razumijemo, puno je važnije od hranjenja tijela.

V: Osobno je iskustvo ono što je najdragocjenije. Razvoj Osobnosti odvija

se samo kad ona aktivno sudjeluje u tome. A Osobnost raste i razvija se tek kad stječe iskustvo kroz osjećaje, a to znači, da se osoba duhovno rađa.

A: Htio bih dodati, reći ću o sebi ... još uvijek imam puno posla na sebi, ponos još nije mrtav. Ali, recimo, to je već postalo vrlo, vrlo zanimljivo. Recimo, ako je prije bilo nesporazuma, nekih oklijevanja, sada se odvija proces poliranja, gomilanja iskustva. Drugim riječima, dolazi razumijevanje ... Razgovarali smo s vama o Allatu. Na izvjesnoj točki, ono je i na mene utjecalo da steknem duboko razumijevanje.

Nažalost, naše je društvo takvo da je naviklo cijeniti materijalne vrijednosti, a neuobičajeno je uvažavati duhovne vrijednosti. Duhovno, ne u smislu nekih umjetničkih djela, ikona, hramova i nekih obrednih građevina, već u smislu duhovnosti, u smislu tih moći koje zaista daju oslobođanje Osobnosti. Uostalom, zapravo smo svi ovdje kako bismo naučili pravilno kontrolirati našu pažnju i usmjeravati sile Allata tamo gdje je to potrebno, što znači, prema našem duhovnom oslobođanju. Dok sustav čini sve da trošimo ovu moć na vanjsko. Čovjek stoji na rubu. On ima iskustvo stanja osjećaja. Kad je u duhu i kad nije u duhu - to su dva različita stanja. Kad ste u duhu, svijest je tiha i vi osjećate i razumijete da osim Ljubavi na ovom svijetu ne postoji ništa. Ali kad u vama dominira svijest, nažalost, vidite, samo đubar. Takvi kontrasti daju razumijevanje što je što i kako treba raditi s tim, zašto se to događa, u kojim fazama ...

T: Hvala. S druge strane, želimo podijeliti iskustva formiranja i razvoja naše ženske skupine.

Zh: Da, naravno... Imamo čisto žensku skupinu. U početku, dok se grupa formirala, odvijale su se razne situacije. Svatko je došao s otvorenim srcem, ali svaka osoba sa svojom težnjom. Pokazalo se da je svijest različitih ljudi interpretirala želju da zajedno otkriju duhovno na različite načine, jer su neki željeli naučiti neke nadprirodne sposobnosti, drugi su htjeli magiju, nekome je postizanje vlastitih ciljeva i provedba želja u trodimenzionalnosti bilo važnije, a neki se jednostavno nisu mogli odvojiti od ponosa.

Iako je šteta što smo se morali razdvojiti s tim djevojkama jer su mnoge od njih imale dobar potencijal. Ali u grupi mora postojati sklad. Teorija je teorija. Ali tek kad svi teže istoj stvari u praksi – duhovnom radu na sebi, životu u sebi od strane Duhovnog svijeta, tada je i grupa slična jednom

biću. I što je najvažnije, rezultati svake osobe znače jačanje potencijala napredovanja grupe u cjelini. Ali mi se i dalje nadamo da će djevojke s kojima smo se rastale, same postići ono što žele i da će na kraju uspjeti nadvladati iluzije svoje svijesti.

I tako, kad je formirana skupina istomišljenika u kojoj se poštuje iskrenost, otvorenost, i naravno, istinska želja za istraživanjem duhovnog puta u praksi, tada je proces razvoja grupe išao vrlo brzo. Praksa se počela odvijati potpuno drugačije. Nastalo je kolektivno iskustvo i počela su se postavljati potpuno drugačija pitanja koja su bila povezana upravo s osobnim praktičnim duhovnim razvojem. I na ta konkretna pitanja Igor Mihajlovič je dao konkretne odgovore. Mnogo toga što smo u to vrijeme naučili kazano je u današnjem programu. A to je ljudima vrlo važno, uostalom, to je velika duhovna pomoć.

T: Da, i već u ovoj fazi razumijete pogreške, razumijete razloge zbog kojih ste se u nekim fazama zaglavili ranije. Svakako je glavni razlog taj što prije toga zapravo niste živjeli, niste ozbiljno radili na sebi, niste u praksi primijenili sve što je bilo rečeno, sve što ste pročitali i čuli u programu Igora Mihajloviča. Čak razumijete koliko su glupa bila pitanja koja ste tada možda željeli postaviti Igoru Mihajloviču, pitanja iz svijesti. Ali u to se vrijeme činilo važnim, smislenim za vas, ili bolje reći ne za vas, već za vašu svijest. Tada još niste znali Duha u sebi. Ali sada definitivno shvaćate da nitko neće dati duhovne odgovore na pitanja koja dolaze iz svijesti. Kao što smo i sami potvrdili u praksi: ovisno koje je pitanje - takav je i odgovor.

IM: Sasvim u redu.

Zh: Da, sada jednostavno radite na sebi, jednostavno djelujete iz najdubljih osjećaja. Nemate pitanja kao prije, iz uma, iz svijesti. Samo tražite jedinstvo koje proizlazi iz činjenice da ste u neprekidnom dijalogu s Bogom i činjenice da se to zaista događa svaki dan. Ne tražite, recimo, neko određeno vrijeme za „raditi na sebi“, „ne raditi na sebi“ ili „recimo, „sada to radim, kasnije neću ovo raditi“. Ne. To je odluka donesena jednom, zrela, duboka, unutarnja odluka. U ovoj odluci jednostavno ostaješ vjeran sebi, ostaješ vjeran Bogu. To znači, ne izdaješ sebe, služiš Bogu, služiš Duhovnom svijetu, ovdje i sada.

T: Apsolutno točno.

Zh: Da. Sada stvarno razumijete razloge i pogreške iz prošlosti u usporedbi sa sadašnjošću. Na primjer, mnogi od nas ranije su pohađali Volodjine, Andrejeve i druge tečajeve. Ali svaki put, došlo je do komešanja, bilo je teoretskog razumijevanja, bilo je početnih praktičnih pokušaja. Ali kasnije je došao drugačiji period. Takvo je stanje ponekad trajalo godinama. Znači, činilo se da težite, zadržali ste se s tim skupinama, s vođama, na životnoj stazi, ali smatrali ste da nema napretka, da dolazi do nekog zastoja.

T: Da. Prelazili ste iz jedne grupe u drugu, pokušavajući pronaći izlaz iz ove slijepe uličice, nadajući se nečemu, ali nadajući se da će vam netko pomoći izvana.

Zh: Ali tek sada shvaćate zašto se to, u stvari, događalo. I ta se situacija, zapravo, fraktalno ponavlja u svijetu u raznim organizacijama, u skupinama, velikim dijelom, gdje ljudi kolektivno teže slijediti duhovni put, gdje svijest, kao prepreka, stoji na putu, kao što je Igor Mihajlovič rekao. Stoga smatramo da je potrebno to detaljnije ispitati, neka bude na konkretnim primjerima, na primjerima naših dobrih prijatelja, istomišljenika, Volodje i Andreja.

Pa, Volodja govori puno teorijskih stvari i za one koji kreću na put to je važno, zanimljivo. Čovjek bi doista trebao imati strpljenja da odgovori na sva ta brojna početnička pitanja, na pitanja iz svijesti, „Tko sam ja? Zašto ne postizem napredak u pomirenju? Imam svakodnevnu situaciju u odnosima s voljenim osobama, što da radim?“, ili „Ljudi me ne razumiju.“, ili „Kako mogu biti sretan?“, i mnoga druga pitanja. Stoga bismo trebali biti pravedni prema Volodjinoj hrabrosti. Svakoga čuje, strpljivo odgovara na pitanja koja dolaze iz svijesti tih ljudi. I kao u početnoj, preliminarnoj fazi - to je dobro. Ali kasnije, ne razumijete zašto prolazi godina, dvije godine, a vi ste još uvijek na istom mjestu na kojem ste bili. Vidite da se dogodio prvi proboj, ali daljnjeg rasta nema. Čujete iste primjere kao i prije. Čujete istu teoriju kao i prije. Ali ne razumijete što radite krivo, u čemu je problem? Zašto nema pomicanja prema naprijed?

Volodja, kao vođa grupe, govori puno teorijskih stvari. Ali od čega zapravo živi? Napokon, to kažemo, ne zato što je problem s Volodjom, taj se problem odnosi na mnoge ljude... Dakle, što se tiče praktičnog iskustva, mnogi se zaustavljaju kod težnje za postizanjem mira, stanja ugone, poboljšanja odnosa s ljudima, u težnji da se sukob u trodimenzionalnoj

situaciji razriješi mirnim putem. I o tome pričaju drugim ljudima. Napokon, odgovarajući na pitanje druge osobe, prvo i najvažnije izjavljujete upravo ono što razumijete o sebi, ono što se vas tiče, kako vi želite nešto riješiti u sebi. Odnosno, ti se ljudi zadovoljavaju iluzijom života. Stoga se mnogi njihovi primjeri ne razlikuju od običnog razgovora za stolom. To je kao da su se rođaci okupili za stolom, a svaka se osoba prisjeća trodimenzionalnog bića: tko ste bili prije, kako ste rješavali sukobe i kakve podjele ste obavljali u trodimenzionalnosti. Dok, u Duhovnom svijetu, i to se snažno osjeća, postoji samo želja da budemo takvi, teorijska namjera svijesti i sugeriranje sebi da slijedite duhovni put, da se razvijate.

Ali, u stvari, to je faza lebdenja između autogenog treninga i meditacije. Život po svijesti je život u sumnji i strahu iznutra. Zato postoji želja u meditaciji da se postigne barem mir i ravnoteža. To je stalna navika baš kao i kod autogenih treninga, kao što je Volodya danas rekao: „Treba sebi dati jasnu uputu. Stop. To je to. Imam osjećaje. Nigdje nisu nestali. Krećem prema Duhovnom svijetu. Ne sudim ni o kome, ne krećem nigdje već imam jedan vektor - vektor prema duhovnom.“ Ovo je auto-sugestija i što se tiče početne faze obuzdavanja vlastite svijesti, faze autogenog treninga - dobro je. No, nažalost, mnogi se zaustavljaju na tome i ne vide da svijest dalje nastavlja vrtjeti svoj film. Zato ljudi često misle da rade na duhovnom. A u stvari, to su samo pokušaji da se riješe unutarnjih strahova koje im nameće njihova svijest. Zato se plaše učiniti sljedeći korak, jer se aktivira njihova svijest koja se suprotstavlja svemu duhovnom u čovjeku.

To su samo nade za život u duhovnoj stvarnosti, za život duhovnom radošću, ali to nije sam život već prebacivanje odgovornosti na nekoga tko vam služi kao uzor, prebacivanje odgovornosti na nekog izvana. **"Spas je osobna stvar,"** kako nam je jednom rekao Igor Mihajlovič.

Zato u teoriji ti ljudi također govore o životu u dijalogu s Bogom, o životu percepcijom kroz osjećaje i o životu s Duhom, kao i o činjenici da je "normalno, prirodno", "Povratak u ovo stanje", ili, "Ne treba ga ispustiti". Ali u praksi to je još uvijek razumijevanje iz svijesti i to razumijevanje i dalje živi u trodimenzionalnosti.

To je faza u kojoj čovjek kroz izmijenjeno stanje svijesti samo nastoji postići mir o kojem je Igor Mihajlovič govorio, faza u kojoj "niste ni ovdje ni ondje". Ali što sprječava da se krene dalje? Strah. Strah svijesti da će nešto izgubiti u trodimenzionalnosti, strah od smrti, strah od gubitka neke neprirodne slike iz svijesti, strah da izgledate loše ispred drugih ljudi, pred

voljenim osobama, strah od mišljenja drugih ... mišljenja njihove svijesti. Znači, javlja se strah od vanjskog. Ali ovdje sami odlučujete što vam više treba: vanjski komformizam sa slikama trodimenzionalnosti, igre s maskama sustava ili **Život s unutarnjom slobodom, slobodom od strahova i iluzija, Život u praksi, Život po Duhu.**

Dok Andrej ima drugu situaciju i ta je situacija zajednička mnogim ljudima. Kod njega možemo osjetiti praktično iskustvo rada na sebi, zato postoji puno razumnih, zanimljivih i praktičnih primjera. Što se često pojavljuje u Andrejevim objašnjenjima? U njegovim objašnjenjima možemo čuti o neprestanoj borbi, o suprotstavljanju Životinjskoj prirodi, o "nadopunjavanju sila Allata", "borbi za sile Allata", o činjenici da su te moći potrebne za duhovni rast Osobnosti, o tome kako je osoba u stanju osjetiti ih kako ulaze. Sve je to točno, postoji razumijevanje vrijednosti moći Allata. Ali i to je samo određena faza, faza kada je osoba stupila u kontakt s nevidljivim svijetom, sa svim tim ... zapravo ... s magijom iz svijesti. I u ovoj se fazi događa, kako je rekao Igor Mihajlovič, "lov na sile Allata". Ovo je faza lebdenja između meditacije i duhovne prakse. Ovo je samo jedna od faza u kojoj se čovjek zaglavi u borbi sa svojom Životinjskom prirodom. Mnogi se s tim susreću.

To je samo jedan od trikova svijesti: *nakupljanje moći i stalna borba*. Ali kad se čovjek bori, tada u njemu nema prave Ljubavi. On svu svoju pažnju ulaže u borbu umjesto da umnožava vlastitu duhovnu Ljubav. U stvari, sve je jednostavno. Kad živite u množenju Božje ljubavi, tada postoji budnost i nema iscrpljujuće borbe. **Umnožavate Božansku Ljubav u sebi dok uranjate u unutarnji Izvor - Izvor koji je u vama, istinski, bezgraničan. Ne tražite ono vanjsko, ništa van sebe.**

No ono što je također predivno jest činjenica da Andrej iskreno govori, kakav je, što mu se događa, s kakvim se poteškoćama susreće. Ne boji se mišljenja drugih ljudi, on pred svima cijepa masku svijesti, masku sustava, samoga sebe. On, naravno, još uvijek živi svijest, ali nastoji živjeti i po unutarnjim procesima. Zašto je to vrijedno? Jer na primjer, zamislite, ako bi pripadnik svećenstva, bez obzira na to iz koje je vjerske organizacije, izašao pred ljude i iskreno rekao svom stadu: "Žao mi je, ali ja ne znam, u nedoumici sam. Ne znam postoji li Bog. Ja se uistinu nadam, uistinu vjerujem u činjenicu da On postoji. Ali ne znam do sada kako živjeti Duhom, kako živjeti Istinu, u slobodi, u Božjoj ljubavi. Moji demoni me sprječavaju da to shvatim. Bojim se. Naučio sam teoriju, ali nemam

duhovnu praksu. Ali ja težim, želim ... Pa, pokušajmo zajedno, molimo se, izvedimo neke rituale koje su izveli naši očevi i djedovi u nadi da će doći na nebo, možda će i nama nešto uspjeti ..." Što mislite da bi svijest rekla stadu o takvom svećenstvu? Pa, baš zato pripadnici klera i nose maske "duhovnog sveznanja".

A ovo je vrlo obiman problem. Jer svećenici različitih religija koji istinski teže Bogu zaglave upravo u ovoj iscrpljujućoj borbi s vlastitim demonima. Samo promislite: *milijuni svećenika iza kojih stoje milijuni vjernika*. Ovako žive ljudi: neki trpe u nedoumici pod maskama slika dok se drugi igraju lažnim nadama prebacujući odgovornost na nekoga, vjerujući u prazne slike.

Postoji još jedan trik svijesti kojim se ljudi ulove prilično voljno. To nam je postalo jasno u fazi formiranja naše grupe, kada su neke naše djevojke posjetile osobu koja se sama zaglavila u ekstrasenzorskoj percepciji, drugim riječima uhvatila ju je žeđ za tajnom moći nad ljudima i upravo je to ono što je namamilo neke djevojke. Ali tu su bile samo teorije i iluzije, to je bila samo želja da se čini, a ne da se bude, to su bili samo osobni strahovi od svijesti, ništa više od toga.

T: Da. Evo usput, Iгоре Mihajloviče, bili bismo vam vrlo zahvalni ako biste možda malo kasnije, detaljnije ispričali o štetnosti magije. Jednostavno ljudi ne shvaćaju mnogo o tim stvarima, oni ne razumiju što zapravo rade.

IM: Svakako ...

Zh: Da, važno je to pitanje ... Također bismo željeli napomenuti da smo tijekom razdoblja trčanja naprijed-natrag i pretraživanja među grupama mnogo puta bili svjedoci kako su u raznim grupama ljudi birali između sebe tko će voditi razred tog dana. Neki su se bojali prelaska preko straha, bojali su se prekoračenja, možda u određenoj mjeri i lijenosti, jednostavno su se bojali preuzimanja odgovornosti za sebe. Dok je za druge bilo suprotno. Ali ono što je iskočilo pred nas je da nisu izabrani ljudi koji su postigli dobar napredak u praksi, niti oni koji imaju nešto za podijeliti s obzirom na nedavno stečena praktična iskustva nego oni koji su poznavali Volodju ili nekog drugog. Poseban prioritet dobio je onaj koji je osobno poznao Igora Mihajloviča.

T: Da, ali kao što nam je Igor Mihajlovič jednom rekao, „mnogi su ljudi

ponekad u mojoj blizini, ali to ne znači ništa. Ne stvarajte za sebe autoritete i ne crtajte slike jer nitko neće prijeći vaš put."

Morate ga sami prijeći.

IM: Potpuno točno.

Zh: Da. U stvari, mnogi ljudi, nakon svega, polažu nade u slike iz svijesti dok se svijest u to vrijeme zabavlja tajnim nadama i ponosom. U takvom trenutku osoba ne živi duhovno već se samo uključuje i isključuje. Vrijeme prolazi, a ti ljudi nemaju rezultata jer još uvijek žive prema diktatu svijesti. Dakle, unutar njih žive strahovi i sumnje, nerazumijevanje Duhovnog svijeta u praksi, i to se snažno osjeća. Uzmimo još slične primjere koji su nam poznati. Bez obzira na to što ljudi ponavljaju iz svog uma ono što je rekao Igor Mihajlovič, a neki čak to znanje smatraju vlastitim iskustvom, svejedno, osjeća se da ne emitiraju iz Duha nego iz svijesti, govore o stvarima koje ne čine i ne prakticiraju sami. U tom trenutku ljudi koji ih slušaju, ako svijest dominira u njima, stvaraju slike onoga što ti ljudi nisu u svojoj biti. Ali to će se nastaviti sve dok ljudi ne nauče **osjetiti Istinu**.

Velika je razlika kada osoba emitira iz Duha i kad jednostavno prenosi iz svoje svijesti. Kad slušate riječi iz svijesti, čini se da osoba govori važne stvari, vi slušate, čini se da daje korisne savjete, ali vi razumijete da je to nekako površno, teorijski. Odnosno, sadržaj je zanimljiv, riječi govornika zvuče ispravno, ali su prazne i obične, iza njih nema snage. A kad se emitiranje odvija od Duha, ljudi to odmah osjete, osjete razliku, osjećaju da u tim riječima postoji snaga. Zašto se to događa?

Ovdje, kao što je rekao Igor Mihajlovič, kad svijest postane nadvladana snagom Duha, riječ dobiva na težini. A tada se postavlja sasvim drugačije pitanje: što prevladava u toj osobi koja sluša ovu riječ? Ako je rob svijesti, ako u njemu prevladava Životinjska priroda, onda se, naravno, sva ova negativnost iz Životinjske prirode, iz svijesti, uzdiže u njemu, a istovremeno se žeđ za posjedovanjem pojavljuje. Znači, počinje lov na moći Allata. Tada se svijest počinje gušiti pitanjima: "Pa, gdje je čarobnjaštvo ovdje? Gdje je magija?" Napokon, svijest ne razumije ništa drugo. Svo to mlaćenje prazne slame odvija se u granicama trodimenzionalnosti. Svijest traži: "Možda je to boja zvuka, možda je ton, možda neke frekvencije, možda neki drugi utjecaj?"

Ali kad Duhovna priroda prevlada u osobi kao slušatelju, tada Duh komunicira s Duhom. Nevidljiva duhovna pomoć pruža se onima koji stvarno žele biti povezani s Duhovnim svijetom, žude za Životom u Duhu. I ne zanima ih način na koji će se to odvijati jer su u tom trenutku apsorbirani u samom procesu u kojem oko ne vidi, a uho ne čuje. Oni su apsorbirani u duhovnoj Ljubavi u "ono što je Bog pripremio za one koji Ga vole".

T: Da, ne bi se smjele graditi slike u trodimenzionalnosti. Jer slike potiču, ili ljudsku oholost i aktiviraju čitavu negativnost svijesti, zavist, mržnju, bijes, sud, usporedbu, ili ljudi obožavaju trodimenzionalnu sliku, a svijest stvara lažne nade, iz nje se izrađuje lažna potpora utemeljena na iluzijama, s osloncem na slici. Obdaruje osobu osobinama koje nikada nije imala. Javljaju se misli koje svijest baca na osobu koja misli: "Ako je ta osoba dobroćudna prema meni, tada će me spasiti, a moja će duhovnost u njegovoj blizini biti viša od drugih." Znači, postoji lažna nada i ponos, ali ništa više.

I tako, ako je osoba rob svijesti, tada svijest jednostavno vrti za njega iluzorni film slika koje je sama izmislila. Osoba živi po tim slikama. Svijest stvara slike drugih ljudi i daruje ih takvim osobinama koje oni uopće ne posjeduju, tjera ih da obožavaju slike, a ne ljude, usisava osobu u ovu močvaru postojanja odakle će joj biti vrlo teško pobjeći. Upravo je svijesti potrebna neka hijerarhija, neko uzdizanje jedne osobe nad drugom. I upravo svijest čovjeku diktira kako da odgovornost za svoj duhovni razvoj prebaci na nekoga drugoga.

Recimo, vrlo dobar primjer u praksi pokazao je sam Igor Mihajlovič. Primjer kako treba uništiti slike stvorene sviješću je kada je u programu "Jedinstvo" rekao: "Ja sam običan čovjek, običan maser. Kakva aureola? Ovdje nema ničega osim žuljeva na mojim rukama."

I znate, to je iznenadilo i moju svijest. Ali sada već razumijem da je to rečeno kako ljudska svijest ne bi gradila slike, kako ne bi stvorila slomljene štake, lažne nade kod ljudi. Ljudi se moraju duhovno razvijati, ne hraniti svijest nadama, već razvijati u sebi najdublje osjećaje istinske Ljubavi u Vječnom Beskrajnom svijetu, umjesto da traže privremene potpore u iluzornoj i konačnoj trodimenzionalnosti.

Zh: Da. Jednom je Igor Mihajlovič dao važno razumijevanje: "**Gledajte**

osobu, ne kroz svijest, ne po slici, ne po odjeći i ne po riječima koje govori. Naučite se osjećati. Duhovni svijet ne laže. Bez obzira tko govori, što govori i kako lijepo to zvuči vi osjećate kako je to u stvarnosti. Pristupite svom životu odgovorno."

IM: Sasvim u redu.

VIDEO # 11

Boravak u podzemnoj željeznici kao povezanost sa životom osobe u trodimenzionalnom svijetu. Tijekom boravka u njemu, osoba ne bi smjela zaboraviti da je razdoblje boravka u materijalnom svijetu privremena pojava. Najvažnije je s čime ste se obogatili, kako ste duhovno rasli dok ste bili u trodimenzionalnom skućenom prostoru gdje samo putokazi usmjerenja služe kao referentna točka na duhovnom putu. Izbor ostaje na osobi.

Znakovi na raznim lokacijama podzemne željeznice duž rute osobe.

"Ovdje i sada". "Što ljudi ne vide?" "ALLATRA znak". "Materija je sporedna". "Samo ljubav". „Nova saznanja u izvještaju „ PRIMORDIAL ALLATRA PHYSICS “. "Istina je jedna za sve". "Tko si ti?!" "Zapamti. Sustav je lažljivac. Trodimenzionalnost je iluzija. " "Živite istinom duhovnog svijeta". „AllatRa. Dobro rađa dobro!" "Knjiga 'AllatRa' ". "Duhovna ljubav temelj je vječnog života". "Ljubav živi u tebi". Scene iz programa „Svijest i Osobnost. Od neizbježno mrtvih do vječnog života ", Igor Mihajlovič, kaže:" Kad Osobnost spozna to što mora spoznati, postaje oslobođena iluzija ... ". "Izlazite izvan granica sustava." "Prava sloboda je u tebi". „Živite po Duhu. Lako je." Scena iz videa pjesme Allatrushka "Dobro je ovdje i sada...". "Ujedinjujući svijet zajedno". „Prava sreća je voljeti, biti zahvalan, živjeti Duhom. DOBROTA." "Nemoguće je proučavati sustav dok ste unutar njega." "Shvati sebe i razumjet ćeš tko si zapravo. Anastasia Novykh ". "Samo ne služite sustavu. Živite." "Duhovni svijet je stvaran." "Trodimenzionalni svijet je iluzija." "Nemoj čekati. Kreni naprijed."

"Budite iskreni barem prema sebi." "U Ljubavi nema straha." "Proučite kako djeluje vaša svijest." "Nemojte biti rob sustava." "Važno! Svijest je dio sustava." "Sloboda se postiže radom." "Živite unutarnjim najdubljim

osjećajima." "Misao je dio materijalnog svijeta." "Ostavite sumnje iza sebe."

"Dragi prijatelji! Koristite javni prijevoz. Pokažimo humanost i ljubazan pažljiv odnos jedni prema drugima. Dobro rađa dobro!" "Prebacite svoje mentalne zle riječi na ljubazne riječi, umjesto na zavist - budite iskreno sretni zbog uspjeha druge osobe. Umjesto praznih zlih tračeva, bolje idite i RADITE DOBRO drugim ljudima jednostavno, tiho i nesebično. Anastasija Novykh. "

Ulomak iz programa "Život", Igor Mihajlovič Danilov, kaže, "Nevjerojatno je teško opisati taj svijet pomoću ovih alata (riječi i slično). Mnogo je lakše pustiti osobu da osjeća. Ali to je moguće samo kad ona to želi. " "Uvijek postoji izlaz." "Tko si ti? Čovjek je mnogo više od tijela, misli i emocija. " "Kako pobijediti sebe. Praksa i iskustvo iz duhovne povijesti. " „Proučavanje sustava izvana. Primarna i sekundarna svijest. Iskustvo i praksa." "Kako se Osobnost može osloboditi ropstva svijesti." "Život Osobnosti izvan granica trodimenzionalnosti." "Kako Osobnost živi u Duhovnom svijetu."

"AllatRa" - knjiga koja mijenja svijet! Prvi put slika ljudske Duše. Što se događa s osobom nakon smrti njegovog fizičkog tijela? Kako pronaći unutarnju podršku i ostati postojan u suočavanju s problemima vanjskog svijeta? Kako kontrolirati negativne misli i emocije. Porazite sebe! "

„ALLATRA globalni ugovor o partnerstvu“

VRIJEDNOST ŽIVOTA je u SLOBODI IZBORA. Samo pravilna MOĆ NAD SOBOM, i DUHOVNO I MORALNO SAMOPOBOLJŠANJE dovest će ljude do JEDINSTVA, KREACIJE i postizanja DUHOVNOG BOGATSTVA.

1. VRIJEDNOST ŽIVOTA
2. SLOBODA IZBORA
3. MOĆ NAD SOBOM
4. DUHOVNO I MORALNO SAMOPOBOLJŠANJE
5. JEDINSTVO
6. STVARANJE
7. DUHOVNO BOGATSTVO

"Sve dobro započinje, u prvom redu, čistoćom vlastitih misli. Anastasija

Novykh. " "Dobro je tamo gdje si ti." "ALLATRA ZNANOST. "Kao što je rečeno, kad u rukama držite univerzalne ključeve (znanje o osnovama elementarnih čestica), tada možete otvoriti sva vrata (u mikro i makro svijet)". PRIMORDIJALNA ALLATRA FIZIKA. "

"Vi sami odlučujete: Živjeti ili preživljavati."

09:20:40 - 10:01:06

T: Iгоре Mihajloviču, kako bi se točno olakšalo čovjekovo razumijevanje sebe, razumijevanje njegovih stanja: kako svijest doživljava sebe i kako Osobnost doživljava sebe?

IM: Ljudska svijest sebe uvijek percipira kao ograničeno Ja, kao nešto izolirano. Recite, kako osoba doživljava sebe? Ja, svoje ja ... To je sve. Ono je kapsulirano, zatvoreno. Dok, Osobnost opaža sebe kao bezgraničnost i kao dio cjeline. To je također zanimljivo.

T: Napokon, osoba želi biti duhovna. Teži tome ...

IM: U stvari, svaka osoba teži Duhovnom svijetu. To je unutarnja težnja. Ali najčešće svijest blokira, briše, daje lažne smjernice i načine. Time Osobnosti dokazuje da Duhovni svijet ne postoji. Kako kažu, stablom pokriva šumu. Preusmjerava cjelokupnu pažnju: "*Gledaj! Usredotoči se na stablo, promatraj stablo.*" Kada gledate samo u stablo, fiksirate pogled na njega, ne vidite šumu koja je iza njega. Tako djeluje svijest. Iluzijom svog trodimenzionalnog postojanja svijest pokriva bezgraničnost i svestranost beskonačnog Božjeg svijeta.

T: Ipak, kako se može pomaknuti fokus pozornosti, kako se čovjek može probuditi iz ove iluzije?

IM: Promatrajte svijest i shvatit ćete da niste svijest.

Snagu svoje pažnje stavite na ono mjesto gdje je toplo, lijepo i radosno. Potražite ovu radost unutar sebe, na kraju krajeva, ona je tamo. Pri tome, trajni izvor ove radosti u ljudskom biću, u ljudskoj energetskoj strukturi, nije ništa drugo nego Duša.

Ovo je kao da u hladnoj, mračnoj noći stojite ispred širom otvorenih vrata sobe u kojoj je jako toplo. Osjećate kako ta toplina dolazi iz sobe, u toj sobi je radosno, veselo, tamo je svjetlo i vrlo je toplo. Dok vi stojite vani u mraku, promrzli. Pa, nemoguće je pogriješiti.

T: U svakom slučaju stići ćete tamo.

IM: Ako želite.

T: Dakle, Osobnost ima duhovno iskustvo i praksu. Zbog svoje jedinstvene percepcije može shvatiti iskonsku istinu, razlikovati dobro od lošeg i odlučiti se. A to se značajno razlikuje od umjetnog rada svijesti, od neprekidne analize uma kada svijest pravi planinu od krtičnjaka.

IM: Ljudska je svijest ona koja neprestano analizira. Uzme krtičnjak i napravi planinu od njega, prilazeći joj s raznih strana. Ali u isto vrijeme proučava tu planinu dodirom dok ima povez na očima. Osobnost ne djeluje na ovaj način. Osobnost ima holističku percepciju. Jednostavno zna što je planina i zna što je krtičnjak. Ovo je sveobuhvatno znanje, ali nedostižno je svijesti. Javlja se jednostavan fenomen, opisali su ga mnogi ljudi u ljudskoj povijesti koji su stekli znanje: osoba to zna, ali ima velike poteškoće u izražavanju svega toga riječima. Zašto? Jer svijest odbija čak i oblikovati to Znanje kao elementarni niz riječi koje čovjek posjeduje.

Postoji mala nijansa: svijest nikada neće percipirati ljudsko biće kao Osobnost. Uvijek će se odupirati i uvijek će je opterećivati. Osobnost percipira sebe kroz osjećaje (i apsolutno se razlikuje od percepcije sebe sviješću).

Kada osoba sebe shvati kao individuu, drugim riječima, kad postane slobodna Osobnost, prvo što čini je da prestane lagati samu sebe i izmišljati svakakve priče. Ne zamara se više sa sviješću.

T: Igore Mihajloviču, postoji jedno pitanje s kojim se često susrećemo: što je istinsko jedinstvo i što je jedinstvo u ljudskom društvu? Jednom ste rekli da je ono što ljudi u modernom svijetu nazivaju jedinstvom, u stvari, pomirenje.

IM: Ljudi često govore o potrebi ujedinjavanja i tako dalje. Ali istinsko

jedinstvo u ovom svijetu nemoguće je bez duhovnog razvoja. Zašto? Jer svijest dijeli. Prvo što čini - obuzima osobu i izdvaja je za sebe. Sve se to događa na nivou svijesti, Osobnost opaža ono što mu svijest govori: "*Sam si. Ti, ti i ti.*"

U tom slučaju, događa se objedinjavanje zajednice interesa, recimo to tako, određenog kruga ljudi, ali ne više. **Dok se istinsko jedinstvo može odvijati samo na duhovnoj razini.** Kad Osobnost postigne percepciju Duhovnog svijeta, ona osjeća ljude iste vrste koji doživljavaju taj svijet. I tu se događa ujedinjenje.

Zašto? Jer **Osobnost ne treba ništa na ovom svijetu. Nema materijalnih interesa.** Dok svijest uvijek ima puno njih. I tako, kako god ovo gledali i bez obzira na to što netko kaže, uvijek postoje interesi. Uzmimo populiste, zar ne? Pa, čini se da osoba želi vidjeti sve ljude kako žive sretno, svima govori da tome teži. Bori se za njihova prava. Ali zapravo, o čemu razmišlja, zbog čega pati, za što se bori? Ovdje u igru ulazi nekoliko faktora: ili osobni profit ili samo-popularizacija. Ona samo želi da drugi dobro misle o njoj, dive se, dakle, ovo je temeljno zadovoljstvo egoizma i ništa drugo. Zar nije tako? Treba li Osobnost ovo? Ne, ne treba. Zašto? Jer u ovom svijetu, mi ni ne znamo ... Pa iskreno govoreći, ako živite u devetokatnici, najvjerojatnije ne znate sve susjede koji koriste ista ulazna vrata kao i vi. Dok, **Osobnost sve percipira u beskonačnosti. I tu je upravo paradoks: tamo nema stranaca, svi su bliski, tamo je obitelj. Sve je domaće i poznato.**

Zh: Tako je.

T: Kada počne pravi osjećaj, tada počinje ...

Zh: ... takva Milost ...

T: ... da, ogromna Božja snaga.

IM: Svakako, milost dolazi kada se pojave osjećaji, percepcija kroz osjećaje dok svijest uvijek dijeli i razdvaja ljude. Obdaruje nekoga onim što, zapravo, nema. Zašto? Opet, to je borba za vlast, dominaciju. Stvara se mržnja. Naravno, budući da postoji mržnja znači da postoji osuda, omalovažavanje ili zavist. **Osobnost nema osobine, nema zavist, osudu,**

ništa takvo. Bog ne može suditi. Ili opaža ili ne opaža. Crno ili bijelo. Prihvatljivo ili neprihvatljivo. Živi ili mrtvi. Sve je jednostavno.

T: Igore Mihajloviču, postavlja se i pitanje u vezi s religijama. Svjesnost predstavlja mnogim ljudima da je ujedinjenje u nižim slojevima moguće samo kad se sve religije ujedine na razini gornjih slojeva. Je li to moguće?

IM: O tome smo već razgovarali: ujedinjenje religija je nemoguće. Sve što prevladava u religijama nije Duh već svijest. Zašto? Ma koliko to paradoksalno zvuči, to je *organizacija*. A organizacije brane svoje osobne interese, vodi se borba za vlast. Oni koji se bore za vlast spremni su ujediniti se bilo s kim ako im se podvrgnu i razmišljaju na njihov način. Dakle, odgovor je da je ujedinjenje nemoguće.

Drugačija je pitanje je li moguće objedinjavanje ljudi u službi Boga, istinsko služenje Duhovnom svijetu. Ono je potrebno, a ne samo moguće. Ovo je pitanje opstanka ljudskog roda kao takvog. Treba li opstati ili ne, o tome se uopće ne bi trebalo raspravljati. Ali je li moguće ili nije? Naravno, moguće je. Ali ljudi trebaju izabrati. Jesu li sposobni nadvladati Sotonu u sebi, povući se iz unutarnje prljavštine, klevete, ponosa i krenuti duhovnim putem, putem Istine? Sustav, naravno, ne želi ovo. Dok ljudske Osobnosti, ljudske Duše to žele. Je li to moguće? Moguće je, ako to zaista počnu željeti. Ali religije - ne, ne mogu. Slično, mogu li se sve tvrtke u svijetu ujediniti? Pa, ako dođe neki diktator i uzme čitav posao sebi - naravno, ujedinit će se. Isto je i s religijama.

T: Kao što praksa pokazuje, ujedinjavanje ljudi koji su u stvarnoj službi Duhovnog svijeta već se odvija. Ogromni val praktičnog interesa ljudi iz raznih zemalja, val zanimanja za znanje predstavljeno kroz knjigu „AllatRa“ i kroz programe u kojima vi sudjelujete, val koji se sada događa širom svijeta, upravo je dokaz za to. Pri tome, ne samo ljudi različitih nacionalnosti i različitih društvenih statusa nalaze dodirne točke utemeljene na univerzalnom Zrnu Istine, već i redovnici, svećenici različitih religija i denominacija - ljudi koji su u jednom trenutku sami odabrali put istinske službe Gospodinu.

IM: Znanje izneseno u knjizi „AllatRa“ ujedinjuje ljude. I doista, do danas jako puno, ne samo svećenika, nego i redovnika iz različitih religija, potajno od njihove uprave, koliko god to bilo paradoksalno vježbaju i

spoznavaju i jako puno njih je postiglo dobre rezultate. Ali, boraveći u sustavu, u organizaciji, oni to ne mogu izjaviti otvoreno.

Zapravo, zar je bitno kojim putem idete prema Bogu? Glavno je da stignete. I duhovno razvijeni ljudi... Napokon, ne pridružuju se svi vjerskim organizacijama samo da bi zadovoljili svoju lijenost i megalomaniju. Zapravo, vrlo mnogo ljudi tamo ide tražiti Boga ponukani upravo duhovnom komponentom. I vidjevši Istinu, bez obzira gdje je vide i u čemu je vide, oni je shvaćaju.

Stoga se danas uistinu ogroman pokret, do sada skriven, kreće po cijelom svijetu. Ali to je zasad skriveno među vjerskim službenicima, redovnicima koji se bave proučavanjem sebe pomoću znanja koje je izloženo u knjizi „AllatRa“. Hvala Bogu, već postoje mnogi ljudi s kojima je moguće razgovarati bez otvaranja usta, što je vrlo vrijedno ...

T: ... na jeziku najdubljih osjećaja koji je bez ijedne riječi razumljiv.

IM: Da. Nekada je postojao jedan jezik i bilo je lakše. To potvrđuju upravo ti znakovi. Ovdje smo razgovarali o Allatu ili o tom samom znaku AllatRa.

T: Pa, da, to su zapravo najstariji znakovi koji se nalaze širom svijeta na gotovo svim kontinentima.

IM: To ukazuje da je postojao jedan zajednički jezik i da su se ljudi razumjeli. I na kraju, kada se ljudi bave duhovnim razvojem, dođu do točke kada se međusobno počnu razumijevati na tom jednom jeziku, zahvaljujući kojem mogu komunicirati s Duhovnim svijetom. Ne postoji drugi jezik. Ovo je jezik osjećaja, iskren je. Jezik kojim govori sustav ili naša svijest nije važan. Unutarnji je jezik mnogo važniji. Ali opet, da bi se komuniciralo na tom jeziku, potrebno je prije svega naučiti komunicirati s Duhovnim svijetom.

T: Igore Mihajloviču, mnogi ljudi izražaju želju da budu dio duhovne zajednice, da se razvijaju zajedno s istomišljenicima ...

IM: Prirodno je da bi svi ljudi željeli biti u duhovno razvijenoj zajednici, među ljudima koji žive od duhovnog. Ali ako želite biti u takvoj zajednici, tada prvo počnite sa sobom. Postanite duhovno slobodna osoba. I postupno će se zajednica mijenjati. Jer moć će odbaciti Sotonine sluge i istrgnut će

ljudsku Dušu iz njihovih gadnih šapa. Dakle, vi ste poput magneta: *ili ćete privući slično ili ćete odgurnuti suprotno. Ali vaša će se zajednica razvijati onako kako bi trebala samo ako radite na sebi.*

T: Ljudi koji tek počinju proučavati sebe i opažati kroz najdublje osjećaje također primjećuju protivljenje svijesti kada se u određenom trenutku, neprimjetno, dogodi skok u percepciju kroz najdublje osjećaje.

IM: Osoba gubi percepciju kroz osjećaje i prelazi na svijest kad mu je most uzak. I tako, ove oscilacije i privlačenje pozornosti - smrtniku daju vrijednost. *Dakle, bez obzira na to što radimo, što može biti važnije od Života, važnije od Boga? Što Ahriman ili vrag imaju toliko važno da je važnije od bivanja s Bogom?! Ništa. Vidite, mi smo u trodimenzionalnosti, ovo je vražji svijet. Svijest je đavolje sredstvo. Ali naša Duša su vrata u Duhovni svijet, a Osobnost je svjetlost koja zrači kroz ta vrata. Pa tako, nama kao svjetlosti koja zrači Dušom, što tama može ponuditi? Što nam tama nudi da bismo zbog nje zatvorili vrata, odbacili svoju Istinsku suštinu i Boga, odbacili Božji svijet i išli lutajući okolo u tami? Možeš li to objasniti? Što? Različite boje? Ali one su iluzorne. Što drugo? Ništa. Stoga se sve može učiniti bez prekida veze s Duhovnim svijetom. Što može biti važnije od toga?*

T: Evo jednog od najvažnijih pitanja onih koji su odlučili slijediti duhovni puT: kako zaista živjeti u danu, kako živjeti kao Osobnost?

IM: To je istina, mnogi ljudi se pitaju kako tijekom dana živjeti od Osobnosti, a ne od svijesti? **Sve je jednostavno. Prebivajte u Duhu. Budite neodvojivi od Duha. I uvijek ćete živjeti po Osobnosti i s Duhovnim Svijetom. I bit ćete Živi. Samo Živite.**

NASLOVI

Ostanite u Duhu.
Budite neodvojivi od Duha.

IM: Ljudi koji pokušavaju razumjeti sa sviješću, ili da budemo precizniji, preko svijesti, koji uče kako svijest djeluje nailaze na poteškoće

proučavanja mozga i svijesti kao da je ona skrivena u mozgu. Ali mozak je, kao što smo već rekli, materijalna struktura, dok svijest nije materija.

T: Pa, da, i tako se ispostavilo da to jednostavno nadilazi razumijevanje trodimenzionalnosti i vidljive materije. Neka vrsta ukočenosti se postavlja ... ukočenost iz svijesti. Postoje ograničenja, a znanost se boji prijeći preko ovog ruba. Danas sve više znanstvenika dolazi do razumijevanja da je svijest nebitna i da se ne nalazi u mozgu. Ali sama riječ "nematerijalno" - danas zvuči kao stigma riječi "nenaučno". Zato se znanstvenici plaše prelaska ove linije iza koje, kako oni misle, počinje metafizika i natprirodno.

IM: Za bolje razumijevanje suvremenog svijeta vjerojatno bismo se trebali okrenuti kvantnoj mehanici jer to je jedino što, do danas, barem nekako objašnjava činjenicu da postoji nešto natprirodno, rekao bih tako. Nauka, nažalost, još nije shvatila da postoji nešto izvan materije. No, u svakom slučaju, kvantna mehanika se približava tome i daje eksperimentalno potvrđeno objašnjenje činjenice da postoji nešto izvan fizičkih granica koje su nam poznate.

Ako govorimo o kvantnoj mehanici, vjerojatno bismo trebali malo započeti s poviješću kvantne mehanike: što je kvantna mehanika, kako je nastala i s kojim se poteškoćama suočila. Pa, u osnovi, ljudi mogu naučiti iz bilo kojeg udžbenika kako je nastala, danas je puno napisano o tome. Ali ovdje bih se htio dotaknuti one točke koja je ljudima donekle nepoznata, upravo one koja stoji između razumijevanja i nerazumijevanja.

Govoreći o kvantnoj mehanici, trebali bismo naglasiti da je sva materija podvrgnuta zakonima kvantne mehanike počevši od galaksija i završavajući kapljicom suze na bebinoj obrazu jer se sva materija sastoji od sitnih čestica. Ako prodremo dublje u svijet materije, izvan granice atoma i dođemo na subatomsku razinu, vidjet ćemo da postoje... sitne čestice. Već smo govorili više puta da je sva materija sastavljena od sitnih čestica, praktički nedjeljivih, kao što se danas misli, ali u stvari, one su djeljive. Pokušat ću to malo objasniti.

Te čestice čine svaki atom na ovome svijetu. Zakoni koji upravljaju ovim česticama na kvantnoj razini uvelike se razlikuju od onih zakona na koje su ljudi navikli u svom svakodnevnom životu, na primjer, da bačen kamen

pada na zemlju i tako dalje. Sve vrste interakcija koje se odvijaju na mikrorazini su manje ili više proučavane.

Uzmimo za primjer kvantno uplitanje. Kvantna zapletenost pretpostavlja da se dvije čestice mogu zaplesti jedna s drugom ako se nalaze blizu jedna drugoj. Znači, kada se pojavljuju u isto vrijeme, smještene su jedna blizu druge, imaju određenu povezanost. U tom slučaju njihova svojstva postaju međusobno povezana. Znači, ako se te čestice razdvoje i pošalju, na primjer, u različite kuteve svemira one će i dalje ostati nerazdvojno povezane i nastaviti će međusobno djelovati, a pritom bez gubitka vremena. Između njih neće biti energetskih povezanosti, što se može primijetiti, mislim ...

T: ... što znači, korelacije koje se mogu zabilježiti.

IM: Da. Ipak, one će i dalje biti povezane jedna s drugom, a njihove rotacije će ostati međusobno različite. Ako se, na primjer, spin jedne čestice okreće ulijevo, onda će se druga okretati udesno. Ako promijenimo spin, tj. okretanje jedne čestice, to će se odmah automatski odraziti na drugu česticu, bez obzira na kojoj međusobnoj udaljenosti su smještene. To će se dogoditi odmah, bez postojanja vremena, usprkos ogromnim udaljenostima među njima, što krši sve zakone fizike s kojima barata suvremena fizika. Zato je, na primjer, Albert Einstein takvu povezanost zapletenih čestica nazvao nadprirodnom, i naravno, odmah ju je počeo opovrgavati.

Međutim, nizozemski fizičar Niels Bohr, zajedno s kolegama istomišljenicima tvrdio je da ta divna međusobna povezanost postoji. Iako nije mogao eksperimentalno dokazati postojanje takve međusobne povezanosti. To je više bio teoretski rezultat. Ali kako god, čak i teoretski, Bohr je ovu korelaciju objasnio vrlo kreativno koristeći primjer dva rotirajuća kotača. Da bih to jasnije objasnio, korisit ću njegov primjer. Uzmimo, na primjer, dva kotača obojana prugama različitih boja (crvena i plava), s postavljenom strelicom na svakom. Bohr je objasnio da ako se ovi kotači odvedu na suprotne krajeve svemira i zarotiraju, ako se kotač crvene boje zaustavi, i plavi će se istog trenutka zaustaviti. Naravno, Bohrove izjave o ovom trenutnom povezivanju zapletenih (spregnutih) čestica upropastile su teoriju koja je Einsteinu donijela toliko slave na što je reagirao prilično loše. Kako bi odbacio Bohrovu teoriju iznio je svoju potpuno materijalnu koja je eliminirala bilo kakvu magiju - teoriju o nekoj vrsti navodne povezanosti spregnutih čestica.

Einstein je njihovu povezanost objasnio pomoću rukavica dajući jednostavan primjer. Stavimo rukavice u dvije male kutije ili u dvije male ladice. Ne znamo koja je rukavica u kojoj kutiji. Jednu kutiju čuvamo, dok, primjerice, drugu šaljemo na drugu stranu svijeta. Kad otvorimo kutiju, vidimo da imamo, na primjer, desnu rukavicu. To automatski znači da će lijeva rukavica biti u drugoj kutiji koju smo poslali na drugu stranu svijeta. Eto, to je objasnio dovoljno dobro. Ali zaboravio je napomenuti da *kvantna fizika pretpostavlja i prisutnost druge činjenice: rukavica koja će biti daleko od nas također mora biti izokrenuta (ne samo ulijevo, već i iznutra). A ako uzmemo onu koju imamo i počnemo je okretati iznutra, tada će se istovremeno i druga rukavica (ona s druge strane svijeta) početi okretati iznutra.* Ali to bi upropastilo dobro oblikovan materijalni model Einsteina koji je sam izgradio i koji je sve tako jednostavno objasnio pa je o tome šutio.

T: Da, ponos je uvijek živ kod ljudi.

IM: Ovo objašnjenje je potpuno zadovoljilo zajednice ljudi koji su bili zainteresirani za fiziku i fizičare koji su se slagali s njim. No Einsteinova teorija rukavica koja je samo ukazala na činjenicu da su zapletene čestice u početku različite i to je sve, nije zadovoljila istinske znanstvenike-fizičare jer nije objasnila njihovu trenutnu povezanost, o čemu su strogo govoreći, Einstein i njegova skupina namjerno šutjeli jer također nisu mogli objasniti sve teorije.

T: Mudro su šutjeli, to znači da su nešto znali ...

IM: Teoretski, oni su sigurno shvatili da je to tako, ali to bi opet sugeriralo da postoji neka druga veza. Kad bi priznao da ta veza postoji, to bi dovelo u pitanje njegovu teoriju koja je postavljena, da tako kažem, kao kontrast teoriji etera. A budući da postoji trenutna povezanost spregnutih čestica, onda postoji i eter. Budući da postoji eter, to znači da i besplatna energija postoji pa je Tesla bio u pravu. I ako je Tesla bio u pravu tada će se pojaviti pitanje ljudima: zašto kupujemo ugljikovodike umjesto da dobijemo struju koje ima dovoljno za svih, i to besplatno? Pa, zato je ta tema bila zatvorena dugi niz godina. Ali to nije umirilo znatiželjne umove drugih znanstvenika koji su nastavili pokušavati odvratiti Einsteina koji je rekao da sve *dok ne postoje eksperimentalni dokazi takve povezanosti, takva povezanost ne postoji, ona postoji samo u mašti onih koji to tvrde*, misleći na Bohra. Čak

i nakon Einsteinove smrti, njegovi sljedbenici nastavili su tvrditi da je, sve dok ne postoji eksperiment, to nemoguće dokazati.

Najzanimljivije je da se u to vrijeme pojavio irski fizičar John Bell, teorijski fizičar koji je dubinskom matematičkom analizom uspio dokazati mogućnost dobivanja eksperimentalnih dokaza kao takvih. To jest, konstrukcijom stroja koji bi stvorio mnogo parova zapletenih čestica bilo je moguće dokazati tu povezanost. A to već nije bila filozofija već pravi eksperiment koji se mogao izvesti i na taj način se filozofski spor mogao jednom i zauvijek obustaviti. Ovaj irski fizičar bio je malo poznat, ali je objavljena njegova knjiga o ovoj temi.

Dogodilo se tako da je poslijediplomski student po imenu John Clauser, dok je pokušavao proučiti kvantnu mehaniku, slučajno naišao na djela Johna Bella. Odlučio je izgraditi takav stroj, najprije za sebe da vidi postoji li međusobna povezanost ili je nema.

Izgradio je takav stroj i eksperimentalno dokazao da je Bohr bio u potpunosti u pravu, a da je Einstein pogriješio: nadprirodna veza između dvije isprepletene čestice zaista postoji. Unatoč svom otkriću, John Clauser, iako poput mnogih drugih modernih fizičara koji su proučavali kvantnu mehaniku, još uvijek nije uspio razumjeti kakva je to veza i zašto čestice, bez obzira na njihovu udaljenost trenutno reagiraju na promjene u jednoj ili drugoj bez gubitka vremena.

T: Da, doista, odgovoriti na to pitanje na koji znanstvenici pokušavaju odgovoriti već gotovo stotinu godina - ovo bi, naravno, bio ozbiljan iskorak za modernu fiziku ... Akademik Landau koji je u svoje vrijeme bio Bohrov učenik s dirljivim je humorom govorio da: „Općenito govoreći, sve je jasno, ali to su šakaljiva pitanja na koja samo Bohr može dati odgovore.“

IM: I upravo tu dolazimo do najzanimljivijeg dijela. Zapravo je sve jednostavno, čak i vrlo jednostavno. Primjerice, u proljeće 2015. godine izvješće „PRIMORDIJALNA ALLATRA FIZIKA“ je objavljeno u ALLATRA IPM-u. U obliku teorije, ovo je izvješće razjasnilo strukturu Svemira od prvih građevnih blokova Svemira koji se u izvješću nazivaju čestice Po pa sve do ezoozmičke mreže koja određuje prostor cijelog Svemira i sastoji se od stanica. Te se stanice sastoje od takozvanih ezoozmičkih membrana. Naši gledatelji koji su zainteresirani da se detaljnije upoznaju s izvještajem mogu to lako učiniti budući da je dostupan

na Internetu, sami će istražiti što su čestice Po-a., što su ezoozmičke membrane i sve ostalo.

No, vraćajući se kvantnoj mehanici reći ću samo ukratko ono što se odnosi na izvješće, a to je činjenica da su *sve ove nadprirodne veze između zapletenih čestica točno određene funkcijom ezoozmičke membrane. Upravo ta membrana odvaja vidljivi svijet od nevidljivog, što znači da razdvaja i povezuje donje dimenzije s višim, vrijeme od Bezvremenosti, Beskonačnost od točke.*

T: To jest, razumijevanje ezoozmičke membrane i njeno funkcioniranje je ključ koji otvara vrata potpuno novom dobu znanosti.

IM: Do danas, hvala Bogu, dok sam komunicirao s izvanrednim fizičarima našeg vremena, zadovoljan sam činjenicom da već imaju razumijevanja da se ovaj materijalni svijet nalazi u šest dimenzija. Ovo je važno pitanje. Zašto? Jer, doista, čitav materijalni svijet smješten je u šest dimenzija.

Dakle, naša uobičajena svakodnevica je treća dimenzija. Ali sve što možemo zamisliti svojom sviješću je sadržano unutar šest dimenzija. Svijest i sva magija koja se događa odvija se na razini šeste dimenzije. U sedmoj dimenziji, to više ne postoji, iako je svijet i dalje materijalan.

I ovdje je to zanimljivo, o tome smo već razgovarali više puta, ali mislim da je vrijedno ponoviti još jednom. Zapravo, cijeli materijalni svijet sastoji se od 72 dimenzije. Ali *materijalni svijet na koji se odnosi snaga sustava* (uostalom, sustav sebe smatra i suprotstavlja Bogu) ograničen je na šest dimenzija. Dok se sve ostale dimenzije precizno suzdržavaju i kontroliraju kako snaga sustava ne bi prešla granice šeste dimenzije. Recimo, kao i u bilo kojem dobrom laboratoriju, mnogi sustavi se štite od nepoželjnih posljedica i stvaraju uvjete za sigurno provođenje pokusa. Isto se odnosi na sustav Životinjskog uma kao cjeline. Čovječanstvo koje postoji unutar ovog sustava - to je Šansa, to je ishodište Života. Dok se ishodište života uvijek odvija pod određenim ekstremnim uvjetima. I opet, sve započinje borbom ili sukobom.

T: Važno je razumjeti da sustav funkcionira samo do šeste dimenzije. U sedmoj dimenziji više ne vlada. Dok je ostalih 66 dimenzija ...

IM:... Ostalih 66 dimenzija su nadgradnje koje kontroliraju onih nekoliko

dimenzija u kojima sam sustav postoji. I cijela ova kontrola se održava kroz ezoosmičku membranu, to je apsolutna kontrola, to je onih 66 dimenzija koje se nalaze iznad šest.

Za razumijevanje, također bih želio pojasniti da u samoj ezoosmičkoj membrani nema pojma vremena. *U višim dimenzijama bliskim Duhovnom svijetu, baš kao i u samom Duhovnom svijetu, uopće ne postoji pojam vremena. Tamo je uvijek sada.* Dok u trodimenzionalnom svijetu, u našoj uobičajenoj dimenziji ne postoji pojam "sada". Dok sam artikulirao ovu riječ "sada", svi mi, i ja i oni koji sudjelujemo u ovom razgovoru prešli smo ogromnu udaljenost u prostoru. To jest, mi kao materijalni objekti, kroz materijalni svijet, kroz ove ezoosmičke membrane, kroz ove stanice preko ezoosmičke mreže prešli smo zaista ogromnu udaljenost. Mi nemamo takve brojeve da odredimo broj stanica kroz koje je svaka čestica našeg organizma i istovremeno svaka Po čestica naše svijesti prošla. O tome također vrijedi razmisliti. *Pri tome, u višim dimenzijama, a posebno u duhovnom svijetu, izvan granica ezoosmičke mreže, ne postoji ništa slično; tamo je uvijek sada. Samo ovdje imamo koncept udaljenosti. Tamo je relativno, tamo je bezgranično. Ali istodobno je uvijek moguće biti tamo gdje jeste i tamo gdje ste potrebni.* Ljudska svijest to neće razumjeti jer tamo djeluju drugi zakoni, a čovječanstvo tek treba sagledati barem početne osnove tih zakona.

T: Doista, spoznavajući sebe, vi spoznajete pravi svijet, stvarni svijet - Duhovni svijet, a ne računalnu simulaciju ovog holograma trodimenzionalnog svijeta kakav je stvorila svijest.

IM: Da. Želio bih reći da u izvješću zapravo nije opisano ništa novo za čovječanstvo. Sve novo je samo zaboravljeno staro. Sve što je opisano u izvješću „PRIMORDIJALNA ALLATRA FIZIKA“ bilo je poznato čovječanstvu još prije 12 tisuća godina. Kao dokaz tome mogu reći da su do danas sačuvani tableti u kojima su predstavljene složene interakcije elementarnih čestica poput elektrona, protona, neutrona itd. Nadalje, prikazani su točno onako kako je opisano u izvješću. I kao potvrdu činjenice da ovo nije prazna teorija, oni koji su zainteresirani, zbog svega toga trebali bi se upoznati s izvještajem i ne žuriti sa svojom sviješću koja će odmah početi kritizirati, već bi je trebali posložiti malo. Ovo je vrijedno trošenja vremena.

T: Prije 12 tisuća godina - ovo je prilično impresivno razdoblje.

IM: Činjenica da se mnogi mogu suprotstaviti, "*Kako je to moguće? Prije 12 tisuća godina? Uostalom, prema modernim doktrinama, čovječanstvo je nastalo prije otprilike 10 do 12 tisuća godina.*" Ali želim reći da je svijet mnogo stariji i složeniji nego što to današnjem čovječanstvu govore njegovi znanstvenici. Općenito govoreći, tko je zainteresiran, proučit će ova pitanja i pročitati izvještaj. *Moderna znanost, ne tvrdim da je u embrionalnom stanju u smislu svog razvoja, naravno da nije, ali je činjenica da je u fazi intrauterinog razvoja.*

I tek nakon rođenja znanosti izvan trodimenzionalnog svijeta, početak njen pravi razvoj u cjelini, ukoliko, naravno, do tada, čovječanstvo ne uništi samog sebe zbog pretjerane oholosti i duhovnog osiromašenja koju je Osobnosti nametnuo sustav pomoću svog porobljavajućeg alata - svijesti. Ali, ovo je izbor samih ljudi. Svakog čovjeka posebno.

T: Da ... Iгоре Mihajloviču, da li se ovo znanje koje se odnosi na fiziku daje za razumijevanje Duhovnog svijeta?

IM: Ne bih rekao da je znanje koje se bavi fizikom, drugim znanostima ili nečim drugim, dano za razumijevanje Duhovnog svijeta. Ne. To samo približava osobi razumijevanje činjenice da postoji nešto drugačije, različito, da iza ovoga stoji nešto, baš kao i sama kvantna mehanika. To daje razumijevanje da svijet nije ograničen samo na trodimenzionalnost i da su zakoni po kojima smo navikli živjeti, mislim na fizičke zakone, samo manifestirani dio koji se proučava u ovoj trodimenzionalnosti. Ali tko je to proučio? Opet, svijest pomoću nekih uređaja koji se nalaze u toj trodimenzionalnosti.

Pri tome je nemoguće proučiti više dimenzije, barem pete ili šeste, bilo kojim uređajem. Zašto? Jer takvih uređaja nema. Moraju biti tamo. Objasniti ću. Recimo, sjedite na prvom katu višestambene zgrade u strogo zatvorenoj sobi i u ruci držite ogledalo. Sve što možete vidjeti je odraz samog sebe ili nečeg drugog, recimo, zidova koji se nalaze u ovoj sobi. U ogledalu ne možete vidjeti ono što se nalazi na katu iznad. Znači, ovo je jedini skup alata s kojim osoba može raditi dok se nalazi na ovom katu, unutar ove sobe.

T: Nažalost, mnogi podcjenjuju ulogu fizike ...

IM: Dok je osoba na ovom svijetu, ona mora jesti. To je ono banalno, ljudi trebaju odjeću, obuću, hranu. Iako ta fizika spomenuta u izvješću koje je objavljeno u ALLATRA IPM-u, tijekom njezinog razvoja dopušta mogućnost ne uništavanja prirode. Omogućuje osobi da izdvoji više vremena za Duhovni svijet, a ne da se brine za kruh. Zašto? Jer upravo fizika dovodi do razumijevanja, znanja i mogućnosti rada s izvornim ciglama koje će stvoriti atome koji će stvarati molekule, a i iz kojih će biti lako izraditi sve što vam treba od cipela do svakodnevnog kruha. Jednostavno, od kuće do automobila. I nije nužno da čovjek troši puno vremena na posao ili nešto drugo.

Ali to je u modernom svjetskom poretku neprihvatljivo, apsolutno neprihvatljivo. Zašto? Budući da se osoba mora držati pod kontrolom i podređena - sustav to neprestano nameće. Uvijek stvara neke ljude, recimo superodgovorne ljude koji preuzimaju na sebe funkciju upravljanja drugim ljudima radi istih tih ljudi: oni znaju bolje osigurati živote drugih ljudi. U takvom slučaju svi moraju raditi i zaraditi novac. A novac je poput sustava vezanja osobe za ovaj materijalni život. Ako nemate novac, nemate nikakvih sredstava za plaćanje hrane, struje, plina. U vašim će prostorijama biti hladno i mračno. Da biste stekli nekakav prostor za život - potreban vam je novac. Da biste izašli vani, morate se odjenuti - treba vam novac. Da ne biste umrli od gladi - treba vam novac. To znači da morate raditi i zaraditi. Nalazite se u određenim uvjetima postojanja. Tako je postavljeno cijelo društvo. I tako, neka pravila igre se slažu. Što je rad (TN: rabota na ruskom)? Zna li korijen ove riječi?

T: Slave (TN: rab na ruskom). (rob)

IM: Evo odgovora. Znači, ljudsko biće je vezano i mora postojati s drugim ljudima u društvu i živjeti prema određenim pravilima koja isključuju sve što se naziva duhovnim. Najviše što će vam dati je ili religija ili znanost. Pa, zabavite se, odvratite si pažnju. Sve je vrlo jednostavno.

Ali kad, primjerice, osoba dobije priliku da nabavi sve što je potrebno bez napuštanja prostorija ili da putuje bilo gdje, a da ne potroši ništa, uključujući i vrijeme, ne treba mu kapital. Kako kontrolirati takvu osobu? Ako je osoba pod kontrolom svijesti u takvim mogućnostima - to je zastrašujuće. Ali opet, ovo Znanje kao takvo ... svijest je protiv ovog Znanja koje dolazi na svijet. Razvojem ovog Znanja, uzmimo na primjer da samo

kvantna mehanika ljude uči što je nadprirodna veza (između dviju čestica). Budući da postoji nadprirodna veza, to znači da postoji i drugi Svijet - Svijet izvan granica ovog svijeta. Svijet dobra i svijet zla. Ljudi počinju shvaćati - ovo je plod spoznavanja dobra i zla. Da li razumiješ? Prema biblijskoj legendi ljudi su živjeli i znali samo dobro, a kada su zagrizli jabuku naučili su što je zlo. Ovo Znanje je poput rose koja pomaže onima koji traže da shvate (samo one koji pretražuju) činjenicu da ne postoji samo zlo nego da postoji i dobro. Da ne postoji samo smrt, već i Život. Da ne postoji samo Sotona već i Bog. I da čovjek nije u ovome svijetu ograničen u svom postojanju.

T: ... kao Osobnost.

IM: Kao Osobnost, svakako, na prvom mjestu. Ako je osoba daleko od Duhovnog svijeta, tada komunicira sa sustavom, čak bih rekao, ona je samo rob sustava. Spoznavajući sebe kao Osobnost osoba će moći naučiti kontrolirati svoju svijest iz perspektive Duhovnog promatrača, iz perspektive Osobnosti. I tek tada će prestati biti rob svijesti (kao dio sustava), govoreći jezikom religije, prestat će biti rob Princa tame.

T: Prestat će služiti sustavu i postat će slobodna Osobnost.

IM: Da. Za Osobnost nema prepreka u spoznavanju Istine.

Za Osobnost nema prepreka za spoznavanje Istine.

10:01:06 - 10:38:09

T: Ovo su vrlo zanimljive i važne informacije. Shvaćate kako će stereotipna ljudska svijest reagirati na sve to? Jer što svijest, u pravilu, radi? Stereotipno reagira na bujicu kritike i emocionalno negoduje na sve što joj je novo, što je nepovoljno za nju tako da njena kontrola nad osobom ne bi bila uništena. Tim više što je vrlo agresivna prema svemu Duhovnom. Kad čuje ovo Znanje, svijest će napadati ljude.

IM: ... Svijest uvijek kritizira, pogotovo ako je nešto povezano s pravim

Znanjem ... Ako svijest čuje išta o onome što je uistinu Duhovno, ona se uvijek diže na stražnje noge.

T: Pa da, ako netko dolazi iz pozicije svijesti onda o čemu može vrištati njegov Ja-Ja: "Sotona zabranjuje da svijest izgubi kontrolu nad Osobnošću!" Pa, ne možete reći „*ne daj Bože*“ jer se to ne odnosi na sustav. Uostalom, govoreći religijskim jezikom, on pripada Sotoni, znači smrtniku.

IM: Da. Zašto? Budući da je ovo neshvatljivo za svijest ona to nikada neće moći razumjeti. I tako, ono o čemu sada govorim jednostavno će u svijesti mnogih uzrokovati oluju ili odbacivanje sve do točke kad će netko poželjeti isključiti program. **Ali istodobno, budući da se spominje ono što se nalazi izvan ruba razumijevanja svijesti, sustav će učiniti da mnogi slušaju iznova i iznova, čak i ako ostaju u svijesti.** Zašto? Jer za sam sustav uvijek je zanimljivo naučiti nešto novo kako bi stekao novu snagu. Uvijek teži postati poput Boga i zato je u stanju stalnog samorazvoja. Ali on samo misli da će se moći razvijati na neki način, da će postati ravnopravan ...

T: Ali u sustavu sve je ograničeno.

IM: Svakako, u sustavu je sve ograničeno. Ali ponovit ću još jednom, čak i ono o čemu sada govorim može izazvati čitavu oluju negodovanja i pobunu u svijesti mnogih ljudi koji su, zapravo, porobljeni od strane sustava. To treba razumjeti.

Pa čak i ljudi koji su daleko od onoga o čemu govorim mogu moje riječi podvrgnuti kritici. Iako se to naizgled ne tiče njih, čuli su to slučajno. Ali istodobno, u njima se može stvoriti čitava bura negodovanja. Zašto? Neka se zaustave i pomisle „*tko se u njima ljuti i zašto?*“ Ako misle da ih to ne zanima, da su neovisni, da razumiju i znaju sve, zašto su ogorčeni? Zašto nisu ogorčeni drugim stvarima koje se događaju na ovom svijetu? Zašto nisu ogorčeni činjenicom da ljudi ubijaju jedni druge, da lažu, varaju? Zašto nisu ogorčeni prisutnošću zla na ovom svijetu? Jednostavno pitanje. Ali kad govorite o dobru ... Ipak, tko o tome govori u svijesti ljudi? Da li oni sami razmišljaju o tome ili im sustav govori o tome? Još jednom uobičajene stereotipne naredbe iz sustava. Sve se svodi... na što? Natrag do uskog razumijevanja raznih stvari. I odmah se povlače paralele s nečim.

T: Čini se da je sustav izvukao fragment iz razgovora i pronašao nešto više

ili manje slično u sjećanju. Nije važno što je različito po sadržaju. Važno je da se brzo priključite i ispljunete neki rezultat. A budući da je sustav "kuća laži", kako su stari govorili, nije mu važno što je rezultat lažan i sramotan. Jednom riječju, umjetna inteligencija želi povući jednu na brzaka. Dobro je ako je operater pametan i otkrije te pogreške u svom računalu, shvati što je što. No, u pravilu, ljudi zapravo ne primjećuju kad sustav napuni nepunjivo - uobičajenu percepciju svijeta s obrascima svijesti.

IM: Obično stereotipno mišljenje.

T: Da, sam sustav porobljava i zato osoba u kojoj vlada svijest vidi ugnjetače u svim svojim konkurentima. Iznenadeni ste kad sretnete neke ljude koji ne razumiju što govore, tko im diktira, kako reaguju na knjigu "AllatRa", na pokret ALLATRA, na dobro koje ljudi pretvaraju u stvarnost u različitim zemljama svijeta. I shvaćate kako svijest isijava takvo negodovanje iz ničega, pa se plašite gubitka kontrole nad tom osobom.

IM: Svijest je ogorčena. Još jednom, na koga je ogorčena? Na robove sustava. Sustav je varljiv, uvijek laže. I u prvom redu, obmanjuje samu osobu - Osobnost. Jednostavno je iskorištava. Ali problem je u tome što ljudi ne razumiju da to što oni smatraju da jesu - nisu. To nisu oni. Svijest je alat, nije ljudsko biće. Nije čovjek.

Od neizbježno mrtvih do vječno Živih.

T: Evo, Iгоре Mihajloviču, upravo ste rekli da je svijest oruđe, i prisjetila sam se onog kolege koji se obeshrabrio zbog Znanja, ili točnije ... njegova svijest je došla do drugačije krajnosti: "Budući da me svijest ometa, budući da me ovako obmanjuje, neću je više razvijati "...

IM: I time izjednačiti vlastitu svijest s majmunskom. Znači, imati slabo razvijenu svijest, biti dezorijentiran u današnjem svijetu i raditi ono što vam drugi kažu. Biti slabovidan. Ovo je san mnogih menadžera: imati glupo, nerazumno, nesvesno društvo kojim je lako upravljati.

Svijest je prije svega alat. Ako vam dam, na primjer, tupi nož i zamolim vas da ogulite krumpir, hoće li vam biti prikladno oguliti ga? Ne, treba vam oštar nož. Bilo koji alat mora biti dokazan u krajnjim okolnostima, cjelovit

i dobro održavan. Svijest kao oruđe mora biti dobro razvijena. Što su vaši horizonti širi, to više shvaćate, to je više razumijevanja trodimenzionalnosti ugrađeno u vas. Pitanje je u nečem drugom, tko kontrolira vašu svijest? Očito je da će je sustav uvijek kontrolirati, to je njegova komponenta.

Ali opet, sekundarnu svijest (ili novu svijest), teško je kontrolirati, iako se i to može. Ali po potrebi je se može lako ignorirati. Dok je primarnu svijest lako trenirati. Ako se razvijate kao Osobnost, a zatim razvijate, dobro poučenu primarnu svijest - ovo je samo na pomoć, to nije na štetu. To ne znači da će ona biti lukavija, sofisticiranija. Vjerujte mi, koliko god razvijali svoju svijest, ona se neće moći razviti do one razine do koje se razvio sam sustav. A sustav koji ima, recimo, milijarde godina iskustva, vidio je svakakve stvari. Zato dobro razvijena svijest čovjeku olakšava razumijevanje ovoga svijeta i poboljšava komunikaciju s drugim ljudima. U osnovi, ako niste lijeni, ovo može biti samo od pomoći.

T: Da. Bilo je teško kad nisi znao za to. Dok je sada takvo znanje dostupno, ali mnogi ljudi još nemaju praktično iskustvo rada na sebi, stoga nema stvarne transformacije sebe i društva.

IM: Ovdje postoji zanimljiva stvar - transformacija društva. Svi teže preobražavanju društva. Ali **društvo će se transformirati tek kad ljudi počnu preobražavati sebe.** To je bitno. Ne bi trebalo težiti promjeni društva bez vlastite promjene.

T: Da, tako je. Ali ljudima kao da nedostaje razumijevanje smisla života. To jest, sustav nameće neke vrijednosti (karijera, obitelj ili neka potraga za zadovoljstvom u vanjskom svijetu) i sugerira ljudima da trebaju vjerovati da je to ono što život jeste, da je to njihova sudbina, životni cilj, da ste došli na ovaj svijet upravo zbog te svrhe.

IM: Zapravo, u našem svakodnevnom trodimenzionalnom životu, obitelj, interakcija u društvu, karijera - sve je to upravo sastavni dio ljudskog života. Drugačije je pitanje kako tome treba pristupiti i s koje strane to treba gledati. Ljudski život je prekratak. Osoba mora sve obaviti na vrijeme: osnovati obitelj i podržati je, a istovremeno mora napraviti neku karijeru kako bi osigurala dobar prihod - sve je to potrebno. Jednostavno je neophodno za opstanak u današnjim uvjetima.

Pitanje je što u osobi prevladava, koji je glavni cilj njenog postojanja, svrha

njenog života? Svijest nam počinje govoriti da je svrha našeg života u razmnožavanju. Ali ako je tako, kako se onda razlikujemo od bilo koje životinje?

Uostalom, ako pogledamo, onda je glavni cilj i zadatak svake životinje zapravo razmnožavanje. Pa, razmnožili ste se, proširili ste svoje srodnike, ali koji je smisao u ovome za vas osobno? Zašto se ljudi u starosti hvale da su učinili mnogo u životu (posao, obitelj, unuci i sve ostalo), ali tuga im je u očima? Jer oni razumiju da nisu imali vremena za glavnu stvar. Život je kratak, o tome smo već opetovano razgovarali i u programima i općenito da život prođe kao jedan jedini trenutak. U stvari, svaki vremenski interval koji biste odredili za sebe proći će vrlo brzo: tjedan, godina. Ovo je tako prolazna tvar.

Smisao ljudskog života upravo je u zajedništvu s Duhovnim svijetom. Ovo može izazvati svojevrsno ogorčenje kod mnogih ljudi. Ali opet, to ogorčenje je u svijesti. Zašto, pri spomenu riječi "Bog", "duhovnost" ili nešto treće, velika većina ljudi osjeća unutarnji otpor od strane njihove svijesti? Svećenici kad nose odoru i obavljaju neku službu, dobro su raspoloženi, svima govore o Bogu. Ali, kada ostaju jedan na jedan s Bogom, čak je i misao nešto treće.... Svijest bilo kojeg ljudskog bića unaprijed je protiv gotovo svega duhovnog gotovo u 99% slučajeva. To je činjenica, to je istina.

Ali imamo određene, recimo tako, običaje, neka pravila igre u društvu u cjelini, imamo religije, tretiramo ih s poštovanjem, tu je Bog, trebamo se prema njemu odnositi s poštovanjem, trebamo poštovati druge ljude i njihov izbor, vjeru drugih ljudi. Hvala Bogu da to postoji. Ali to je uzrokovano, opet, određenim razlozima o kojima nećemo danas raspravljati, nećemo postavljati ta pitanja, jer kod nekih ljudi svijest ne izaziva ništa osim agresije.

Zašto se to događa? Svijest bilo koje osobe je, kažem još jednom, predisponirana protiv svega duhovnog. To je njena funkcija, to treba shvatiti i znati, prihvatiti to kao činjenicu, kao prirodni fenomen. To su mnogo puta spominjali oni ljudi koji su zaista išli k Bogu. Nisu se igrali i nisu tretirali Boga kao onoga koji ispunjava njihove želje, poput "*Gospode, daj mi ovo, daj mi ono ... Dok mi daješ, ti si dobar Bog i ja ću vjerovati u tebe.*"

T: Da, u svijesti postoji puno stereotipnih strasti pomoću kojih svijest precizno porobljava osobu preko misaonih stanja, kao na primjer, "hoću" ili "nemam dovoljno" ili „želim vlast“, i tako dalje...

IM: Pojam moći je vrlo važan, na primjer, svijest govori mnogim ljudima: *"Ne bori se za vlast. Imaš posao, ne teži više, ne pravi karijeru. Naprotiv, povlači se, udalji se od moći. Moć te ne zanima. Ti si dobar."* Ta osoba sebe smatra dobrom osobom, ili bolje rečeno, njegova svijest mu govori da je dobar jer ne traži moć, a u isto vrijeme počinje diktatura: u obitelji, prema djeci, prema svojoj drugoj polovici, među prijateljima. Uostalom, borba za vlast se vodi stalno. Moć ne znači vladati narodima ili upravljati nekom organizacijom ili nečim drugim. Ovdje pod pojmom "moći" podrazumijevamo potiskivanje jednog materijalnog objekta od strane drugog ili pokušaj podređivanja druge osobe sebi. I to se događa stalno i svugdje.

T: To je vrlo zanimljiva stvar da ako kod ljudi prevladava diktatura svijesti ...

IM:...oni će se ujediniti u skladu s tim interesima. Ali bilo bi divno kad bi ljudi počeli živjeti po zakonima savjesti i časti kako bi se ujediniili barem na takvoj osnovi da se prestanu svađati, ubijati jedni druge i činiti zlo jedni drugima. Ovo je već pobjeda, velika pobjeda nad sustavom, nad njegovim uputama. Je li to moguće? To je potpuno moguće. Izgraditi, kao što smo rekli, dobar, sretan svijet u kojem čovjek može osjetiti duhovno oslobođenje. Je li to u moći ljudi? Je li to moguće učiniti? To se **mora** učiniti. Bilo bi divno kada bi se u cijelom svijetu uspostavila istinska sloboda bez ikakvog zla i proturječnosti. **Prva stvar s kojom sve počinje je iskrenost prema sebi. To je važno.**

T: Da, uostalom, ovo je samo rad na sebi i treba učiniti sve što je u skladu s našom moći da stvorimo takve uvjete u društvu.

IM: Nemoguće je prisiljavati ljude, to je izbor samog čovjeka, to je slobodna volja. Čak i ako cijeli svijet, svi ljudi širom svijeta postanu slobodni i pokušaju utjecati na jednu osobu koja želi postati podosobnost, ona će postati podosobnost. Zašto? Jer to je njen izbor. To je prava demokracija jer svatko bira ono čemu teži.

Bilo koja Osobnost... ona teži Duhovnom svijetu, to je prirodni instinkt samoodržanja ... Osobnost osjeća da Bezgranični svijet - Duhovni svijet postoji, osjeća moć i sve njegove manifestacije. Svijest blokira, sprječava ljude da to shvate. Ali opet, tko sprječava da čovjek uloži snagu svoje pozornosti u svoj duhovni razvoj ili u materijalne smrtne stvari? Nitko. Čovjek sam bira. Ima slobodu izbora. Činjenica je da sustav odvraća pažnju, ali pravo osobe kao Osobnosti je gledati ili ne gledati ove glumce na pozornici svoje svijesti.

Bitka se odvija od rođenja do smrti. Osoba će žeti ishod bitke, ovog Armagedona nakon što mu srce prestane kucati. To je istina. Poanta je da sve dok je vaše tijelo živo i dok vam srce kuca - **možete početi živjeti**. Nakon što vam je srce prestalo kucati... Tada je nemoguće bilo što ispraviti. I nitko vam neće pomoći moleći za vas, nitko vas neće spasiti. I to je istina.

T: Da, postoji i druga točka koje treba biti svjestan ... Može li čovječanstvo pobijediti sustav kao neprijatelja na globalnoj razini u razumijevanju kategorija iz svijesti, ako se svi ljudi zajedno na planetu ujedine?

IM: Čovječanstvo ne može pobijediti sustav, jer cijeli sustav nadilazi čovječanstvo u okviru kojeg razumijemo. Sustav nije ograničen na određeni broj ljudi na određenom planetu. Mnogo je širi i širi se kroz čitav materijalni Svemir, ako govorimo jezikom fizike, sve do šeste dimenzije. Stoga se mogu graditi iluzije i može se težiti pobijediti sustav. **Ali najbolje je poraziti ga u sebi, prestati biti njegov rob.** Upravo je to glavni cilj.

Na primjer, čak i ako se svi ljudi zajedno ujedine, a ako je njihovo ujedinjenje na razini svijesti samo će ojačati sustav, ništa više. Ali ako se ljudi duhovno otvore, evoluiraju i njihovo ujedinjenje se utemlji na duhovnoj percepciji Beskrajnog i Beskonačnog svijeta kroz osjećaje tada cjelokupna moć sustava – postaje manja od najmanjeg mogućeg.

T: Kako su nekada stari govorili, sve se svodi na česticu Po. Vi ste nam, Igore Mihajloviču, danas rekli zanimljivu činjenicu da u stvari, sustav nema sliku/lice jer su sustav nepomične čestice Po, ako govorimo jezikom ALLATRA fizike. *Sustav stvara slike, ali sam sustav je ništa.*

IM: Sve što je ograničeno - je ništa.

Od neizbježno mrtvih do vječno Živih.

T: Igore Mihajloviću, u programu smo već više puta spomenuli štetnost magije. Ali gledajući moderni svijet, shvatite da ljudi nedovoljno razumiju što je magija iz sustava i što njihova svijest čini u svakodnevnom životu. Ukratko ću reći o tome kako je, na primjer, moja svijest govorila kad je čula ovu temu. Pa ta se magija definitivno ne tiče mene: ja, recimo, nisam vidovnjak niti dobra proročica, niti mađioničarka koja obavlja obrede, niti stara vještica koja kuha žabe u kotlu i jaše na metli. Jer u mojoj svijesti magija - to su čarobnjaci iz bajke ili gutač vatre iz cirkusa, šaman iz filma. Ovo su neke slike, neke čarobne aktivnosti koje sam ili vidjela u filmovima ili čitala u bajkama u djetinjstvu, magija je za mene bila kad se nešto pojavi iz ničega. Ali sva ta magija nije imala nikakve veze s mojim životom. Općenito govoreći, postojalo je razumijevanje magije - magija su bajke, dok je ovo "stvarni život". Mnogi ljudi to pogrešno pretpostavljaju. Igore Mihajloviću, što je čarolija od svijesti u čovjekovoj svakodnevnicu?

IM: Pa, što se tiče magije ... Magiju ljudi često koriste u svakodnevnom životu, ali to ne primjećuju. Kad osoba proklinje nekoga, kad ga mrzi i želi mu zlo - to je dio magije. To treba znati i razumjeti. Kad osoba dođe u neki hram radi komunikacije s Bogom, ali traži zdravlje svog tijela ili zdravlje svojih rođaka i bliskih ljudi - to je također magija. Kad osoba traži bogatstvo ili rješenje nekog problema u materijalnom svijetu - i to je magija. Sve što se odnosi na ispunjenje želja u trodimenzionalnosti koje se odnose na sve materijalno je magija. To treba dobro razumjeti. Nažalost, ovo potječe još od drevnih svećenika, oni su sve to nametnuli ljudima jer su shvatili da ljudi obožavaju više sile. Zastraivali su ljude. Čime su plašili ljude? Plašili su ih Bogom. Ali... zar je to normalno? Bog je ... Bog je Ljubav, ne možete drugačije reći. Nemoguće je odabrati riječi u bilo kojem modernom svjetskom jeziku kako bi se opisalo što je Bog, osim "Ljubav". To je pravo razumijevanje. To je **najviša i najčišća Ljubav, prava Ljubav**. Zapravo i ne može biti druge ljubavi, o tome smo već razgovarali više puta.

Stoga ispada da se ljudi, znali to ili ne, susreću s magijom. Kad osoba planira, na primjer, neki sastanak za sutra. Pa, jasno je, planiraš, suština mogućeg razgovora je jasna - prouči problem, pripremi se, osposobi svoju svijest i pripremi je za moguća pitanja. To je s jedne strane. Ali kad osoba

počne vrtjeti film u glavi ... Postavlja se pitanje je li mu to zaista u glavi? U svijesti je. Ti glumci na pozornici počinju igrati uloge za njega, a osoba vidi sebe kako sutra razgovara s drugom osobom. Planira i pokušava utjecati na svog protivnika kako bi postigao željeni rezultat za sebe. Nije li ovo magija? Da, to je magija.

Osoba troši svoju vitalnu silu koju bi trebalo usmjeriti na percepciju kroz osjećaje, na kontakt s Duhovnim svijetom. Osoba troši tu moć na materijalno bogatstvo, na ispunjenje vlastitih želja. Ljudi kažu: "On je tako dobra osoba, zašto mu ide sve tako loše?" Ili, pojednostavljeno rečeno, nakon smrti fizičkog tijela, osoba se pokaje, svijest drhti, Osobnost je zbunjena - na kraju krajeva, bio je dobar, nikome nije učinio ništa loše ... Jednostavno je živio cijeli svoj život u magiji, ona mu je skretala pozornost na pogrešne stvari i nije stigao nigdje. Cijelo je vrijeme išao u krug, iako nije formalno pripadao nekoj religiji, nastojao je postići duhovne ciljeve, ali... uz pomoć čega? Uz pomoć svijesti. Svijest je dobar alat, potreban alat, ali alat koji, recimo to tako, ima svoj temperament.

To jest, ako trebate nešto riješiti, riješite, to je ono na što obraćate pažnju. Ali kad vam sustav počne nametati neke magične kvalitete, počne vas uvlačiti u svoje igrice, e to ne biste trebali činiti. Mnogi ljudi to ne razumiju, ne primjećuju da postaju dio igre, sudionici čarobnih kazališnih predstava.

... Pa, opet, svijest govori da je magija obavljanje nekih obreda: treba udarati u bubanj, bacati neke biljke ili žabe u kipući kotao, po mogućnosti žive žabe, tada se događa neka magična aktivnost i osoba stekne ili primi moć. To su rituali. Rituali jednostavno pomažu usredotočiti se: nije važno što ćete baciti u kotao, imate li ga ili ne, važno je da to poželite.

Sam proces želje nije ništa drugo nego čarobna aktivnost. Pogotovo kad ljudi zamišljaju krajnji rezultat, recimo, sutrašnjeg sastanka. Možete vježbati šamanizam, udarati u bubanj, bacati bilje u kazan ili nešto treće, ali isto tako možete samo zamisliti krajnji rezultat: kako ćete se sutra s osobom sastati, što će vam reći, što ćete mu reći, kako ćete se raspravljati tijekom razgovora, kako ćete ga lako uvjeriti. Znači, to su igre svijesti. Ljudi ne razumiju da je u ovom trenutku vaša svijest u kontaktu s njegovom svijesću iako osoba to ne primjećuje. A svijest za vas oboje već donosi određenu odluku. U pravilu, ona donosi odluku koja je bitna za sustav, recimo to nježno. Ali rezultat je uvijek unaprijed određen. Kada to ne učinite sustav garantira rezultat koji ne ide u korist vašoj svijesti niti svijesti

vašeg protivnika. Pripremili ste materijale koji su vam potrebni, naučili ste sve što treba, došli ste na sastanak i onda neka bude ono što će biti. Niste igrali scenarij, niste se bavili magijom, slobodni ste u ovom slučaju i imate puno više šansi za pobjedu. Ovo nije magija, ovo je istina. Zašto? Jer sustav nije pripremljen za vaše djelovanje.

Zh: Da. Sjećam se kako ste nam pričali o tome, a to mi je jako pomoglo u spoznaji da je čarolija samo žed utjecaja na nekoga.

IM: Da.

Zh: Magija su san i želje, to je žudnja da utječeš na nekoga u budućnosti ili želja da se nešto promijeni u prošlosti, da mu se prepravi prošlost: "E sad, kad bih rekao to i to, odgovorio mu na taj način ..." "Pa, ako trebate nešto učiniti - idite i učinite to. Ako želite reći - recite. Ako ne - onda to zaboravite! Ali ni u kojem slučaju ne igrajte se sa sviješću, ne sudjelujte u njenim igrama "alternativnog postojanja". Tako sustavu dajete svoju stvarnu moć, a sustav zauzvrat njeuguje samo vaš ponos.

T: Da. Zašto ulaziti u taj mentalni, apstraktni dijalog s nekim, vrtjeti te razgovore dva ili tri dana prije nego što uopće upoznate tu osobu? Zašto zamišljati da nešto posjedujete? Napokon, to je magija. Ljudi puno razmišljaju o nečemu što ne postoji, o praznom, maštaju, vode dijaloge s drugim ljudima u svojim mislima, prepiru se, tvrde, argumentiraju svoje stavove, brane se... Svađaju se o onome što se dogodilo davno, razmišljaju o prošlim događajima ili o događajima u budućnosti općenito. Ali to je čarolija od svijesti kada obratite pozornost na trodimenzionalnost, na ono što je u konačnici poput kapi koja izliže kamen naposljetku.

I ta se magija, razlikuje od kreativnog planiranja. Na primjer, kada trebate skuhati neku hranu, planirate što ćete skuhati - to je obično planiranje, uobičajeno određivanje prioriteta rutini radnog dana. Ali kad zamislite kako ćete se diviti, kako ćete se hvaliti tom skuhanom hranom - to je već želja da udovoljite svom ponosu, to je čarolija od svijesti. To jest, ako trebate pripremiti hranu - samo je skuhaite, poduzmite mjere u tom smjeru, ali nemojte zamišljati.

Zh: Magija je kada ne možete dobiti emociju ili nešto što želite, tada svijest počinje emitirati alternativnu stvarnost u vašim mislima. Ali jeste li naručili taj film? Uostalom, što se događa? Evocirate slike i osnažujete ih snagom

pozornosti, tj. djelovanjem. Jedina je nevolja: one su iluzija, a vi gubite stvarni život u sustavu. Kao rezultat toga, sustav produljuje svoj život, a vi sami za sebe dobivate smrt.

T: Da, nažalost ... Ako vaša svijest nema što raditi, bilo bi bolje da nešto uči ...

Zh: Da, općenito je bolje potrošiti vrijeme na duhovni razvoj. Samo da ojačate u sebi kontakt s Duhovnim Svijetom jer to je bezgranična sreća, to je unutarnja bezgranična Božja ljubav. Mnogo je bolje biti sretan nego jadan. Bolje je biti živ nego mrtav.

T: Apsolutno ste u pravu. Dakle, poanta nije u planiranju kao takvom, nego u tome da ne njeđujete nikakve iluzije o tome. Planirali ste, pripremili se i onda će biti kako će biti. Krećete prema cilju. Za vas, hoćete li kupiti malo kruha ili ići na neke poslovne pregovore - ista je stvar, odluka je donesena na licu mjesta. Dok se ono što je za vas važno nalazi u nećem drugom, u događajima koji se dese dok ste u percepciji Duhovnog svijeta kroz osjećaje. A na trodimenzionalnost ne trošite snagu pažnje u velikim kolićinama, općenito govoreći, prema potrebi, ekonomićno, samo onoliko koliko je potrebno.

Zh: Da, kad se ljudi pripremaju za nešto, često kađu: "Pa što Bog da." Ali to ipak nije u redu ...

IM: To nije u redu, Bog se time ne bavi. To je jednostavno zato što je to prikladno ljudima, ili bolje rećeno, njihova svijest baca sve na višu i jaću silu. Kađu: "Bog je dao, Bog je poslao, Bog je uzeo ..." Ali na koga oni misle? Boga koji je u vječnosti ili boga koji je u sustavu i postoji privremeno? Je li to privremeni bog ili Istinski Bog? Ovo bi trebalo razlućiti.

Ljudi često bacaju rijeći okolo bez razumijevanja njihove suštine, a rijeć je vrsta magije. **Rijeć ima moć.** Neki religiozni spisi poćinju ovako: "U poćetku bijaše rijeć ..." Za to postoji razlog. I to se ne odnosi samo na kršćanstvo, već je i u predkršćanskim religijama bilo rijeći o tome. **Rijeć je poćetak vrlo mnogih procesa.** Zašto? Jer to je **izražavanje vaše unutarnje želje, izgovaranje naglas onoga iznutra.** To je samo po sebi **aktiviranje određenih procesa.** Osoba ima reakcije na uobićajene rijeći: negativna rijeć koju vam kađemo izaziva određenu reakciju u vama ili

ljubazna riječ izaziva drugu reakciju i tako dalje. Na primjer, čitava psihologija, na čemu je izgrađena? Na riječi. Na čemu se religija gradi? Na riječi.

Riječ je, mislili vi što god želite, alat trodimenzionalnosti, alat ovoga svijeta. Misao je također alat materijalnog svijeta. Dok su percepcija kroz osjećaje ili izravni kontakt potpuno drugačiji, razlikuju se i od riječi i od misli. Zato svijest to ne opaža. I zato mnogi ljudi koji žive sviješću i koji su u potpunosti kontrolirani sviješću/sustavom ne shvaćaju jednostavnu Istinu. Oni razumiju svakakve stvari: magiju, rituale, riječi ... Shvaćaju to, jasno im je jer se može logično objasniti. Ali samu činjenicu - stvarnost i postojanje Boga - ne mogu objasniti. Pokušavaju vjerovati, pretvaraju se da vjeruju, mnogi se čak pretvaraju da služe Bogu, a onda tome uče i druge. Ali ako ih pogledamo kad skinu masku ... sve sjeda na svoje mjesto, sve je jasno.

T: Da ... evo dobro pitanje, kako razlikovati ljude koji žive u Duhovnom svijetu od onih koji ne žive? Uostalom, ljudi vrlo često traže neke znakove, ali u trodimenzionalnosti ...

Zh: Ljudi ne razumiju da mrtvi pripadaju mrtvima, dok živi pripadaju živima. Kad ljudi nauče osjetiti istinu, takva se pitanja neće pojaviti.

IM: Da. Zapravo, želio bih savjetovati ljude, čak i ako su na nivou svijesti, jednostavno iz znatiželje: nije li zanimljivo pitanje postoji li Duhovni svijet ili ne? Je li moguće nekako postojati bez misli, bez uobičajenog načina razmišljanja na razini percepcije kroz osjećaje? Je li moguće kontrolirati vlastitu svijest? Nije li ovo zanimljivo? Trebalo bi barem pokušati.

T: Da, kao što ste, Iгоре Mihajloviču, rekli na početku programa, jednostavno, barem kao eksperiment, treba pokušati promatrati sebe: kako misli dolaze, zapisivati ih, pokušati ih kontrolirati, pokušati zaustaviti taj tok misli ili ga čak pokušati preusmjeriti. Tada vrlo lako možete shvatiti da sve to nije vaše i da to niste vi. Trebate samo pokušati živjeti od drugačije percepcije - percepcije kroz najdublje osjećaje.

I ovdje se javlja jedan obrazac iz svijesti, a to je obrazac sumnji koji kroz svijest ljudima govori: "neću uspjeti", "nisam baš pametan", "premlad sam", "prestar sam" ...

IM: Duša nema dob, ni Osobnost nema dob. Duhovni svijet može spoznati i stara osoba i malo dijete ... bilo tko, ako postoji želja. Ali želja proizlazi iz Osobnosti, iz težnje, a ne iz uma. Ako netko teži iz uma, neće uspjeti. Svijest nikada ne traži Boga, to je paradoks. Ali zato uvijek traži magiju, tajno znanje, moći koje su skrivene iza trodimenzionalnog svijeta, odnosno, traži kako bi se moglo doći do onoga što pridonosi manipuliranju drugom materijom.

T: Za ljudsko biće kao Osobnost to znači ići u krug, to je jednostavno gubljenje života za ništa. Mnogi se ljudi zaglave u sumnjama ...

IM: ... i u svojim mislima. Bore se sa sobom i sa svojim mislima. Neki stoje okolo i čekaju da im netko nešto donese na srebrnom pladnju. Oni to žele, iskreno to žele, ali ne rade ništa, ne rade na sebi, zbog lijenosti ili ih nešto drugo odvlači. I mnogi zaista talentirani ljudi koji su težili, koji su hodali prema Duhovnom svijetu, samouvjereni hodali, okrenuli su se magičnom putu (ili ekstrasenzornoj percepciji), ne mogu to nazvati drugačije. Kad se ljudi s tim susretnu, to ih impresionira. No, koga to impresionira? Svijest. Ako pogledamo, gdje su ti ljudi? Ostali su tamo. Ima li kakvog smisla u tome?

T: Odnosno, čini se da je osoba u početku vođena dobrim, težnjom od Osobnosti ...

IM: Naravno, dobrim. Ali sustav uvijek mijenja dobro u ono što je za njega korisno. I to je istina.

T: Da, čak i ako uzmemo jednostavan primjer. Uostalom, često ljudi, nakon primanja nekog početnog iskustva u meditacijama, pokušavaju, u opsegu svog razumijevanja, pomoći bližnjemu. Na primjer, poslati „zrake ljubavi“ prema njemu ili nešto drugo. I tada napominju da se "odjednom susjed stvarno počeo osjećati nekako bolje" ...

IM: Pa, ovo je uobičajena fizika, stvarno se događa tako. Čovjek daje dio svog života drugoj osobi, preusmjerava ga. A druga osoba ga uzme i uspješno ga baci... kamo? U svijest. Znači, prvi je dao svijesti, a i drugi je dao svijesti. Nema koristi ni za prvu ni za drugu osobu. Ovo je neprihvatljivo, ovo je magija. Ne treba to raditi.

T: Da i jasno je da se na kraju završi s ...

IM: ... Oni će naučiti. Recimo, postoji takav pojam "podosobnost", spomenuli smo ga već. Ili, kako kažu u kršćanstvu, "pakao". Neće završiti ničim dobrim. Ako želite pomoći - pomozite. Ako se osoba razboljela - odvedite je liječniku. Ako je osoba tužna - podržite je, razgovarajte s njom, objasnite joj stvari. Moramo biti podrška. Ali ne dajite joj svoju moć...

VIDEO NAZIV

Duša nema dob, ni Osobnost nema dob.

10:38:09 - 11:13:26

T: Sada bismo se željeli ukratko dotaknuti teme izmijenjenih stanja svijesti ... Do danas se u svijetu nakupilo mnogo kliničkog i iskustvenog materijala vezanog za promijenjena stanja svijesti. I već je jasno da čovjek svakodnevno doživljava i boravi u raznim stanjima svijesti.

Pa, na primjer, takve promjene stanja svijesti koje su povoljne za svijest su: stanje budnosti, stanje sna, reakcije gnjeva, stanje panike, stanje sanjarenja, histerična stanja, stanja uzrokovana konzumiranjem alkohola i droga, hipnotička stanja. Znači, to su ona stanja svijesti s kojima se ljudi najčešće susreću u trodimenzionalnosti.

Ali postoje i izmijenjena stanja svijesti koja prate duhovno otvaranje, a to su: meditacije, molitvena stanja, duhovne prakse. Općenito govoreći, postoje izmijenjena stanja svijesti koja su korisna čovjeku kada je u pitanju razvoj njegove Osobnosti, a postoje i stanja koja su povoljna za svijest, ona koja osobi mogu čak i naštetiti. Pa, što se događa u stanjima koja su povoljna za svijest? Postoji aktivni utjecaj na Osobnost kada je svijest lišava šanse za samoidentifikaciju. Na primjer, ako je osoba u bijesnom stanju, ona tada nije u stanju identificirati se kao Osobnost i jednostavno se nalazi *pod nadzorom svijesti*.

Zh: Da, i ovdje su razlike očite. Ona izmijenjena stanja svijesti koja su

повoljna za svijest, osjećaju se kao diskretna. Ona su odvojena jedna od drugog, a za svako takvo stanje mogu se identificirati susjedni. Na što se ovdje misli? Ono s čim počinju, njihove karakteristike i ono u što se na kraju pretvaraju. Tako planira sustav, u njemu je sve stereotipno i u skladu sa shemom koja vodi do prethodno zadanih rezultata.

Dok je u duhovnoj praksi ... tamo je sve drugačije. Prijelaz iz duboko izmijenjenog stanja svijesti u percepciju kroz osjećaje događa se glatko, pravocrtno, kao da blijedi, rasipa se, sve dok se ne dogodi potpuna izolacija Osobnosti od svijesti i njezin prijelaz i uranjanje u percepciju kroz osjećaje i tu više nema nikakvog utjecaja svijesti. Percepcija kroz osjećaje radikalno se razlikuje od dubokog izmijenjenog stanja svijesti.

Dok gledamo kroz najdublje osjećaje odvija se kontinuirani jednovektorski život ovdje i sada. Događaju se uzastopna stanja i ona su nepredvidiva, živa, stabilna i istovremeno nova. Ona su poput različitih stanja višestruke beskonačne Božje ljubavi koja izazivaju užitak i blaženstvo, ali ne na razini svijesti već na razini najdubljih osjećaja. Ali to je samo jedna od karakteristika percepcije Duhovnog svijeta kroz najdublje osjećaje.

T: Znae, podijelit ću iskustvo kako je moja svijest prethodno stereotipno reagirala na frazu "promijenjena stanja svijesti". Pa, i sam je termin već izazvao neki oprez, strah zbog nedostatka znanja jer za svijest je to značilo ili neku patologiju ili napuštanje zone komfora, zvučala je pomalo zastrašujuća ta promjena. Ali kad sam pročitala knjigu „AllatRa“ i naišla na Znanje, taj je strah nestao i pojavila se težnja da se promijenim, da ozbiljno krenem u duhovnom smjeru. A sada, kada vidim čovjeka izloženog sustavu točno znam što se događa u osobi i u samom društvu i zašto znanost hoda oko tog pitanja kao mačka oko vruće kaše. Pa, zato što je upravo svijest, a ne slobodna Osobnost, stavila u nju svoje naglaske.

I onda iz perspektive iskonskog Znanja te znanstvene radove proučavate s potpuno drugačijim razumijevanjem. I, znate, čudesno je jer je očito kako svijest brani svoje naputke, pretjeruje u njihovom značaju i u skladu s tim umanjuje značaj onih stanja koja dovode do duhovnog prosvjetljenja jer ih ona ne razumije. Pa, na primjer, usredotočuje pažnju na činjenicu da su stanje budnosti i stanja koja ga prate, navodno, „normalna stanja svijesti“, pa je ovdje, naravno, sustav u potpunosti naoružan. Dok su druga stanja svijesti upravo ona stanja svijesti koja dovode do duhovnog prosvjetljenja, stanja koja svijest smatra nečim „individualnim“, nečim „sumnjivim“ i

izjednačava ih sa svojim psihijatrijskim materijalnim pogledima kao „manifestacijom psihoze“ ili „psihičkoj samoregulaciji“, „povećanju samopoštovanja i samopouzdanja“. Proučava taj isti "religiozni zanos", "mistično iskustvo", prije svega liko priliku za utjecati na nekoga, kontrolirati gomilu.

Ali ako zapravo pogledamo šire, na primjer, iz perspektive različitih kultura i tradicija naroda svijeta, tada vidimo da se već tisućljećima događa potpuno drugačija situacija. Mnogi narodi antike, uključujući orijentalne civilizacije, kao i mnogi drugi narodi ("primitivni narodi" kako svijest nekih znanstvenika vjeruje), vjerovali su i još uvijek vjeruju da **bi gotovo svaka odrasla osoba trebala znati ući u duhovni trans**. Svi to, naravno, nazivaju drugačije, ali poanta je **pronaći put u duhovnoj fuziji, moći stupiti u duhovni odnos, u kontakt s Bogom. Tome je data velika važnost. Kao cilj postojanja ljudskog bića navedeno je: „spoznati ono što je istinsko“, „znati kako postati prosvijetljen“, „naučiti kako steći Život“**. I onaj koji to nije mogao učiniti, taj se, govoreći suvremenim jezikom, smatrao psihološkim bogaljem ... Smatralo se da je manjkav, da ima grešku ...

I svatko je imao svoje isprobane, i jednostavne i složene tehnike stimulacije za ulazak u izmijenjena stanja svijesti, a radili su i samoistraživanja kroz meditacije, molitvena stanja i kroz savladavanje duhovnih praksi. Općenito govoreći, ti su ljudi imali vlastiti put do općeg duhovnog puta koji vodi konačnom cilju - postati Živ tokom privremene egzistencije. Dakako, jasno je da je i ovdje svijest učinila neki posao pa je uvela svoje izobličenja i zamjene. Ali barem je jasno čemu su ljudi težili u svojim zajednicama i koji im je zajednički cilj bio.

Što danas vidimo? Vidimo kako sustav promiče svoje smjrnice u civilizaciji i čini sve da bi vi kao Osobnost postali mrtvi. Napokon, danas se smatra da su „normalna“ stanja svijesti upravo ona diskretna stanja koja osobu drže na uzici na uzorcima svijesti, koja zadovoljavaju čovjekove biološke, psihološke i socijalne funkcije. Recite, koji je cilj postavljen tijekom proučavanja izmijenjenih stanja svijesti? To je izliječiti bolesti tijela, osloboditi se sukoba, unutarne napetosti ili proučiti duboki unutarnji sadržaj nečije psihe, kako bi funkcionirala na adekvatan i konstruktivan način u društvu. Ali problem je u tome što "primjereno i konstruktivno" sa stajališta svijesti kao dijela sustava, znači ... I tako, znanstvenici već dugi niz godina proučavaju što? Hipnozu (ono što zapravo potiskuje Osobnost),

pitanja sna i snova proučavaju se (znači, tamo gdje svijest također može dati svoj doprinos) istražuju se mogućnosti anesteziranja tijela kroz takva izmijenjena stanja svijesti. Čini se da je sve predviđeno za humane svrhe, ali ako se vratimo na korijen ...

Odnosno, svijest je zainteresirana samo za one strane koje porobljavaju Osobnost, koje ga čine robom svijesti. Čak i ona izmijenjena stanja svijesti koja osoba koristi u fazama svog duhovnog puta, čak i tamo svijest vrši svoje zamjene. Pogledajte što koristi da bi se obuhvatilo čovjekovo razumijevanje u tim istim znanstvenim djelima: piše da ako slijedite duhovni put, put meditativnog duhovnog transa, tamo nećete naći ništa osim halucinacija, osim onih stanja svijesti koja su karakterizirana kombinacijom slika trodimenzionalnog svijeta i fantastičnih ideja, dobro, ili recimo, uobičajena religiozna ekstaza, mistično iskustvo, popratne fantazije, značenje, lažna stanja koja su zamjena za stvarnost. Pa, naravno, i to je dijelom točno, zamjena je skrivena u korijenu kao i uvijek. Jer sama svijest je ta koja zamjenjuje iluziju za Istinu upravo utječući, agresivno ili nježno, kroz svoja stanja.

Zh: To se osjeća jako.

T: Na primjer, u percepciji kroz osjećaje nema slika, tamo se odvijaju procesi izvan funkcije svijesti. Zato sama svijest ograničava čak i razumijevanje ovog pitanja kao takvog: percepciju kroz osjećaje „naziva“ proširenim stanjem svijesti, stanjem mira i ugone, a to je lažna percepcija kroz halucinacije svijesti (što znači, njezina zamjena percepcije kroz osjećaje), kad ljudi u religioznom transu, primjerice, opažaju predstavnike Duhovnog svijeta u trodimenzionalnoj slici, pa čak i razgovaraju s njima. Ali na kraju, to je iluzija iz svijesti kojom ona zamjenjuje stvarnu percepciju Duhovnog svijeta Osobnosti kroz osjećaje. To se događa zato što upravo sama svijest stvara te trodimenzionalne slike i zamjenjuje komunikaciju s njom sa stvarnošću Duhovnog svijeta.

IM: Emitiranje iz svijesti, to je apsolutno točno. Već smo razgovarali u drugim programima da se ljudima koji se počnu igrati magijom, vizijama... obrate razni sveci, navodno predstavnici Duhovnog svijeta. Ali opet, dolaze u slikama. Što to znači u slikama? Baš kao što mi ljude vidimo svojim zemaljskim očima ili sami sebe u zrcalnom odrazu, na isti način oni vide te predstavnike. To je, najjednostavnije rečeno, iluzija i još jedna prevara, obmana.

T: Da, duhovna praksa je oslobađanje lažne percepcije svijesti, izlazak Osobnosti izvan granica funkcioniranja svijesti. Ali ljudi se često zaustavljaju u fazi ugode, u fazi mistike, u fazi prijelaza iz promijenjenog stanja svijesti u percepciju kroz osjećaje.

IM: Ovdje se događa zanimljiva stvar. U stanju spoznaje toga, sama percepcija kroz osjećaje ljudima zaista otkriva ono što svjesnost sanja. No već prve indikacije počinju se otkrivati upravo kad osoba dosegne duboka stanja izmijenjenog stanja svijesti. Znači, započinje onim što se danas naziva ekstrasenzornom percepcijom ili, recimo, metafizikom, magijom i tako dalje. Zašto se kaže da se ni pod kojim uvjetima ne smijete zakačiti za to? Jer ostat ćete točno na toj razini.

T: Da, magija svijesti na kraju krajeva, slična je hipnozi, utjecaju izvana. Kao što kažu, u psihologiji postoji takav termin kao "hipnoza autoputa" ili "vožnja u režimu bez pažnje" kada je osoba za volanom duže vrijeme, vozi automobil autocestom i osjeća smanjenje osjetljivosti svojih osjetljivih organa i manjak pokreta. Pa, na duhovnom putu, mogli bismo tako reći, događa se nešto slično kada osoba izgubi budnost, kad njena pažnja oslabi, kad je očarana iluzijom sustava, događa se upravo taj nedostatak napredovanja, osobnog rada na sebi. Zato je vrlo važno znati ove trikove svijesti dok se nalazite u ovim izmijenjenim stanjima svijesti: onima koji imaju koristi za svijest u kojima dolazi do zamjene Istine, i onima grubima, koja uzrokuju specifičnu štetu, poput samog alkoholizma ili ovisnosti o drogama.

VIDEO # 12

Video o podrijetlu sukoba unutar čovjeka (borba između primarne i sekundarne svijesti) koji dovodi do alkoholizma i ovisnosti o drogama.

NASLOV: ALKOHOLIZAM, OVISNOST O DROGAMA – PUT
MRTVOG ČOVJEKA

IM: Od koga dolaze alkoholizam, konzumiranje droga i svega ostalog ... Iz sustava. Štoviše, nametanje alkoholizma i ovisnosti o drogama potječe, ma koliko paradoksalno bilo, iz primarne svijesti. Ona pokušava izbrisati

utjecaj sekundarne svijesti, pokušava pobjeći od njene moći. Ovo je borba sa sustavom unutar sustava. I tu primarna svjesnost doživljava ... Kada se pod utjecajem alkohola ili droga aktivnost sekundarne svijesti malo zaustavi, tada se primarna svijest počinje osjećati kao heroj.

Ali ovo je samo svijest primata. Osjeća se kao da je na vrhu svijeta. I upravo ta svijest, upravo to stanje, prisiljava osobu da ponovo i ponovo konzumira alkohol ili drogu da bi se oslobodila sekundarne svijesti. Sloboda svijesti od svijesti. Paradoks. Ali čovjek postaje još više ovisan o sustavu.

Osoba koja barem malo osjeća Duhovni svijet i ima barem malo kontakta s njim te nešto malo zna, naglašavam – ne radi se o tome da vjeruje, već ima iskustvo nikada neće konzumirati alkohol ili drogu jer to jača primarnu svijest koja počinje potiskivati i utjecati na Osobnost još aktivnije.

Zašto bi čovjek stvorio sebi prepreke? To je kao da želite pretrčati stotinjak metara, ali prije toga po tlu pobacate razne predmete, a onda trčite, posrćete, padate, bolno vam je i neugodno. Ako želite trčati - trčite po ravnom terenu. Zašto biste bacali smeće po vlastitoj stazi?

T: Igore Mihajloviču, također bismo željeli malo proširiti temu hipnoze u kontekstu saznanja o primarnoj i sekundarnoj svijesti sa stajališta razumijevanja skrivenih zamjena svijesti.

IM: Suština hipnoze leži upravo u izravnom utjecaju na primarnu svijest izvana. Uostalom, primarna svijest ne doživljava svijet kao takav, ona ga doživljava kroz sekundarnu svijest. Sekundarna svijest ga može prevariti. Ali primarna svijest opaža reakcije tijela. Dok sekundarna svijest opaža reakcije tijela kroz primarnu svijest, to je redosljed, kako bi bilo jasnije. K tome rad mozga je odraz, materijalna manifestacija rada svijesti, prije svega rada primarne svijesti. Ali još uvijek je povezan i s materijalnim svijetom. Ipak, Osobnost je povezana samo s primarnom sviješću. Zapravo, sve je to jednostavno, ako netko uzme olovku, nacрта, sve stane na svoje mjesto.

T: Za Osobnost nastaje još veće ugnjetavanje kada se svjesnost samog hipnotizera umiješa ... Znači, ne samo da se ne doživljava utjecaj svoje primarne i sekundarne svijesti, već se povrh toga umiješala i treća strana iz sustava - to je hipnotizerska svijest koja stvara dodatne slike, djeluje i programira.

IM: Potpuno ispravno. Ali ovdje postoji mala nijansa kad pod utjecajem hipnoze ili magijom, nije bitno čime, postoji izravan utjecaj na primarnu svijest, ovdje dolazi do zamjene. Osobi se može sugerirati da je poznati pjevač: ona će pjevati i doživljavati sebe kao da je poznati pjevač, odgovarat će na pitanja i tako dalje. Pozira kao poznati pjevač, ali izvana se nije promijenio iako je uvjeren da je on zaista poznati pjevač. Zašto?

Jer primarna svijest nema jaki intelekt, ali može koristiti bazu podataka, što znači, ono iskustvo koje je akumulirano ili stečeno sekundarnom sviješću (ovo je također zanimljivo) ili ono što nazivamo Pozadinska Esencija. To nije ništa drugo nego banka za pohranu podataka, mjesto gdje se pohranjuje memorija. A mozak, nažalost ili srećom, nema nikakve veze s tim.

Što je magija? Magija se izvodi točno ... Otkriću vam tajnu. Kada se osoba razvija na nivou primarne svijesti, tada se razvija primarno Ja. Osoba doista može shvatiti različite magične tehnike, ono što nazivamo ekstrasenzornom percepcijom. To se događa upravo zbog aktivnosti primarne svijesti. U stanju je djelovati vrlo aktivno čak i na razini šeste dimenzije, odnosno, u stanju je transformirati razne manifestacije, vidjeti planove sustava, čuti ih i tako dalje. Dok je sekundarna svijest, naravno, ograničena. Može biti iznenađena, stvoriti ogromne emocije, navale, emitirati valove koji preplavljaju primarnu svijest, a to se odražava na naše tijelo.

T: Da, pretpostavljam da će ovo zaista biti korisno mnogim ljudima. Uostalom, fenomen hipnoze još se uvijek smatra neriješenom misterijom za istraživače. Ali sada, sama suština ovog fenomena i štetnost njegovog utjecaja na čovjeka kao Osobnost može biti jednostavno shvaćena.

Uostalom, danas jako puno ljudi zna da se hipnoza koristi u medicinske svrhe. Pa, možda je to u nekim ekstremno teškim terapijskim slučajevima čak i opravdano. Ali u cjelini, s obzirom na popis gdje se konkretno koristi hipnosupozicijska psihoterapija i tko to točno radi ... dobro, ovdje se već postavlja pitanje, naravno, što je za osobu važnije - njegovo tijelo ili Osobnost? Uostalom, ljudi često odlaze raznim hipnotizerima kada su jednostavno previše lijeni da se mijenjaju, da brinu o vlastitom zdravlju tijela i rade na njegovim zdravim navikama. Oni žele magiju. Ipak, nitko od njih sigurno ne razmišlja o tome da će kasnije platiti za to. I tako, nije slučajnost da se čak u stara vremena o hipnozi pisalo kao o fenomenu koji „ruši ljudski duh“, tj. „svjesnom služenju zlu“, a usput rečeno, u prošlim

stoljećima, hipnoza je bila nazvana "životinjskim magnetizmom". U samom kršćanstvu označena je kao vrsta vještičarenja i izjednačena je s crnom magijom. Vjerujem da će sada, nakon detaljnih objašnjenja ljudima biti jasnije zašto se na kraju krajeva ne smije koristiti magija.

IM: Pa očito je da se ne smiju koristiti magijske tehnike, ne smije se željeti magija jer u čovjeku samo svijest može željeti magiju. Ako sanjate moć, posebno tajnu moć, ako težite razvijati neke super sposobnosti u sebi i ako se bavite time - živite po svijesti, odnosno, gubite vrijeme. Da, ljudi razvijaju te sposobnosti u sebi, ali što imaju na kraju? Smrt. To je stanje podosobnosti, vječne muke. I kakav je smisao tih akcija? Napokon, postoje određene tehnike... pa, nemojmo govoriti o umjetnoj tehnici ...

Pri tome se vrlo često ljudi susreću s fenomenom „ponovnog rođenja Duše“ kada dijete iz čista mira počne govoriti da je živjelo u određeno vrijeme, na određenom mjestu i slično. Kad provjerimo o čemu dijete govori, ispada da je zaista tako. Prepoznaje rodbinu, razgovara o uzroku svoje smrti. Upravo je to ta aktivna podosobnost koja potiskuje Osobnost i umjesto nje počinje živjeti život. Znači, jasno je da je čak i nova Osobnost osuđena na reinkarnaciju, na stanje podosobnosti. To se, nažalost, događa često. Uzrokovana je određenim situacijama, preranom smrću ili opet magijom. Osoba je vježbala magiju, bila je moćan čarobnjak. U procesu ponovnog rođenja ona može potisnuti primarnu svijest nove Osobnosti i na kraju privremeno biti gospodar na razini, naglašavam, svoje primarne svijesti, potiskivanjem primarne svijesti i potiskivanjem aktivnosti nove Osobnosti. U čemu je stvar? I Osobnost i ta sama svijest prijeći će u inkarnaciju zajedno s njim i opet će postati podosobnost. Međutim, ove sposobnosti ne traju dugo zapravo. Osoba će živjeti neispunjen život, jer na razini primarne svijesti nemoguće je živjeti ispunjen život.

T: Ovo je poput iluzije ...

IM: Sve je iluzija. Općenito govoreći, život se može usporediti sa supermarketom u kojem je blagajna uvijek na putu ka izlazu. Morate platiti. Što ćete platiti? Život je vrlo kratak. A vrijeme je iluzija koju nam nameće svijest. Ona vam govori da vam je ostalo još puno vremena, da imate još jako dugo. Ali pogledajte iza sebe. Gdje je bilo jučer? Nikad se više neće vratiti. Vrijeme leti vrlo brzo i nepovratno. Ako sada ne težite Životu, nećete težiti ni sutra. U tome je stvar. Što se tiče sutrašnjeg dana, jednostavno ga nemate, u tome je stvar. Pa, svatko bira ono što mu se sviđa

i što želi. Najveća sloboda čovjeka leži upravo u tome. To je to pravo kojim je čovjek obdaren - pravo izbora. Ovo je, po mom mišljenju, najpravednije moguće. Čak i pravo na pogreške. Pravo na smrt, pravo na Život. Ljudskom biću je sve to odobreno. I to je fer.

T: Da. To je samo neka vrsta ljudske gluposti ... Ispada da ponos i nesvjesnost dovode do toga da ljudi rade loše za sebe, a sustav to aktivno koristi u svoje svrhe. Pa, čak i ako uzmemo te magične pojave ... Jasno je da ako magijski fenomeni zaista postoje onda su oni potrebni za nešto na globalnoj razini u formatu opstanka civilizacije u cjelini. Pa, već smo razgovarali o istinskim svecima ...

IM: ...Ima i onih koji služe duhovnom svijetu. To su oni koji su se nazivali istinskim svecima koji su mogli donekle utjecati na određene događaje služeći, prije svega, Duhovnom svijetu. Takvih ljudi, naravno, sigurno ima. Ali poanta je u tome da takvi ljudi služe Duhovnom svijetu u isključivom interesu Boga. I to ne u interesu nekih pojedinaca, a sigurno ne svojim vlastitim interesima.

T: ... odnosno, ne zemaljskim i ne sebičnim interesima.

IM: Da, ne zemaljskim interesima njihove vlastite svijesti. Pa, njihove misli, želje i postupci i ne mogu biti sebični jer su uzrokovani djelima Anđela na ovom svijetu koji su zatvoreni u tijelima. Ovdje su samo privremeno.

VIDEO NAZIV

Ne treba željeti i težiti magiji, jer u čovjeku samo svijest može poželjeti magiju.

T: Da, i to se uistinu uvelike razlikuje od onih koji su se u svakom trenutku zvali lažni proroci, koji su, pod krinkom duhovnosti zapravo služili svijesti u skladu sa svojim sebičnim motivima.

IM: Imajte na umu da, opet se dotičemo tih lažnih proroka, lažnih učitelja, da tako kažem, prvo što ljudima nude je izvrsno fizičko zdravlje i snaga. A

tu je i termin "*duhovno jak*". Vidite, "*jaki ljudi*", "*duhovno jaki*" - svugdje je naglašena snaga.

T: Da, želja za posjedovanjem nečega ...

IM: Posjedovati... posjedovati određenu moć i težnju za dominacijom.

T: Da, sustav obećava puno, daje nešto beznačajno i oduzima puno. Odnosno, daje osobi ...

IM: Privid ...

T: ... iluziju da ...

IM: Privid snage. Ali kada čovjek stekne stvarnu snagu, duhovnu snagu (i kad od danas, jučerašnja obična osoba postane sposobna za mnogo toga, što niti jedan mađioničar nikad neće biti) ima li on čak i malu želju da iskoristi tu snagu za sebe ili za zemaljsko? Nema.

T: Za duhovno je to Život, dok je za zemlju otrov.

IM: Naravno. A tko bi htio okusiti otrov dok je živ? To je poanta. Sustav to sve zamjenjuje. To je ogledalo. Obećavajući magiju, neke super sposobnosti, zapravo, stvara iluzije. I osoba gubi vrijeme da bi uhvatila (stekla) drugu iluziju. Ali što će dobiti zauzvrat? Iluziju.

Zh: Pa da... na što ljudi gube život?

IM: Gube vrijeme da bi pročitali tuđu misao.

T: A zašto? Što će učiniti s tim, ha?

IM: ... Sortirajte svoje vlastite misli. Jer stalno čujete tuđe misli, od jutra do večeri, svijest vam govori. To nisu vaše misli. Ako sumnjate, provjerite: zaustavite misao ili je promijenite u smjeru u kojem trebate. Ali opet, kome je potreban smjer: vama kao Osobnosti ili vašoj svijesti (koja manipulira vama)?

Zh: Da, ne želite čuti misli iz vlastite svijesti. Napokon, neprijatelj, on živi točno unutar svake osobe i to je njegova svijest. **Onaj koji vidi**

neprijatelja izvana, ne vidi ga u sebi. I ako odlučite, ako prihvatite njegove upute ...

IM: ... Ako stavite snagu svoje pažnje u provedbu tih misli, želja i težnji koje vam svijest nameće ... to je vaš izbor.

Zh: Pa da, i to je razlog zašto je za sustavu povoljno da čovjek ne zna o pravoj biti svijesti i o njegovoj povezanosti sa sustavom preko svijesti. Jer tada osoba ...

IM: ... izlazi iz njihove moći. Uostalom, tko među ljudima voli biti kontroliran i podbadan? Nitko.

Napominjemo, ljudi su skloni učenju. Ljudi koji ne znaju o čemu predaju, koji nemaju osobno iskustvo uglavnom vole podučavati nekoga. A onda se pozivaju na bilo što. Pokušajte drugima dokazati da je to njihovo iskustvo, iako oni to sami ne razumiju. Ne znaju čak ni ono o čemu govore, ali istovremeno to zahtijevaju od drugih.

T: Da, takvi ljudi u kojima još uvijek vlada svijest su uočljivi. *Jedan od pokazatelja rada sustava u njihovim glavama je obrazac „prikriivanja izvora“, ne kažu odakle su crpili to znanje i rade vlastite interpretacije dok prenose to znanje, iskrivljuju ga.*

IM: Još jednom, ljudi znanje uvijek pokušavaju predstaviti kao vlastito kako bi impresionirali one koji ih slušaju. I tu se pojavljuje bahati egoizam, žeđ za manipulacijama, žeđ za moći - sve iz sustava. To su ljudi koji djeluju iz uma.

T: Opravdavaju to činjenicom da ljudi navodno nisu spremni znati izvor. Uostalom, sustav zaključava Znanje blokirajući ga aspektom "o tome ću vam reći malo kasnije ... možda ..."

IM: Svijest, kao što smo već raspravljali, uvijek se protivi svemu duhovnom. I u ovom slučaju osoba naizgled prenosi Znanje i o njemu govori, ali govori kroz svijest. Osoba nema istinsko duhovno iskustvo. Želi ga imati, ali više od toga, želi da drugi vjeruju da on ima to iskustvo. Ali to se događa sve dok se osoba ne otvori iznutra. Ljudi većinom biraju lažne proroke. Zašto? Njihove su upute jednostavnije i ugodnije za svijest.

T: "Ne morate ništa mijenjati u sebi", kažu ...

IM: To je sasvim u redu. Oni razgovaraju o stjecanju, o tome da ćete nešto steći. I to uvijek graniči s magijom. Što obećavaju ljudima? Da će dobiti nešto...

T: Pa da, oni kažu: "Slijedi me i slušaj što kažem ... I dat će ti se, steći ćeš u trodimenzionalnosti ili u tijelu" ... Ali oni zapravo izjavljuju upute iz svijesti.

IM: Pravi proroci i nositelji Znanja uvijek govore u ime onoga koji ih je poslao i koji ih je osnažio.

T: Da, njihov život i život pravih proroka je, na kraju krajeva, i sam primjer.

IM: Potpuno u pravu. Ali njihov život nije svjestan svijesti. Zato ljudi koji žive i više vjeruju u svijest ... dok je vjera - još jednom, što je to? Kome pripada vjera? Svijesti. Samo osobno iskustvo, duhovno iskustvo ...

Zh: Unutrašnje znanje ...

IM: Znanje, sigurno ... **Znanje daje pravu slobodu.** A život započinje odmah i trenutno. Ako to osjetite, ako tome težite, jednostavno sve nepotrebno pomaknite u stranu. Jednog su kipara pitali: "*Kako ste uspjeli iz ovog kamena napraviti tako lijepi lik?*" Njegov je odgovor bio: "*Uvijek je bio tamo, ja sam samo uklonio višak (nepotrebno).*" Isto je i ovdje. Osoba samo uklanja nepotrebno u sebi i „osolobađa“ Anđela. Jednostavno je.

Pa ipak, kada se aktivni vodiči sustava uključe u stvari, a to su ljudi koji ne teže duhovnom razvoju, pokušavaju iskorištavati znanje o putu u svoju korist ... Oni oduvijek postoje, zato su različita učenja u religijama slična ... Oni uvijek nastoje zadobiti vlast, imaju unutarnju mržnju i puno želja.

T: U redu osoba koja živi sviješću samo kopira sliku, postaje poput nečega, ali ne živi Znanjem unutar sebe.

IM: Pitanje je kako postane takva? Ona postaje poput onoga što vidi u trodimenzionalnosti jer ne osjeća i ne razumije ono što stoji izvan trodimenzionalnosti. Ali, istovremeno o tome aktivno govori, iskorištava

druge. Vodi je egoizam, ponos, želja da nešto postigne, spozna, a zatim iskorištava znanje radi vlastite koristi, prije svega. Ali što se zapravo događa? Sustav to nameće i ljudi, poput robova, poslušno rade ono što im svijest naređuje.

I tako, kad se takav vođa pojavi, on uvijek gradi neku vrstu vlastitog carstva u svoju osobnu korist, ide protiv svega duhovnog i slično.

T: Najzanimljivije je da ljudi kad slušaju ove vođe razumiju da nešto nije u redu, ali šute jer vide da i drugi šute. Zašto se to događa na ovaj način? Pa, zato što je to prikladno i ugodno za sustav ...

IM: Zato što takvi predstavnici sustava uvijek čine sve što je u njihovoj moći kako bi što više ljudi skrenulo s duhovnog puta iako kažu, *"imat ćete moć, učinit ćete to i to, služit ćete."* Ali, ako osoba juri za ekstraosjetilnim sposobnostima (a to nije ništa drugo nego magija) onda za nju postoji samo jedan put - da postane podosobnost. Jer, htio on to ili ne, upotrijebit će te moći ili za sebe ili za svog vođu, za smrtnog čovjeka, za dio sustava. A kad čovjek služi Sotoni, tada nema što činiti na nebu. Kao što je rečeno, za koga radiš, s njim ćeš i ostati.

NASLOV

Od neizbježno mrtvih do vječno Živih.

11:13:30 - 11:56:12

T: Što je s ljudima koji stupe na put istinske službe?

IM: Što se tiče ljudi koji stupe na put služenja, oni nikada ne koriste moći za sebe. Zašto bi njima išta takvo trebalo? Ako im treba kruh, otići će i taj će kruh zaraditi za sebe. Ako im treba odjeća, zaradit će je. U trodimenzionalnosti, naše je tijelo kao stroj koji bi trebao optimalno raditi, treba ga dobro održavati. Oni odrađuju ovdje, recimo to tako, svoje vrijeme s blagodatima za Duhovni svijet. Ali oni uvijek čine sve samo za Duhovni Svijet, a ne za sebe osobno. Iako za sebe osobno u trodimenzionalnosti, poput običnih ljudi, rade i zarađuju. Ne teže ničemu nepotrebnom, ne teže

neumjerenostima. Pa, i sami to znate, zar ne? Prije malo vremena željeli ste puno, a onda to jednostavno gubi smisao. Doista gubi smisao.

Zh: Pa da, mijenja se način života i mijenja se ono što je nekada bilo vrijedno. Na primjer, tražili ste neko značenje u nekim vanjskim okolnostima, tražili ste potvrdu izvana. Ali sada razumijete u kojoj je mjeri vaš život tada bio samo prazno postojanje u labirintu sustava.

IM: Naravno.

Zh: Kada je počela moja praksa, kada je započeo unutarnji rad na sebi, kada sam došla u kontakt s Duhovnim svijetom koji je otvorio percepciju kroz najdublje osjećaje, Život se nastavio u punini duhovne Ljubavi ... I kada doista ...

IM: **Kada Život postane Život, tada sve mrtvo i privremeno postaje nezanimljivo i besmisleno. Ali da bi to razumjeli, ljudima prije svega treba težnja za tim. Istinska unutarnja težnja.**

Zh: Da, istinska težnja i istinski izbor. Napokon, postalo je jasno da je Bog, a to je prava stvarnost i svijet njegove ljubavi - bezgraničan.

IM: Da. Postoji jedan jednostavan primjer. Ljudi koji su uključeni u "službu", recimo, pod parolom nečeg božanskog, ali koji u stvari služe vragu (svojim željama, svojoj svijesti) služe mnogim ljudima koje smatraju za vlast. Znači, za njih vlasti postoje. **Dok za duhovno slobodne ljude koji stječu Život postoji samo jedan autoritet - Duhovni Svijet, Bog.** A sve ostalo je ...

Zh: ... jednostavno ne postoji ...

IM: ... ili je privremeno. A sve što je privremeno je privremeno. Sve prolazi, osim Duhovnog svijeta. Bog je vječan.

VIDEO NAZIV

Sve prolazi, osim Duhovnog svijeta. Bog je vječan.

IM: Duhovni svijet je uvijek istina. Ne može biti nikakav drugi način. Sve što potječe iz Duhovnog svijeta je uvijek istina. Ovo je definitivno. Ali ta se Istina nalazi u trodimenzionalnosti, a trodimenzionalnost je svijet zabluda. Zbog refleksije, zbog efekta zrcala ona se uvijek izobličiti.

T: Da, zbog iluzija... Živi primjer je, o tome smo već govorili, da svaka osoba koja služi svojoj svijesti - koristi znanje o Pravom putu, govori o njemu, ali samo stavi zarez u svoj vlastiti redoslijed, po diktatu svijesti. I tako se oni koji ga slušaju zainteresiraju jer osjećaju da je znanje tu, ali kasnije krenu u krivom smjeru ne posumnjavši u istinitost.

Općenito govoreći, kada proučavate sustav, jednostavno ste zadivljeni kako sustav izvrće stvari, kako zamjenjuje, kako osobi u agresivnom obliku nameće stereotipne udice iz svijesti, moglo bi se reći, nameće mu mistično-ateistički svjetonazor samog sustava.

IM: Ovo je indikativna stvar - kako sustav funkcionira. Odnosno, vrag uvijek zahtijeva od svog sluge da kazni neistomišljenika, da ga vrijeđa, da ga naziva pogrđnim imenima, da ga ubije, a to uvijek gura ljude da kažnjavaju nepravdu. Dok duhovno slobodna osoba, kad vidi da je druga osoba u zabludi, može iznutra ...

T: Osjetiti žalost ...

IM: ... osjetiti žalost, da, žalite zbog toga što je osoba izabrala pogrešan put, i to je sve. Zašto kazniti nekoga tko je sebe kaznio mnogo gore nego što ga vi možete kazniti? Uostalom, što može biti gore od stanja podosobnosti? Što može biti mučnije? U ovom svijetu, bez obzira kako se osoba mučila, svejedno će sve to biti gotovo. Godinu, dvije, pet ... nije važno koliko dugo se muči, sve će proći, sve će se završiti. Dok stoljeća mučenja ... ovo je ozbiljnije. Bude vam žao zbog izgubljenih prilika, zbog propuštenih šansi, ali to je izbor svake osobe. Osoba sama bira koga će slušati, što će učiniti, kako djelovati. Napokon, iznutra razumije i zna da to nije u redu, u tome je stvar. Zar osoba ne vidi da su glumci ispred nje? Vidi. Zar ne osjeća da sustav, koristeći istinske riječi kao podlogu za svoje manipulacije, porobljava? Osjeća.

T: Da, osoba bi trebala postaviti sebi pitanje: "Za koga provodim ovaj program, zašto to radim, ako tako stvaram sebi problem?" Pa, to su samo

želje svijesti, žed za moći, žed da se bude isti kao svi ili želja da se dominira nad nekim, želja da se bude netko i nešto na ovom svijetu ...

IM: Napominjemo, biti netko i nešto na ovom svijetu... Opet se vraćamo osobi koja je stekla duhovnu slobodu. Ima li takva osoba želju da bude netko i nešto na ovom svijetu?

T: Zapravo je suprotno, bolje je biti nevidljiv sustavu, ali biti vidljiv s Duhovne strane, u Duhovnom svijetu.

IM: Tako je ...

Zh: Pa da.

T: Osobnost osjeća da treba učiniti ispravnu stvar. Sustav opravdava kad čini ono što nije u redu. Sustav je lažljivac. Samo unutar sebe možete razlikovati Istinu od Laži, samo na razini percepcije kroz najdublje osjećaje.

IM: Zamislite: postoji staza od tri koraka - i vrata u raj. Ali ta je staza prekrivena trnjem. Morate je prohodati svojim zemaljskim nogama. Imate dovoljno snage za tri koraka, a nakon toga vam ne trebaju stopala. Međutim, čovjek, štedeći stopala, provodi čitav život kako ne bi napravio ta tri koraka, već obilazi daleke planine i pokušava ući s druge strane. No, problem je u tome što je taj put toliko dug da tijekom života neće uspjeti prijeći ni četvrtinu. Zašto? Jer štedi stopala. Uostalom, oni su zemaljski, djelomično su vaši. Ali sve dok ih osoba drži kao svoje noge, nastavit će ih štedjeti. A kad osoba shvati da su poput kotača u automobilu, da će se prije ili kasnije istrošiti, poduzet će ova tri koraka. **Kada čovjek osjeća Duhovni svijet, nemoguće ga je prevariti. Tada mu lažljivci neće moći pripovijedati bajke, a čak ako to i učine, neće im vjerovati.**

T: Igore Mihajloviču, također bismo željeli postaviti pitanje: "Postoji li razlika između intuitivne percepcije svijeta i percepcije kroz najdublje osjećaje?" Pod "intuitivnom percepcijom" podrazumijeva se ono što ljudi nazivaju "podsvijest".

IM: Ovo je zanimljivo pitanje. Zašto? Jer se ljudi često zbunjuju. Razlika je ogromna. U pravilu se intuitivna percepcija svijeta događa na razini primarne svijesti. Događa se češće... stvarno se može dogoditi s pomakom

vremena, s većim razumijevanjem, ali to dolazi iz sustava. A kad osoba opaža sa stajališta Osobnosti, odnosno, kroz najdublje osjećaje, opaža holističku sliku. Ne doživljava to fragmentalno, kao na razini intuitivne percepcije.

Na primjer, čovjek hoda i shvaća da će sada, iza ugla, susresti nekoga koga dugo nije vidio - i to se stvarno događa. Mnogi se suočavaju s ovom pojavom i teško ju je objasniti drugačije nego uz pomoć nekakve intuicije, neke vrste magije, predviđanja ili nečeg drugog. To je magija koja, zapravo, dolazi iz sustava. Znači, sustav ponekad baca na ljude, recimo, čarobne manifestacije, tako da bi osoba pomislila da ima neku čarobnu moć i da bi potrošila svoju životnu snagu na razvijanje tih sposobnosti u sebi, ili, jednostavno rečeno, na kopanju dubljeg groba za sebe.

Ali kada je osoba u kontaktu s Duhovnim svijetom kroz najdublje osjećaje i sebe doživljava kao Osobnost oslobođenu svijesti, u tom trenutku dolazi mu razumijevanje da će se sada iza ugla susresti s osobom - dobro, prvo, on će holistički shvatiti tko je ta osoba, zbog čega i zašto ga je poslao sustav. Ovdje se neki ljudi mogu suprotstaviti: "Zašto baš sustav? A zašto ga, primjerice, Duhovni svijet ne može poslati?" Pa, ovdje ću odgovoriti na to pitanje tražiteljima odgovora uz pomoć svijesti. Ako dvoje ljudi s razvijenom Osobnošću, sa zreloom Osobnošću koja neprestano boravi, govoreći ljudskim jezikom, pomoću najdubljih osjećaja u dodiru s Duhovnim svijetom, oni će o tome znati unaprijed. Više neće biti vijest da će se tamo sresti, iza ugla, jer su oni ionako u međusobnom kontaktu.

U ovom je svijetu sve podijeljeno, ponovit ću još jednom. Evo, slučajni susret u kojem vam je navodno "vaša podsvijest" (s navodnicima "vaša podsvijest") nagovijestila da ćete se sresti iza ugla - izgleda čarobno. Razvijena Osobnost je ona koja je u stalnom kontaktu s Duhovnim svijetom, još dok čovjek živi, dok je u tijelu. U religiji se takva bića zovu "Anđeli". Kad je osoba Anđeo, dok je na ovom svijetu ne treba koristiti magiju da bi znala gdje je drugi Anđeo. Mislim da će ovako biti jasnije. Jer ovdje je sve podijeljeno, dok je tamo sve sjedinjeno.

VIDEO NAZIV

Razvijena Osobnost je ona koja je u stalnom kontaktu s Duhovnim svijetom.

T: Postoje ljudi koji imaju spontane ekstrasenzorne sposobnosti. No, često im nedostaje znanja i razumijevanja o tome na što zapravo troše svoje moći i u što ulažu svoju pažnju. Jer svijest, u pravilu, sužava svoje poimanje na područje neke vrste njihovog osobnog lokalnog sukoba u trodimenzionalnosti.

IM: Da se ponovo dotaknem teme magije ili onoga što se naziva ekstrasenzorna percepcija (kako god to nazvali, magija je magija, to je upotreba duhovnih sila za utjecaj na materijalni svijet). Doista postoje ljudi kod kojih se ekstrasenzorske sposobnosti počinju spontano otkrivati i ljudi ih počnu koristiti. Neki čak i ne žele ništa za sebe, pomažu drugima. Ali upotreba čarobnih moći u materijalnom svijetu, a ne u službi Duhovnog svijeta uvijek završava isto. To treba znati i treba razumjeti.

Uostalom, osoba koja ima taj dar (mnogi su to doživjeli, to znamo i iz povijesti) često nije koristila te moći. Iako su ih posjedovali, nisu ih koristili, razumjeli su do čega to dovodi - to je uplitanje u trodimenzionalnost.

Mnogi žude za tim ... Sustav uvijek gura ljude na put magije, tajne moći, sile, svih tih zemaljskih želja. Ljudi, koje sam sustav navodi da posjeduju magiju, služe svojoj svijesti. To je put laži. Uostalom, svaka manifestacija magije u trodimenzionalnosti nije ništa drugo nego intenzivna, uporna manifestacija iluzije.

T: Pa, da, magija je poput zamke za pažnju, poput zamke za miševе s besplatnim sirom.

IM: Potpuno si u pravu. Zašto sustav to otkriva i zašto sve to dopušta? Samo zato da u ljudima izazove bilo koju emociju: emociju ponosa ili bijesa prema osobi koja sada raspravlja o vama i slično. Ali kada se ne predate tome, sve prolazi i savršeno dobro razumijete da je to samo svijest. Kad to shvatite i znate, ne želite na to niti obraćati pažnju.

T: Da, provokacije svijesti uglavnom započinju željom koja je potaknuta emocionalnim naletom, u pravilu zbog ponosa. Dovoljno je da zadržite pažnju na nečemu, tj. da odaberete točku primjene pozornosti ...

IM: Kad ste spremni otvoriti se za svijest, za sustav - sustav vas napada, ne može biti drugačije. Uvijek vrši određeni pritisak. Čim vam popusti budnost... on to iskoristi. Svijest, koja je dio čitavog sustava, počinje odjekivati u vama u skladu, odnosno izazivati emocionalnu reakciju u vama kao odgovor, tako da pomaknete snagu svoje pažnje i potrošite je na nešto prazno i privremeno. I na taj način napuštate put koji vodi u Duhovni svijet.

T: Ipak, zašto i dalje svaki put vidimo ljude koji toliko žele posjedovati magiju? Čak i pored činjenice da se u ljudskom društvu, iz generacije u generaciju, na ovaj ili onaj način, kroz jednu ili drugu religiju, prenose informacije o opasnostima i štetnosti magije. Svakako je očito kako sustav nastoji s vremenom izbrisati iskonsko znanje, a većina ljudi ne razumije zašto se to ne smije učiniti. Ali barem se sjećaju upozorenja svojih djedova i očeva.

IM: Ljudska žed za magijom leži duboko u svijesti, u samom sustavu. Sustav uvijek nastoji naučiti više nego što posjeduje. Stoga jedna od faza, nazvao bih to fazom, Čuvara pored kojeg ljudi prolaze (ne svi, već većina) na duhovnom putu su te paranormalne sposobnosti koje osoba neočekivano počinje primjećivati u sebi. Što mnogi rade? Počnu ih koristiti, zanesu se. I što se događa? Umjesto da naprave tri koraka prema vratima koja su otvorena za Duhovni svijet, oni odu daleko u suprotnom smjeru.

Zh: Da, čak bih rekla i da nije najprijetnije iskustvo susreta s ovim Čuvarom, tada čovjek razumije sve što sada kažete, koliko je to važno, značajano i istinito. I da se u ovome krije mnogo više nego li se čuje. Ovaj Čuvar, ta primarna faza prolaska kroz ovaj fenomen, početak je spontane manifestacije čarobnih sposobnosti, i nije samo osjetilo. To je kao... kad hodate uokolo, vidite i razumijete što ljudi oko vas žele, odmah vidite o čemu razgovaraju i razmišljaju, svu tu prljavštinu i apsurdnost, vidite što će učiniti u sljedećem trenutku. To se osjeti kao nametanje svijesti njihovoj Osobnosti. Uostalom, Osobnost ovih ljudi, je poput bebe gurnute u kut u prostoriji u kojoj se prikazuje film, dok on vjeruje u ovu laž sustava.

Neugodno je, neprijatno. Prvo što osjetite u sebi kad se otvaraju ove sposobnosti je odbacivanje i nespremnost da uopće slušate svijest jer razumijete da su to iluzije i varke koje se samo stereotipno nameću kako bi se manipuliralo. I shvaćate da kada mnogi žude za magijom, oni zapravo ne razumiju za čim žude, na što pristaju i kakvu strašnu presudu prenose dalje.

Neugodna je prljavština koju radije uopće ne bismo vidjeli i bolje je ne poznavati takvo iskustvo. Jer, ako usredotočite svoju pažnju na to odmah ćete osjetiti kako se pritisak sustava na vas počinje povećavati, a sustav vas odmah počinje opterećivati. To je poput pritiska mase, preopterećeno poput ... preopterećeno je prazninom. A to stanje je, nepodnošljivo, poput neugodnog peckanja ...

IM: To se može usporediti s pješčanom olujom. Onaj koji je bio u pustinji za vrijeme pješčane oluje će to razumjeti. Nemoguće je disati, peče i neugodno je, a vi se samo želite negdje sakriti. Ljudi prolaze kroz ta stanja. Što je zapravo dobro u tim sposobnostima?

Zh: Ništa. To se jednostavno osjeća kao nešto mrtvo i ... miriše na smrt ...

IM: Tako je. Ali opet, ako se dublje pozabavimo ovim problemom, onda je očito da neki ljudi, dok služe, posjeduju određene moći koje im omogućuju da se miješaju na taj način. Ali jesu li *oni* ti koji čine ta djela? Ne. To rade sa Svetim Duhom. Iako mnogi vidovnjaci kažu da je "prema Božjoj volji, Duhom Svetim". Dok je u stvari upravo suprotno. Znači, zrcale se te moći, koriste ih za mrtve svrhe i za osnovne potrebe.

Ali može li duhovno slobodna osoba te moći koristiti u svoju korist ili u korist druge osobe? Ne, ne može. Predstavnici Duhovnog svijeta su ti koji se mogu miješati, ali ne miješaju se po svojoj volji. To je upravo Volja Onoga koja se kroz njih izvršava. Duhovno slobodna osoba nikada neće koristiti te moći za sebe osobno ili za drugu osobu, za svoju organizaciju ili za nešto drugo. Neće. To se može odnositi samo na Duhovni svijet, samo na Njegove interese u ovom svijetu, ništa više i ništa manje.

Ovdje postoji vrlo tanka crta: svijest će ljudima reći da, na kraju krajeva, te ekstrasenzorne vještine pokušavate steći ili upotrijebiti ne za sebe, već to radite za Duhovni svijet i slično. Ali uvijek se sugerira da se utječe na određenu osobu ili na neku specifičnu situaciju. Za koju svrhu? Sve se uvijek svodi na materijalnu točku. A sve što se svodi na materijalnu točku, na interese bilo koje Osobnosti, bilo sebi ili vašem autoritativnom učitelju, bilo nekoj organizaciji, bilo čemu drugom - nije ništa drugo do magija.

Ako ove moći koriste oni koji služe Duhovnom svijetu, oni se koriste samo u globalne svrhe, ništa više. Ali ne postoje interesi za određenu osobu,

organizaciju i slično. Mislim, razlika je ogromna. Tada su u pitanju interesi Duhovnog svijeta. Te su pojave izuzetno rijetke, ali se događaju.

T: Mnogi ljudi uopće ne razumiju što su globalne svrhe. Za mnoge, u najboljem slučaju, to znači zaustaviti rat u trodimenzionalnosti. I mnogi ljudi sanjaju, ili točnije, njihova svijest stvara za njih slike o sebi kao herojima i nudi im misao da "kada bih posjedovao takvu čarobnu moć, učinio bih to". Pa, opet, ovo je šablonski način razmišljanja koji je osoba samo preslikala iz filmske kolekcije, televizije ili saznala iz masovnih medija.

IM: Da bi se zaustavio rat, mogu se koristiti alati trodimenzionalnosti. Moć se ne koristi da bi se utjecalo na izbor drugih ljudi u jednom ili drugom pitanju. Postoji sloboda izbora, uključujući ono što se odnosi na ratove ili nešto treće. Postoji jezik, pa govorite, komunicirajte. Sve je jednostavno. Nisu bogovi ti koji počinju ratove, ljudi su pa ih ljudi moraju i završiti.

Kada je problem mnogo globalniji, poput pitanja koja se odnose na opstanak čitavog čovječanstva, ovdje se mogu javiti određene pomoći izvana, recimo, iz Duhovnog svijeta. Ali to se odnosi samo na čitavo čovječanstvo u cjelini i njegovo buduće postojanje, ali nikako na manja pitanja. Iako svijest ovdje također može reći: *"Pa, sjedite u meditaciji i pokušavajte utjecati na cijeli svijet kako bi postao bolji."* **Vi postanite bolji, vi postanite slobodniji jer prije svega treba početi sa sobom. Kad postanete takvi kakvi želite da postanu svi ljudi, tada ćete ih tome i naučiti.**

T: Da, treba raditi na sebi.

IM: Naravno, na sebi, besmisleno je raditi na susjedu. To neće pomoći. Susjed može postati slobodan, ali vi se nećete osjećati bolje.

VIDEO NAZIV

Treba raditi na sebi

T: Da, u našem trodimenzionalnom životu smatramo važnim sve vrste

stvari: neka dostignuća, karijere, odnose, težnje. Ali to je sve u trodimenzionalnosti. Mi gubimo vrijeme na iluzije, na prolazne stvari. Međutim, da li je to doista važno za nas? Ne. Važno je za svijest. Ali svijest - to nismo mi. Čini nam se da smo mi svijest. I u tome i jest stvar. **Mi nismo svijest!** To je upravo ono u čemu je čarolija svijesti kada svijest zamijeni temeljno razumijevanje. To je poput hipnoze: sada ste obična osoba, a sutra već poznati pjevač. Odnosno, magija iz svijesti je želja nastala iz oholosti, neispunjiva u trodimenzionalnosti, to je žeđ za značenjem, za dostignućem veličine u trodimenzionalnosti. To su želje svijesti. **Gdje si ti tu kao Čovjek?** Uostalom, svaka Osobnost je u početku sjajna jer je *potencijalno živa*.

IM: Da, zato je znanje uvijek jednostavno, istinsko i čisto. Pristupačno je i otvoreno, ali ga svijest ne doživljava tako. Zašto? Jer je to plaši. Zato svijest radi sve što je moguće da bi osoba zaboravila znanje. O tome smo razgovarali više puta, nakon što je dan ili dva stekla određeno duhovno iskustvo, osoba zaboravlja ono što je razumjela. Zašto se to događa? Svijest je poput Čuvara. Čini sve kako bi zadržala svoju moć nad Osobnošću. U tome je stvar. Uvijek dijeli i komplicira stvari.

T: Da, svijest uvelike briše istinsko Duhovno Znanje. Uostalom, čovjek razotkriva sustav u sebi, skida masku sa sustava, otkriva njegovu pravu suštinu. Dakako, za sam sustav nije korisno izgubiti kontrolu nad ljudima koje je iskorištavao dugi niz godina, koje je podizao u stisku svojih obrazaca, sistemskih torova za pažnju, na udicama emocionalnih stanja i pretpostavki iz uma.

Zh: Da, što se tiče duhovnog znanja, svijest ga odmah briše ... i ne sjećate ga se... ako se, naravno, ne podsjetite na to.

T: Da, dok se neka glupost, neki isječak filma koji ste gledali prije deset godina ili epizoda sapunice kada ste mnogo sati bezumno sjedili ispred televizora i jednostavno visjeli na kuki spletki sustava, pamti. Odmah se počnu reproducirati scene u vašoj glavi u svim jarkim bojama emocija i intimnih detalja. Zašto je to tako? Korisno je za sustav da vas drži na povodcu trodimenzionalnih slika jer vas tako prisiljava da snagu svoje pozornosti stavite u prehranu sustava. Važno je napomenuti da ste to sami odabrali. Svaki put sami izaberete.

Zh: Da, to je zanimljiva usporedba jer ljudi gledaju TV serije iz sustava

puno sati, a ponekad čak i godina. Satima razgovaraju o sitnicama telefonom, provode puno vremena u svađama, o tome tko dominira nad kim, danima razgovaraju u svojim mislima s drugim ljudima pokušavajući dokazati nešto ... Točno, koliko vremena provode da postanu mrtvi? A koliko vremena provode da postanu živi?

Zanimljivo je da se ovaj naš jedinstveni program odvija već nekoliko sati. Ali samo oni ljudi koji su stvarno nepokolebljivi u svojoj odluci da postanu živi, gledat će ga do kraja ... I takvi ljudi neće gledati samo do kraja, već će se i više puta vraćati. I sa svakim novim ciklusom, oni će rasti u svojoj unutarnjoj svijesti, u percepciji kroz najdublje osjećaje, a njihov će Duh postajati sve jači i jači.

IM: Tako je. Na primjer, osoba slijedi duhovni put razvoja, čini se da nešto razumije, počinje osjećati određeni stupanj slobode. I u nekom je trenutku nešto odvlači jer svijest sve preslaguje, preuređuje na svoj način. A osoba, umjesto da gradi svoju budućnost u Duhovnom, Bezgraničnom svijetu, započinje izgradnju privremenih dvoraca, teritorija radi svoje udobnosti. Počinje graditi mjesto na kojem može očitovati svoju moć. A zašto? Jednostavno pitanje. Jer svijest želi da bude tako. U to vrijeme osoba ni ne misli koliko će je to koštati. Sada uživa i živi, ali živi iluziju. I u tome ima smisla. Čuvar je Čuvar upravo zato da bi pustio one koji to zaslužuju. Ali opet, do čega dolazimo? Do izbora ljudi. Sami su ljudi željeli zakomplicirati svoje postojanje. Pa, zakomplicirali su ga. I zakomplicirali su ga do te mjere da je sada izuzetno teško odvojiti se od okova vlastite svijesti. S druge strane, što je teža bila borba, veće je uživanje u pobjedi. I ovo je točno.

VIDEO broj 13

Naslov

Što je bila teža borba, veće je uživanje u POBJEDI.

Zh: Iz perspektive Duhovnog svijeta svi su ljudi sjedinjeni, čak su i bliži od bliskih srodnika. Ali iz perspektive svijesti, svi su ljudi podijeljeni, neprijateljski su raspoloženi jedni prema drugima čak i bliski rođaci. Sve dok se čovjek ne oslobodi diktature svijesti, neće pronaći pomirenje i

slobodu u sebi. Jer tko dijeli, sluga je vruga, **a vrug je jedini neprijatelj čovječanstva.**

Ovaj će program promijeniti budućnost. Jer Istinu traže svi ljudi: oni koji gaze Smrt u korist Života, oni koji otkrivaju Laž radi Istine, oni koji žude za spasenjem u Duhu, oni koji zbog bezgranične Ljubavi traže Boga i neizmjereno Ga vole. Duhovno će promijeniti sve, bez obzira na planove sustava. Onaj koji je u Duhu, taj je s Duhom! Onaj koji je s Duhom, s Bogom je!

Knjiga „AllatRa“ rodila je snažan impuls. Započeo je pokret. Mnogi ljudi širom svijeta otkrili su za sebe znanje skriveno vjekovima. Mnogi ljudi su, zahvaljujući "AllatRi", stekli Duh potajno proučavajući put koji vodi do Boga. Ali strah i neslaganje još uvijek prevladavaju u njihovim glavama. Strah i neslaganje koji dolaze iz uma, iz laži sustava.

Veliko hvala Igoru Mihajloviću za priliku da se u praksi dođe u kontakt s Duhovnim svijetom, da razotkrijemo u sebi mrtvo, a da pronađemo i razvijemo vječni Život. Jer Znanje koje je dano sada u ovom živom razgovoru promijenit će svijet. A to je neizbježno. **To će znanje osloboditi veliki broj ljudi od okova sustava. Maske, okovi i lanci svijesti će pasti s ljudi. I mnogi će ljudi razotkriti lice sustava u svojim glavama. A Sotona se neće imati gdje sakriti u umovima ljudi, jer mu je skinuta maska i on je izložen.**

Svatko tko spozna sebe može vidjeti svoje misli i djela u svojoj glavi. Čovjek može razlikovati privremeno od Vječnog, smrtno od Živog, može pronaći pravo ja i steći vječnu sreću. Jer Znanje koje je dano danas odvojilo je crno od bijelog i više neće biti sivih zona.

Mnogi će spoznati suštinu. Istina će im se otkriti i oni će nositi ovu riječ. Jer duh slobode u beskonačnoj Božjoj ljubavi bit će u njima mnogo jači od uslužnosti pred svijestima Sotoninih slugu. Iako će se sustav oduprijeti Istini preko svojih robova, to će biti besmisleno jer će čovjek znati da je onaj tko huli Istinu rob Sotone.

Svakoga dana ljudi će rasti u razumijevanju. Mnogi će se ljudi slaviti u Duhu Istine i produbit će se u spoznaji, mnogi će se tijekom svog života ponovno ujediniti s Duhovnim svijetom. A to će promijeniti budućnost i planovi sustava će propasti. Uostalom, bez obzira na planove koje sustav napravi, ljudi će svojim izborom promijeniti sve. Oni koji su slobodni u

Duhu, slobodni su i u riječi, jer je njihov život u Bogu, a ne u Sotoninom ropstvu.

Ono što je rečeno obilaziti će svijet i to će ga promijeniti. Milijunima tražitelja pridružiti će se milijuni onih koji su spoznali suštinu, a kada spoznaju suštinu, ljudi će razotkriti sustav. Shvatit će da pravi neprijatelj nije druga osoba, **pravi neprijatelj je sustav**. Jer Sotona dijeli, a Duh ujedinjuje. To će promijeniti razumijevanje ljudi u cijelom svijetu. Time će se svijet ljudi otvoriti. Ovo će ujediniti narode u jednu veliku obitelj i među njima će zavladati sloboda Duha. Ovo je kraj vražje vladavine nad ljudima i početak duhovne budućnosti čovječanstva. Ovo je kraj tame svijesti.

Ljudi će se ujediniti u ime duhovne slobode, Ljubavi i Istine. To će zaista dovesti do svjetskog mira, bez obzira koliko se sustav opirao. Mrak će se raspršiti, a znak će zasjati na vrhuncu svijeta. Znak koji je ljudima vratio Istinu, znak koji odagnava tamu svijesti, znak koji predstavlja sjedinjenje ljudskog bića s Bogom.

I tada će ljudi znati da je ljudski neprijatelj poražen. Duh jedinstva Duhovnog svijeta kraljevat će u svima koji ga steknu, a ljudi će postići mir u sebi, mir u Bogu. Svi će postati svjedoci novog razumijevanja. I to će promijeniti sve.

Čovječanstvo još uvijek mora proći kroz puno toga, ali to više nije važno.

Kad živiš u Božjoj Ljubavi, iluzija sustava nema moć nad tobom jer Bog živi u tebi.

ALLATRA TV <https://allatra.tv/en>